

[Quyển 2] Sủng Vợ Tận Trời: Phúc Hắc Tổng Tài Và Cô Vợ Trẻ Con

Contents

[Quyển 2] Sủng Vợ Tận Trời: Phúc Hắc Tổng Tài Và Cô Vợ Trẻ Con	2
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Truyện	2
2. Chương 1-2: Mẫn Nhi Thất Tình	3
3. Chương 2: Có Tôi Sẽ Không Có Hai Người	5
4. Chương 3: Mẫn Nhi Tức Giận!	8
5. Chương 4: Anh Quốc	11
6. Chương 5: Người Đẹp Bắt Cướp	13
7. Chương 6: Bữa Tiệc Tử Thần (1)	16
8. Chương 7: Bữa Tiệc Tử Thần (2)	18
9. Chương 8: Tự Nhiên Được Nổi Tiếng	20
10. Chương 9: Nhờ Giúp	23
11. Chương 10: Bồi Thường	25
12. Chương 11: Đi Chơi	28
13. Chương 12: Một Phút Rung Động	30
14. Chương 13: Đau?!	33
15. Chương 14: Red - Sát Thủ No.1 Thế Giới	35
16. Chương 15: Tôi Hận Anh	38
17. Chương 16: Lễ Đăng Quang	41
18. Chương 17: Nụ Hôn Đầu	44
19. Chương 18: Em Khóc, Anh Đau - Lời Tỏ Tình Của Phong Tần	46
20. Chương 19: Chạm Mặt	49
21. Chương 20: Sát Thủ Gặp Sát Thủ	51
22. Chương 21: Nhiệm Vụ Thất Bại	53
23. Chương 22: Năm Năm Sau	55
24. Chương 23: Về Nước	57
25. Chương 24: Trở Lại Trường Học	60
26. Chương 25: Gặp Lại Người Cũ (1)	63
27. Chương 26: Gặp Lại Người Cũ (2)	65
28. Chương 27: Quá Khứ Của Phong Tần (1)	68
29. Chương 28: Quá Khứ Của Phong Tần (2)	70
30. Chương 29: Có Em Ở Đây	71
31. Chương 30: Quý Tiểu Thất (1)	74
32. Chương 31: Mẫn Nhi Ra Mặt - Gặp Linda Ngọc Huyền	78
33. Chương 32: Quý Tiểu Thất (2)	82
34. Chương 33: Giúp Đỡ	87
35. Chương 34: Game Started (1)	90
36. Chương 35: Tin Em...được Không?	93
37. Chương 36: Lễ Đính Hôn	96
38. Chương 37: Game Started (2)	99
39. Chương 38: Âm Sát Không Thành	101

40. Chương 39: Dự Án Khu Vườn Ánh Sáng	103
41. Chương 40: Thân Bại Danh Liệt	106
42. Chương 41: Bà Xã, Anh Xin Lỗi!	108
43. Chương 42: Cha Con Chạm Mặt	110
44. Chương 43: Tôi Hận Ông	113
45. Chương 44: Lãnh Ngụy Hàn X Cổ Ân Tâm	115
46. Chương 45: Thử Chấp Nhận	117
47. Chương 46: Đùng Bao Giờ Thách Thức Tôi (1)	120
48. Chương 47: Đùng Bao Giờ Thách Thức Tôi (2)	122
49. Chương 48: Điều Kiện	124
50. Chương 49: Tâm Tư Của Yến Di	127

[Quyển 2] Sủng Vợ Tận Trời: Phúc Hắc Tổng Tài Và Cô Vợ Trẻ Con

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sủng, nam - nữ cường HE. Trong tình yêu thương trải qua nhiều cung bậc của cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-2-sung-vo-tan-troi-phuc-hac-tong-tai-va-co-vo-tre-con>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Truyện

Bộ Phúc Hắc Tổng Tài Và Cô Vợ Trẻ Con (Sủng Vợ Tận Trời: Phúc Hắc Tổng Tài Và Cô Vợ Trẻ Con) là quyển 2 của cuốn Vô Hạn Cưng Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cưng Sủng Vợ Yêu. Quyển 2 nói về đứa con thứ hai của Nam Cung Hạo Thiên và Vương Tử Huyền là Nam Cung Mẫn.

Giới thiệu nhân vật:

Nam Cung Thần: tổng giám đốc Tập đoàn Nam Cung, đồng thời là chủ tử của Huyết Ưng bang sau khi cậu lên nắm quyền đổi thành Huyết Long bang. Tính cách của cậu không khác gì cha mình, lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng lại rất cưng chiều em gái, chuyện gì liên quan đến cô thì hình tượng lạnh lùng của cậu cũng bay mất,...

Nam Cung Mẫn: là thiên kim của Tập đoàn Nam Cung nhưng không ai biết mặt, họ chỉ biết gia tộc Nam Cung có một người con gái luôn được cưng chiều hết mực. Cô rất tinh nghịch, trẻ con nhưng cô không hiền lành gì. Bắn súng biết, hacker biết, võ đủ để phòng thân,...

Phong Tần: Tổng tài tập đoàn S.A, là một người lạnh lùng mà hoàn hảo. Muốn gia thế có gia thế, muốn tiền có tiền và là ước mơ của tất cả phụ nữ, ai cũng muốn vị trí Phong thiếu phu nhân. Nhưng anh không gần nữ sắc, chỉ cần phụ nữ đung vào anh thì không cần thấy mặt trời ngày mai nữa cho đến khi anh gặp

cô...(Phong Tần mất mẹ khi mười tuổi và được công chúa Elina của nước Anh nhận nuôi, vì mẹ anh và Elina là bạn thân. Nhưng không ai biết anh là con nuôi, họ chỉ biết anh có một gia thế hiển hách)

Lâm Trác: con trai của giám đốc Tập đoàn Lâm Thị (một trong những chi nhánh của Nam Cung Thị) nhan sắc cũng tạm ổn, nhưng kiêu ngạo, hay lăng nhăng,...

Quý Tiểu Thất: là tiểu thư của Tập đoàn Quý Thị (một trong những Tập đoàn đang phát triển, đứng trong top 10 thế giới) là bạn thân của Mẫn Nhi, hiền lành lại hoà đồng, nhưng không phải dạng người khác bắt nạt thì dễ yên,...

Vũ Hạ Vy: là tiểu thư của công ty Vũ Hạ (chi nhánh của Nam Cung Thị) chảnh chọe, kiêu căng,...

Nam|Nữ chính: Nam Cung Mẫn Phong Tần.

2. Chương 1-2: Mẫn Nhi Thất Tình

Trên hành lang của khách sạn Kim Phượng, dưới sự quản lí của Tập đoàn Nam Cung không ngừng phát ra tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà. Mọi người đi hai bên hành lang cũng phải nhường đường cho cô gái trẻ.

Nam Cung Mẫn dừng lại trước cửa phòng 305 mà thở hổn hển. Cô không hi vọng điều cô nhìn thấy hồi nãy là đúng, Nam Cung Mẫn từ từ đưa tay cầm lấy nắm cửa. “Cạch” một cái, tiếng mở cửa vang lên. Bên trong truyền ra tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở dốc của đàn ông. Tay cầm chốt cửa của Nam Cung Mẫn cứng đờ, mặt cô đỏ bừng vì tức giận. Không nói hai lời, cô giơ chân đá mạnh cánh cửa.

“Rầm”

Cánh cửa thành công về với đất mẹ. Đôi nam nữ trên giường nghe thấy tiếng động cũng giật mình. Nhưng chưa kịp định thần lại đã nghe tiếng hét của Nam Cung Mẫn

- Lâm Trác, anh được lắm! Dám sau lưng tôi vụng trộm? Bắt cả hai tay sao? Tên khốn nạn!

Lâm Trác nghe giọng nói quen thuộc không thể quen thuộc hơn thì luống cuống

- Mẫn Nhi, nghe anh nói.

- Câm miệng, anh không có tư cách gọi tên tôi. Đồ ghê tởn.

Lâm Trác á khẩu, nhưng khi nghe cô gọi hắn là “đồ ghê tởn” thì cười khẩy, nói

- Cô nói tôi là “đồ ghê tởn”? Chính cô đã yêu cái đồ ghê tởn này đấy.

Nam Cung Mẫn nhếch môi cười mỉa

- Ha, tôi yêu anh? Có nhầm không vậy? Lúc trước là ai theo đuổi tôi năm lần bảy lượt? Là ai ngày ngày tặng hoa cho tôi? Là ai đứng trước đám đông tỏ tình với tôi? Không phải là học trưởng Lâm vĩ đại đây sao?

- Đúng, nhưng bây giờ tôi chán cô rồi. Ngoài nhan sắc cô có gì nữa? Gia thế? Không có. Tiền tài? Cũng không có, vậy làm sao tôi yêu cô được? Chỉ cảm thấy mới mẻ nên chơi chán liền bỏ đi thôi.

Nam Cung Mẫn nghe hắn ta nói mà giận run cả người, hai tay cô siết chặt thành nắm đấm. Với tốc độ nhanh nhất cô đã đứng trước mặt Lâm Trác không thương tiếc đấm mạnh vào mặt hắn. Lâm Trác cực kỳ hoảng sợ lùi về phía sau vài bước.

- Cô đánh tôi?

- Không chỉ đánh anh, tôi còn đánh con đàn bà không biết xấu hổ này nữa.

Vừa dứt câu, Nam Cung Mẫn đã phi lên giường giật tóc cô ta. Nhìn rõ là ai, cô liền cười lớn

- Là cô, Vũ Hạ Vy. Đồ đàn bà không biết xấu hổ. Dám giật bạn trai của tôi?

Mỗi một câu cô đều tát mạnh vào mặt Vũ Hạ Vy. Tát đến khi mặt ả ta sưng vù lên mới thôi. Nam Cung Mẫn bước xuống giường, mặt lạnh băng nhìn hai người họ

- Từ nay chúng ta là kẻ không đội trời chung. Có hai người sẽ không có tôi, có tôi sẽ không có hai người.

Nam Cung Mẫn quay lưng đi, không quên để lại một câu

- Các người nhất định sẽ hối hận.

Biệt thự Nam Cung

Nam Cung Mẫn nước mắt đầy mặt bước vào nhà liền dọa sợ Vương Tử Huyền, Vương Tử Huyền nhanh chóng hỏi Nam Cung Mẫn

- Mẫn Nhi, con làm sao ra bộ dạng này?

- Huhu...

Nam Cung Mẫn nhào vào lòng Vương Tử Huyền khóc lớn. Vương Tử Huyền vuốt mái tóc của Mẫn Nhi dỗ dành

- Mẫn Nhi ngoan, nói mẹ biết chuyện gì xảy ra?

- Có...có người khi dễ Mẫn Nhi...hức...hức nói Mẫn Nhi chỉ là đồ qua đường...hức...chơi chán rồi bỏ.

Vương Tử Huyền đen mặt, ai có lá gan lớn như vậy dám nói con gái bảo bối của cô là đồ qua đường?

- Huhu...con mặt kệ, con muốn giết hắn...huhu...

Nam Cung Mẫn thấy mẹ trầm tư liền khóc lớn hơn. Đúng lúc này, Nam Cung Hạo Thiên cùng Nam Cung Thần về đến nhà thì nghe thấy. Nam Cung Thần chạy nhanh vào hỏi

- Làm sao muốn giết người? Ai khi dễ Mẫn Nhi? Để anh hai đi xử hắn.

Nam Cung Mẫn thấy anh hai về liền bỏ nhào qua lòng anh nói

- Mẫn Nhi bị tên khốn đó nói là đồ quan đường...hức...chơi chán liền bỏ...hức...

Nam Cung Thần nhíu mày, em gái bảo bối của cậu ai lại dám khi dễ? Được lắm! Hắn ta sẽ được liệt vào danh sách đen của cậu. Chờ đó!

Nam Cung Hạo Thiên là người bình tĩnh nhất, anh bỏ cặp tãp qua một bên rồi ngồi xuống bên cạnh Vương Tử Huyền, lúc này mới hỏi

- Hắn tên gì?

- Hức...Lâm Trác...hức...

Mây rậm của anh càng nhíu chặt lại

- Hắn là ai?

- Là...bạn trai...hức...

- SAO??? BẠN TRAI?

Nam Cung Thần hét lớn, Vương Tử Huyền và Hạo Thiên cũng giật mình theo. Hạo Thiên nghiêm mặt hỏi

- Kết giao được bao lâu rồi?

- Dạ, một năm!

Nam Cung Mẫn rụt rè trước khí thế của ba. Đùa gì chứ? Ba là người thương cô nhưng không phải muốn gì là chiều đó đâu.

Nam Cung Thần đẩy Nam Cung Mẫn ra hỏi

- Đã hôn chưa? Đã ôm nhau, nắm tay chưa? Đã làm chuyện không nên làm hay chưa?

Nam Cung Mẫn nghe anh trai hỏi liền đen mặt

- Có anh mới hôn, ôm, làm chuyện không nên làm với anh ta ấy.

Nghe cô trả lời cả nhà liền thở phào nhẹ nhõm. Chưa có gì là tốt rồi.

Hạo Thiên nhìn Nam Cung Mẫn nói giọng cũng dịu đi vài phần

- Mẫn Nhi, con kết giao bạn trai ba không cấm, nhưng cũng biết chọn người chứ?

- Ba, con sai rồi! Con sẽ đi ra nước ngoài, nhưng không phải bây giờ.

Cả nhà: "..."

Nam Cung Thần cười nhẹ, rồi nói

- Mẫn Nhi, em biết mình nói câu này bao nhiêu lần rồi không?

- Ừm...

Nam Cung Mẫn làm bộ suy nghĩ, sau đó cười rạng rỡ nói

- Chỉ vừa tròn 100 lần.

Dừng một lát cô nói tiếp

- Lần này em không nói đùa, nhưng phải đợi tốt nghiệp xong em mới đi.

- Không phải em đã lấy bằng đại học rồi sao? Học chỉ nữa cho mệt?

- Là thú vui có được hay không?

Nam Cung Thần khoé môi giật giật, học là một thú vui? Đúng là suy nghĩ kì lạ, ai mà chẳng muốn có cuộc sống tự do, không gò bó giống trường học? Chỉ có em gái của cậu là khác người.

- Được rồi, con với ba mau lên tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

Vương Tử Huyền lắc đầu một cái rồi nói. Hạo Thiên cùng Nam Cung Thần lên phòng còn Nam Cung Mẫn và Vương Tử Huyền xuống dọn cơm. Nam Cung Mẫn nhìn mẹ mình rồi nói

- Ước gì con cũng tìm được một người yêu thương con thật lòng, giống như ba yêu mẹ. Chứ không phải đến với nhau vì tiền tài.

Tay đang dọn cơm của Vương Tử Huyền hơi dừng lại, rồi nói

- Mẫn Nhi, chỉ là con chưa tìm được mà thôi. Không cần buồn nữa, đến một ngày nào đó con sẽ tìm được người yêu thương con thật lòng mà không phải đến với nhau vì tiền tài. Biết không?

- Dạ, Mẫn Nhi đã biết.

=●=●=●=●=

Đôi lời muốn nói: có thể mk sẽ không ra truyện giống như lịch đã đưa ra (xem phần giới thiệu) nhưng mình sẽ cố gắng viết để ra chương mới nhanh nhất có thể. Vì năm nay mk học lớp 12, thời gian rảnh cũng không nhiều nhưng mk sẽ cố gắng hoàn thành bộ này trước khi thi tốt nghiệp. Thân~

3. Chương 2: Có Tôi Sẽ Không Có Hai Người

Sáng hôm sau

Nam Cung Mẫn vẫn đi học bình thường, cô mặc áo sơ mi màu trắng tay áo ngắn đến khuỷu tay, trên cổ áo là một chiếc nơ màu hồng xinh xắn. Cô mặc chân váy màu hồng có viền trắng ở đuôi váy, váy không quá dài chỉ ngang đầu gối. Chân mang đôi giày Nike màu trắng cô vừa mua. Bên ngoài Nam Cung Mẫn còn khoát thêm chiếc áo khoác ngang lưng màu hồng nhạt. Tóc nâu hạt dẻ được uốn lọn sau đó cột lệch sang một bên, trên tai cô đeo chiếc hoa tai ruby màu đỏ rất nổi bật. Nhìn cô không giống người vừa thất tình chút nào, mà nhìn cô bây giờ giống như thiếu nữ đầy sức sống.

Nam Cung Mẫn chạy xuống lầu thì thấy ba đang đọc báo, còn anh hai thì đang uống cà phê cùng một tờ bao kinh tế. Còn người mẹ của cô rảnh rỗi nhất, ngồi bên cạnh ba xem tivi a. Cô chạy xuống lấy phần cơm trưa của mình rồi ra cửa, không quên nói

- Chào mọi người con đi học đi.

- Đi đường cẩn thận.

Vương Tử Huyền nói vọng theo.

- Vâng ạ!

Trường học Quý Tộc*, trước cổng trường

Nam Cung Mẫn vừa đặt chân vào cổng đã đập vào mắt cô một hình ảnh rất chói mắt. Lâm Trác cùng cô bạn gái mới của hắn là Vũ Hạ Vy đang cùng nhau xuống một chiếc xe. Ừ, cũng xem là siêu xe đi.

Mọi người không khỏi bàn tán

“Đó không phải là học trưởng Lâm cùng hoa hậu giảng đường Vũ Hạ Vy sao?”

“Không phải Lâm học trưởng là bạn trai của Nam Cung Mẫn sao?”

“Bạn trai hả? Nói đúng hơn, cô ta được học trưởng để ý vì nhan sắc cô ta mà thôi”

“Phải đó, nhan sắc thì đẹp và gia thế, tiền tài lại không có. Cho nên học trưởng chơi chán liền bỏ thôi”

“Đúng, đúng. Học trưởng với Vũ Hạ Vy hợp đôi hơn”

Vân vân và mây mây câu bàn tán khác. Nam Cung Mẫn siết chặt tay, được lắm! Tôi nhin, tôi chống mắt lên xem các người hạnh phúc được bao lâu.

- Mẫn Nhi, cậu ổn chứ?

Không biết Quý Tiểu Thất từ đâu nhảy ra vỗ nhẹ lên vai cô. Nam Cung Mẫn lắc nhẹ đầu nói

- Tốt không sao.

- Tốt đã nói rồi, tên đó chẳng tốt đẹp gì đâu.

- Được rồi Thất Thất xinh gái, chúng ta lên lớp thôi.

Cô kéo tay Quý Tiểu Thất để lên lớp, nhưng trời nào chiều lòng người? Vừa đi ngang qua chỗ Vũ Hạ Vy đã nghe giọng nói đánh đá của ả vang lên

- Ủa, đây không phải là Mẫn Nhi bạn gái trước của học trưởng sao?

Mọi người nghe ả nói vậy liền quay sang nhìn cô, bây giờ cô là trung tâm chú ý của mọi người nha! Nam Cung Mẫn nhếch môi nói

- Chó ngoan không cần đường chủ, không biết Vũ tiểu thư đây là muốn gây sự?

- Cô nói ai là chó?

Ả tức giận quát, cô vẫn bình tĩnh nói

- Tôi không nói cô nha, là cô tự nhận mà thôi.

- Cô...

- Ủ, nhìn thì nhan sắc cũng ổn nhờ trét một lớp son phấn. Gia thế thì chẳng có gì nổi bật, này, Lâm Trác anh yêu cô ta chỗ nào vậy?

Nam Cung Mẫn đánh gãy lời Vũ Hạ Vy, sau đó nhìn một lượt rồi đánh giá. Nhưng không nhận ra điểm nào hơn người, cô đành quay sang hỏi Lâm Trác.

Ả nghe cô nói vậy thì tức điên, muốn nhào lên đánh cô lại bị Lâm Trác ngăn lại, hắn ta nhìn Nam Cung Mẫn khinh bỉ nói

- Cô sinh ra chỉ được cái nhan sắc, tiền tài, gia thế đều không có. Vy Nhi là tiểu thư của công ty Vũ Hạ, đã hơn cô gấp bội lần.

- Tôi khinh, chỉ là chi nhánh nhỏ của tập đoàn Nam Cung thì có gì đáng tự hào?

Cô nhấn mạnh hai chữ “Nam Cung” mà nói, Quý Tiểu Thất đứng bên cạnh mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Bọn họ bị ngu hay sao vậy, chẳng lẽ nói như vậy mà còn không minh mẫn ra? Cô là họ Nam Cung đó, không hiểu sao? Nam Cung Mẫn và tập đoàn Nam Cung, họ chẳng lẽ không để ý? Quý Tiểu Thất trong lòng thầm khinh bỉ, bọn ngu ngốc!

Quý Tiểu Thất đang chìm đắm trong suy nghĩ thì được cô kéo về thực tại

- Đi thôi, đứng đây nữa thì tớ sẽ không nhịn được mà ra tay đánh người a! Họ muốn làm tâm điểm, cứ kệ họ. Ở đây có họ thì không có tớ, đi thôi.

Dứt lời cô kéo Quý Tiểu Thất còn đang ngơ ngác đi, để lại hai người đang tức sôi máu kia ở lại.

Thế là chưa đầy một buổi sáng, tin tức cô bị học trưởng Lâm “đá” đã là chủ đề cho người khác bàn tán. Quý Tiểu Thất tức giận nói

- Vũ Hạ Vy thì hay lắm sao? Cô ta là “tiểu tam” chuyên đi giật bạn trai người khác.

Bên này Quý Tiểu Thất đang bất bình thay cô thì Nam Cung Mẫn đã ngủ từ bao giờ. Quý Tiểu Thất thấy vậy liền bĩu môi lầm bầm

- Ai như cậu chứ, nhìn chẳng giống bị thất tình xui nào.

Giờ ăn trưa

Nam Cung Mẫn cầm phần ăn trưa của mình lên đi ra ngoài, Quý Tiểu Thất cũng đi theo tò mò hỏi

- Hôm nay hứng thú mang theo bento?

- Là mẹ mình làm, ngu gì không đem.

Cô ngồi xuống bàn đá ở góc cây phượng nói, cô bạn cũng ngồi xuống. Cả hai im lặng ăn trưa, không ai nói với ai câu nào nhưng không khí rất hài hoà. Cho đến khi có người không biết điều lên tiếng

- Mẫn Nhi, mình có thể ngồi đây không?

Người lên tiếng không ai khác chính là Vũ Hạ Vy, Nam Cung Mẫn lạnh lùng nói

- Tôi với cô không thân thiện đi chỗ khác. Còn nữa gọi tôi là Nam Cung Mẫn, cảm ơn!

Cô cũng chẳng thèm để ý sắc mặt của ả ta mà tiếp tục phần ăn của mình. Ả nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng khi thấy Lâm Trác từ đằng xa thì liền diễn kịch

- Mẫn Nhi, mình chỉ muốn ngồi cùng bạn thôi. Bạn có cần phải lớn tiếng như vậy không?

Ả còn không quên “tặng” miễn phí cho cô vài giọt nước mắt. Lâm Trác từ xa thấy ả liền đi nhanh lại hỏi

- Vy Nhi, sao lại khóc?

- Không có gì?

- Không có gì sao lại khóc, có phải cô ta bắt nạt em?

Lâm Trác vừa nói vừa lấy tay chỉ qua cô. Vũ Hạ Vy lấy tay gạt nước mắt lắc đầu nói

- Anh đừng trách bạn ấy, không phải do Mẫn Nhi làm em khóc.

Ả ta nói, nhìn thì có vẻ là bao che đấy. Nhưng càng bao che thì ả cũng như phủ nhận rằng cô là làm cho ả khóc. Mà Nam Cung Mẫn từ đầu đến cuối giữ chủ nghĩa im lặng, cô chờ xem ả còn diễn kịch đến khi nào.

(Trường học Quý Tộc là một trong những trường lớn ở thành phố T. Trường chia làm 5 khu vực, khu I: khu tiểu học, khu II: khu THCS, khu III: khu THPT, khu IV: khu đại học, khu V: khu dạy học cho những người thừa kế sau này khóa học học từ 5 năm đến 7 năm mới ra trường)

4. Chương 3: Mẫn Nhi Tức Giận!

Lâm Trác thấy Vũ Hạ Vy bao che cho cô liên quát nhẹ

- Em còn bao che cho cô ta?

Nói rồi, hần quay sang Nam Cung Mẫn nói

- Tại sao cô lại bắt nạt Vy Nhi?

Quý Tiểu Thất thấy cô không trả lời liền tức giận, cô bạn liếc Lâm Trác nói

- Con mắt nào của anh thấy Mẫn Nhi bắt nạt cô ta?

- Tôi...

- Không thấy đúng không? Vậy thì anh biến nhanh khỏi mắt tôi, đỡ làm bẩn mắt tôi.

- Cô...

- Trác, không cần! Mẫn Nhi thật sự không có bắt nạt em.

Ả càng che giấu càng làm cho mọi người nghi ngờ. Chỗ cô ngồi ăn cơm đã đông nghẹt người. Nhưng cô vẫn thủy chung không lên tiếng, cho đến khi Lâm Trác đụng đến ranh giới cuối cùng của cô. Hần ta nói

- Tôi thật không hiểu tại sao lúc trước lại yêu cô? Cái cơ bản nhất trong giao tiếp cô cũng không biết sao? Người khác hỏi mình phải trả lời, tôi thật không biết ba mẹ cô làm sao lại dạy ra một đứa con gái như cô.

- Anh, nhắc, lại, lần, nữa?

Lời nói của cô như rít qua khe răng. Lâm Trác cũng chẳng để ý mà nói

- Tôi nói, ba mẹ cô làm sao có thể dạy ra một người con gái như cô?

“Rầm”

Nam Cung Mẫn đập mạnh tay xuống bàn

- Lâm Trác, lúc trước mắt tôi mù mới yêu anh, còn yêu đến tận một năm? Tôi nói cho anh biết, anh nói tôi thế nào cũng được nhưng ba mẹ tôi thì không. Anh có tư cách gì nói như vậy? Hả?

Lần này cô thật sự tức giận, tên khốn đó, dám đụng đến ba mẹ cô?

- Chột dạ sao? Nói trúng tim đen liền phản ứng mạnh như vậy?

Hần ta nhếch môi cười, Nam Cung Mẫn siết chặt nắm đấm quát

- CÂM MIỆNG!

- Chẳng lẽ tôi nói sai, nhân phẩm cô kém như vậy thì...

“Bốp”

Chưa đợi hắn nói xong, cô đã đâm mạnh vào mặt hắn

- Tôi bảo anh câm miệng, không thì đừng hối hận.

Cú đâm của cô là dùng hết sức, Lâm Trác cảm thấy đau buốt ở má trái, hắn như kẻ điên quất

- Tiện nhân, cô dám đánh tôi?

- Tiện nhân? Nếu tôi là tiện nhân thì anh đã yêu con tiện nhân này suốt một năm đấy!

Nam Cung Mẫn quát, hai mắt cô đỏ lên chỉ cần chớp mắt nước mắt sẽ chảy ra, cô ngược mắt lên để ngăn những giọt nước mắt đó. Nam Cung Mẫn cảm thấy lúc trước mình thật ngu ngốc đi yêu hắn. Yêu nhau một năm giờ hắn chửi cô là tiện nhân?

Tranh cãi không nhỏ, nên hầu như mọi người đều quay quanh lại đây. Không ai lên tiếng cũng chẳng ai ngăn, họ chỉ đứng để xem kịch vui.

Lâm Trác thở phì phò, hắn nói

- Là tôi mù nên mới yêu tiện nhân như cô.

-...

- Xin lỗi Vy Nhi đi, mọi chuyện coi như không có gì xảy ra.

Hắn nói.

- Vy Nhi?! Gọi thân mật quá nhỉ? Cô ta là cái thá gì mà tôi phải xin lỗi?

Nam Cung Mẫn lạnh giọng nói, Vũ Hạ Vy đứng bên cạnh Lâm Trác cũng rụt rè trước khí thế của cô. Ắn nắm tay của hắn đứng nép gần hắn nói

- Trác, không cần đâu. Mẫn Nhi không làm gì em cả.

- Vũ Hạ Vy, tại cô bị điếc hay là không nghe rõ Mẫn Nhi nói. Cô không thân mật với cô ấy, làm ơn gọi Nam Cung Mẫn. Cô gọi “Mẫn Nhi” làm tôi nổi da gà.

Quý Tiểu Thất không chịu nổi nữa lên tiếng. Ắ sau này không đi làm diễn viên thì phí a.

- Thất Thất, đừng nói chuyện với loại người đó.

Cô lên tiếng ngăn cản, ở đây chỉ phí thời gian. Ăn cơm cũng chẳng vào nữa rồi. Nam Cung Mẫn thu dọn xong rồi nói

- Đi thôi!

- Đúng lại, tôi còn chưa nói chuyện xong với cô.

Lâm Trác đứng trước mặt cô nói.

- Tôi với anh không còn gì để nói nữa. Thấy tôi trưởng mắt đúng không? Vậy thì tôi đi, không bao giờ xuất hiện trước mặt các người nữa.

Dừng một lát, cô lại nói

- Nhưng ngày tôi trở về, sẽ là ngày chính tay tôi đập đổ các người xuống địa ngục. Bây giờ thì nên tận dụng quãng thời gian còn lại đi, bởi vì các người không còn sung sướng được lâu nữa đâu. Nên nhớ, Nam Cung Mẫn tôi nói là làm.

Không để họ trả lời, cô đã kéo tay Quý Tiểu Thất đi. Đi được một đoạn Quý Tiểu Thất hỏi

- Mẫn Nhi, cậu nói không xuất hiện trước mặt họ nữa là ý gì?

- Thất Thất, mình định đi nước ngoài một thời gian.

- Sao??? Vậy khi nào cậu đi?

- Mình định lấy bằng tốt nghiệp rồi mới đi, nhưng mình suy nghĩ lại rồi. Sáng mai mình sẽ đi.

- Đi cũng tốt, qua đó nhớ giữ liên lạc.
- Được, cậu ở đây phải cẩn thận Lâm Trắc và Vũ Hạ Vy.
- Mình biết rồi, nhìn mình hiền lành vậy thôi. Chứ tức lên rồi, hai người bọn họ làm sao đấu lại mình.

Quý Tiểu Thất vỗ ngực nói.

- Phải giữ gìn sức khoẻ đó.
- Mẫn Nhi cũng vậy.
- Được rồi, mình về để chuẩn bị.

Nam Cung Mẫn vẫy tay tạm biệt Quý Tiểu Thất rồi ra về. Quý Tiểu Thất nhìn bóng lưng của cô hoà vào dòng người thì mỉm cười nói

- Mẫn Nhi, cậu nhất định phải tìm được hạnh phúc mới cho mình.

Biệt thự Nam Cung

Vương Tử Huyền đang nấu ăn nghe bên ngoài có tiếng động liền đi ra, Vương Tử Huyền ngạc nhiên hỏi

- Mẫn Nhi, làm sao còn về rồi?

Nam Cung Mẫn thấy mẹ liền ôm chầm lấy

- Mẹ ơi, con buồn quá!
- Sao? Ai bắt nạt con?
- Mẹ ơi, con thật ngu ngốc khi yêu hắn ta. Hắn ta chỉ con còn lôi cả ba mẹ vào. Con xin lỗi!

Nam Cung Mẫn vùi đầu vào ngực mẹ nói, Vương Tử Huyền vuốt nhẹ mái tóc cô nói

- Không sao, coi như đây là bài học cho con.
- Mẹ!
- Chuyện gì?

Vương Tử Huyền buông cô ra hỏi. Nam Cung Mẫn nhẹ nhàng nói

- Mai con sẽ ra nước ngoài.
- Được, qua đó nhớ giữ gìn sức khoẻ.

Vương Tử Huyền nhếch môi cười. Cô gặt đầu rồi bảo mệt nên lên phòng nghỉ, Vương Tử Huyền lắc đầu rồi vào phòng ăn dọn cơm. Xong tất cả, Vương Tử Huyền mới lên thư phòng gọi anh

- Thiên, xuống ăn cơm!

Hạo Thiên ngược đầu lên nhìn Vương Tử Huyền, sau đó trả lời

- Ừ!

Phòng ăn

- Mẫn Nhi nói ngày mai con bé sẽ đi nước ngoài.
- Tay ăn cơm của Hạo Thiên hơi dừng, anh nhìn Vương Tử Huyền nói
- Cũng tốt, con bé cũng không còn nhỏ.
 - Nhưng em lo lắng!

Hạo Thiên đặt chén cơm xuống nhìn Vương Tử Huyền, anh dịu dàng nói

- Em không cần lo, biết đâu qua đó con bé sẽ quên những chuyện không vui.

- Nhưng...
- Được rồi, mau ăn cơm. Em đừng suy nghĩ quá nhiều.
- Dạ!

5. Chương 4: Anh Quốc

Sáng hôm sau

Tại sân bay

- Mọi người ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe.
- Em cũng vậy!
- Nam Cung Thần nói, cô nhìn anh trai cảnh cáo
- Em ra nước ngoài rồi, em cấm anh đụng đến Lâm Trác và Vũ Hạ Vy. Bọn họ, em muốn tự tay xử.
- Vừa nói Nam Cung Mẫn vừa đưa tay qua cổ.
- Được.
- Mẫn Nhi, qua bên đó không được làm loạn.
- Hạo Thiên căn dặn.
- Ba này, Mẫn Nhi của ba rất ngoan nha. Con tuyệt đối sẽ không làm loạn.
- Nam Cung Mẫn cười tinh nghịch nói.
- Mẫn Nhi, mẹ sẽ nhớ con.
- Con cũng vậy.
- Cô bỏ vali xuống, rồi ôm chầm lấy cô.
- Con sẽ quay về sớm.
- Được.

“Chuyến bay từ thành phố T sang Anh sắp cấp cánh mời các hàng khách ổn định chỗ ngồi...”

Giọng của nữ tiếp viên vang lên, Nam Cung Mẫn buông Vương Tử Huyền ra

- Con đi đây!
- Đi mạnh giỏi.

Cô mỉm cười sau đó quay người đi về phía cửa soát vé. Chuyến đi này của cô sẽ làm cuộc đời cô lật sang một trang mới.

Sân bay Anh quốc

Nam Cung Mẫn sau mười mấy tiếng ngồi máy bay thì cũng đã đến nơi. Cô vừa bước ra đã gây đến sự chú ý, Nam Cung Mẫn bĩu môi sau đó đi làm thủ tục nhập cảnh. Cô nhìn người ngồi ghế đợi mà chán nản, đồng như vậy khi nào mới đến cô?

Nam Cung Mẫn chọn một ghế rồi ngồi xuống. Đợi ba mươi phút mà vẫn chưa đến lượt mình, thì cảm thấy buồn ngủ. Cô dựa vào ghế nhắm mắt lại ngủ, định chớp mắt một tí chứ người vẫn còn nhiều.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô nhú mảy khi đầu cô dựa vào vai anh. Anh định lấy tay đẩy ra nhưng cuối cùng vẫn không làm, sau đó cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Một tiếng sau, Nam Cung Mẫn mở mắt ra thì thấy người đã đi hết lúc này cô mới giật mình. Đưa tay lên sờ đầu, sờ ngực! Sao lại ngủ quên chứ?

Thế là cô ba chân bốn cẳng đi làm thủ tục nhập cảnh mà không để ý người bên cạnh. Anh nhìn cô sau đó đứng dậy rời đi. Vì thuộc hạ của anh đã làm xong thủ tục nhập cảnh từ lâu rồi.

Phong Tần vừa đi vừa suy nghĩ, anh ghét phụ nữ, ghét mùi son phấn trên người họ. Thế nhưng cô gái kia, anh không có cảm giác chán ghét, mà ngược lại rất thích hương tường vy trên người cô. Anh cũng không biết mình có cảm giác gì nữa, chỉ biết nếu là người phụ nữ khác đừng nói ngủ trên vai anh, ngay cả chưa đụng vào vạt áo, thì Phong Tần sẽ không ngại cho họ đi châu Diêm Vương sớm một tí, nhưng với cô anh nghĩ mình không ra tay được.

Sau khi Phong Tần rời đi, Nam Cung Mẫn cũng đi ngay sau đó. Cô bắt taxi đến khách sạn lớn ở đây.

Khách sạn, quầy tiếp tân

- Cho tôi một phòng tổng thống.

Cô tiếp tân có chút ngạc nhiên nhìn cô, sau đó lễ phép nói

- Vâng, tầng 20, phòng 2009.

Sau đó cô tiếp tân đưa chìa khoá cho Nam Cung Mẫn. Cô lấy ra chiếc thẻ vàng kim đưa cho cô tiếp tân. Cô tiếp tân nhìn chiếc thẻ vàng kim kia nói không nên lời. Trên thế giới này, được bao nhiêu người có chiếc thẻ này chứ? Cô tiếp tân sau khi quẹt thẻ đưa lại cho cô rồi nói

- Chúc quý khách buổi chiều an lành.

- Cảm ơn!

Phòng Tổng thống cô thuê bao gồm 3 phòng ngủ, 1 phòng khách và 1 phòng bếp. Nam Cung Mẫn vào đến phòng đã nằm phịch xuống sofa. Ngay cả giày và áo khoác cũng chưa cởi ra. Cô đưa tay vào túi lấy điện thoại sau đó bấm dãy số quen thuộc. Điện thoại reo chưa được hai tiếng liền có người bắt máy

- Mẫn Nhi?

- Anh hai, em đến nơi rồi!

Nam Cung Mẫn nói với giọng buồn ngủ, ở đầu giường bên kia Nam Cung Thần nhìn ba mẹ đang ngồi đối diện liền nhỏ giọng nói

- Mẫn Nhi đến nơi rồi.

Sau đó nói

- Vậy em nghỉ ngơi đi.

- Vâng...

Vừa nói xong, cô liền ngủ mất ngay cả điện thoại cũng chưa tắt. Nam Cung Thần lắc đầu rồi tắt điện thoại.

Nam Cung Mẫn ngủ một giấc liền đến giờ ăn tối, cô thu dọn hành lý rồi mới đi tắm rửa.

Hai mươi phút sau

Nam Cung Mẫn cầm điện thoại bỏ vào túi xách sau đó liền ra ngoài. Cô muốn đi dạo nước Anh lúc chiều tối, Nam Cung Mẫn đi dạo một hồi thì ghé vào một nhà hàng ăn cơm. Vừa mới bước vào, ai cũng nhìn cô. Mà Nam Cung Mẫn thì đã quen với cảnh này nên cũng chẳng có gì lạ. Cô ngồi một bàn trong góc khuất, vừa ngồi xuống phục vụ đã đến hỏi

- Quý khách dùng gì ạ?

- Cho tôi một mì ý và một chai rượu vang đỏ. Cảm ơn.

- Xin quý khách chờ ít phút.

Phục vụ đi rồi cô liền đưa mắt nhìn ra cửa kính, quan sát thành phố về đêm.

Một lát sau, phục vụ liền bưng đồ ăn lên. Sau khi chúc cô ăn ngon miệng liền rời đi. Nam Cung Mẫn bắt đầu ăn, mà không để ý đến một ánh mắt như chim ưng đang nhìn cô. Ăn xong, cô liền về lại khách sạn, thay đồ rồi đánh một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau

Nam Cung Mẫn tựa người, mặt trời đã lên cao. Do lệch múi giờ nên cô dậy có hơi trễ. Nam Cung Mẫn vệ sinh cá nhân xong xuôi, xuống tầng dưới của khách sạn ăn sáng qua loa rồi ra ngoài.

Đường phố bây giờ vô cùng náo nhiệt, cô lấy điện thoại ra nghe nhạc. Đi dọc theo đường không ngừng mua đồ ăn vặt.

Bỗng một người đụng mạnh vào cô sau đó liền chạy đi. Nam Cung Mẫn đang định chờ người nọ liền thấy giỏ xách bị tên đụng cô hồi lấy. Cô chờ thầm trong bụng rồi đuổi theo, không ngừng hét lên

- Đứng lại!

Hắn nghe vậy càng chạy nhanh hơn, Nam Cung Mẫn đuổi theo sau đó. Đang chạy thì điện thoại trên tay cô reo lên, Nam Cung Mẫn không để ý tiếp tục đuổi theo. Khi cách hắn còn khoảng vài bước chân, cô liền lấy đà sau đó giơ chân lên đá vào người hắn.

“Rầm” một tiếng tên đó liền ngã ra mặt đất. Hắn ta thở dốc đứng lên, Nam Cung Mẫn hơi thở không gấp mặt không đỏ nhìn hắn ta quát

- Tên khốn, dám lấy giỏ xách của bà. Trả lại đây.

Mọi người đi đường thấy vậy liền dừng lại. Đúng lúc này, có một người đàn ông từ trong xe bước ra, trên người mặc bộ vest màu đen, được cắt may tỉ mỉ. Phía sau là hai thuộc hạ thân tín của anh là Mặc Vũ và Mặc Lâm. Họ vừa bước ra liền thấy cảnh này. Mặc Lâm ra lệnh cho mấy người vệ sĩ tiến lên để bảo vệ Phong Tẫn nhưng anh ra hiệu nên vệ sĩ về lại chỗ cũ.

Tên cướp lúc này lấy con dao cầm trên tay nói

- Cô bước lại đây tôi liền không khách sáo.

Nam Cung Mẫn mặt lạnh băng, nói

- Bà đây không rảnh chơi với người, đưa giỏ xách đây.

Tên cướp không nói gì liền lao về phía cô, người quay quanh không khỏi hét lên

- Cô gái, cẩn thận!

6. Chương 5: Người Đẹp Bắt Cướp

Nam Cung Mẫn dùng tốc độ nhanh nhất né con dao, người cô nghiêng qua một góc 60°. Con dao liền sượt qua tóc cô, tên cướp mất đà ngã về phía trước. Nam Cung Mẫn chụp lấy tay hắn ta vặn ngược về sau, tên cướp hét lên vì đau con dao cũng vì thế mà rơi xuống đất. Thuận đà, cô giơ chân đá vào bụng hắn làm hắn ngã nhào xuống mặt đất.

Người xung quanh chỉ cảm thấy có một luồng gió đi ngang qua, lúc định hình lại thì cô đã ở trước mặt tên cướp. Chân dè lên ngực hắn, tay không biết từ khi nào đã cầm súng chĩa vào hắn. Cô nhếch môi nói

- Sau này cướp nên lựa đối tượng nhé?

Dừng một lát cô nói

- Nếu một phát bắn vào giữa trán của người thì sao nhỉ?

- Tôi sai rồi, làm ơn tha cho tôi.

Nam Cung Mẫn lên đạn và “bụp”

- AAAA...

Tên cướp la lên, nhưng từ họng súng bắn ra chỉ là một cây hoa hồng. Nam Cung Mẫn cười lớn

- Ha ha ha, người là đồ đàn sao? Súng đồ chơi cũng không nhận ra?

Nói xong cô quăng cây súng xuống đất, quay sang thì thấy Mặc Vũ cùng Mặc Lâm miệng há hốc, mắt thì nhìn cô. Nam Cung Mẫn hất tóc nói

- Nhìn gì? Chưa thấy người đẹp bắt cướp bao giờ sao?

Câu nói của cô vừa dứt, người lạnh lùng như Phong Tần đến khoe môi không nhận được mà run rẩy. Mặc Vũ không nhận được cười lớn, Mặc Lâm chỉ liếc hần một cái rồi thôi. Mặc Vũ đang cười thì bị cô hất cho một gáo nước lạnh

- Cười gì? Tôi là đang nói anh đấy.

Nụ cười trên khuôn mặt Mặc Vũ cứng đờ, Mặc Lâm khoe môi đã không nhận được mà giật liên hồi.

Lúc này, Nam Cung Mẫn mới cầm điện thoại đang reo này giờ lên nghe

- Alo?

- Mẫn Nhi, sao giờ em mới nghe máy?

Đầu giây bên kia Nam Cung Thần lo lắng hỏi.

- Em bận bắt cướp.

Cô cúi người nhặt giỏ xách lên rồi trả lời.

- Em có bị thương không?

- Không...

Nam Cung Mẫn chưa trả lời xong liền cảm nhận được nguy hiểm từ đằng sau, cô lách người qua một bên vươn tay qua cầm tay của tên cướp lúc này nhếch môi nói

- Không phục sao?

- Hôm nay có chết tôi cũng sẽ giết cô.

Nam Cung Thần nghe có tiếng đánh nhau liền sốt sắn hỏi

- Chuyện gì vậy?

- Có kẻ tìm chết ấy mà.

Nam Cung Mẫn buông ra một câu rồi cúp máy, cô ném điện thoại qua cho Phong Tần. Mà nói đúng hơn là vô tình ném trúng anh. Cô xoay người tặng cho tên cướp mộ củi đá, thuận tay rút cây súng phòng thân bên người ra. Đây là súng loại hình mới nhất chưa được đưa ra thị trường do Huyết Long bang chế tạo. Cây súng rất nhỏ, nhưng lực bắn vô cùng mạnh. Vỏ súng dựa mạ vàng trong rất bắt mắt. Mặc Vũ và Mặc Lâm hai mắt không khỏi sáng bừng lên

- Đó...đó là súng thật?

Mặc Vũ hỏi xong không khỏi muốn cắn lưỡi tự sát, đúng là một câu hỏi ngu ngốc.

Tên cướp thấy vậy cười khẩy

- Lại định hù người sao?

Nam Cung Mẫn không nói gì, Phong Tần đứng quan sát này giờ lạnh lùng phun ra hai chữ

- Ngu xuẩn!

Lời anh vừa dứt thì “đoàng” một tiếng, viên đạn bắn xẹt qua tai hắn. Tên cướp lúc này mới xanh mặt, Nam Cung Nguyệt cười, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành

- Bà đây đang rất bức tức, muốn giải toả nhưng người lại cướp không đúng lúc rồi. Nếu người cướp vào lúc khác ta nhất định sẽ tha cho người.

Khoé miệng Mặc Lâm co quắp, cướp cần phải chọn thời điểm sao?

Phong Tần nhếch môi, đúng là người phụ nữ thú vị.

Nam Cung Mẫn một lần nữa lên tiếng

- Nếu viên đạn bắn vào giữa trán người thì thế nào nhỉ?

Tên cướp sợ đến nỗi đứng không vững, đúng lúc này một cảnh sát đi đến hỏi

- Xảy ra chuyện gì?

- Cướp nha, chú cảnh sát cháu gặp cướp.

Nam Cung Mẫn vừa nói vừa méo máo sắp khóc. Mặc Vũ và Mặc Lâm không khỏi ngạc nhiên trước diễn suất của cô. Lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

- Cô ta dùng súng bắn tôi.

Tên cướp chỉ tay vào cô nói, Nam Cung Mẫn xoay cây súng trên tay, ngây thơ “vô số” tội nói

- Là súng giả a.

Nói xong còn đưa họng súng chĩa vào huyết thái dương, Mặc Lâm không khỏi giật mình nói

- Cô ta điên rồi sao?

Mà Phong Tần đứng ở bên vẫn thừ chung không lên tiếng.

“Cạch” cây súng được bóp cò, nhưng bên trong không có đạn. Nam Cung Mẫn uất ức nói

- Là hắn vu oan cho cháu, cây súng này là giả.

Cảnh sát không nói gì, liền lôi cổ tên kia đi. Cô cười tươi như hoa, muốn đấu với cô sao? Còn non lắm!

- Wow, rõ ràng hồi nãy có đạn. Sao bây giờ lại không? Cô làm sao mà được vậy?

Nam Cung Mẫn quay sang nhìn khuôn mặt của Mặc Vũ không khỏi trề môi, cô không nói gì đưa chính viên đạn không biết lấy từ đâu ra nén cho hắn rồi nói

- Ngu ngốc!

- Cô lấy ra khi nào vậy?

Mặc Vũ hai mắt sáng rực hỏi. Nam Cung Mẫn mấp máy nói

- Bí mật!

Nhìn khuôn mặt không thể đen hơn của Mặc Vũ, Mặc Lâm liền vỗ trán. Thật là mắt mặt.

Nam Cung Mẫn quay lưng định bước thì nhớ ra điều gì đó. Cô quay lại lấy chiếc điện thoại trên tay Phong Tần nói

- Cảm ơn đã chụp lại giùm.

Phong Tần đen mặt, nếu anh không chụp lấy không lẽ cứ như vậy để nó bay thẳng vào mặt anh? Nam Cung Mẫn thấy anh không trả lời thì đưa mắt lên quan sát anh một lượt, gật gù cái đầu

- Nhan sắc cũng không tệ, nhưng bà đây đã miễn dịch với trai đẹp, nếu là người khác chắc chắn không nhận được mà liếc mắt đưa tình.

-...

Mặc Vũ cùng Mặc Lâm đứng đằng sau không nói nên lời, lần đầu tiên có người nói với lão đại như vậy.

Phong Tần chẳng buồn nhìn cô một cái liền đi vào trong toà cao ốc, Mặc Vũ và Mặc Lâm cũng nói đuổi nhau vào. Nam Cung Mẫn giậm chân miệng lẩm bẩm

- Người gì đầu lạnh lòng thấy sợ. Chơi chẳng vui tí nào.

Nói xong cô còn bất mãn chu đôi môi anh đào lên nhìn dễ thương vô cùng.

7. Chương 6: Bữa Tiệc Tử Thần (1)

Phong Tần bước chân hơi dừng lại, hai người cách nhau khoảng hai mươi bước chân, nên anh vẫn nghe câu nói phát ra từ miệng Nam Cung Mẫn. Anh không khỏi đen mặt, nữ nhân này được lắm! Đừng để tôi gặp lại cô.

Cuộc sống của Nam Cung Mẫn cứ thế trôi qua hết sức nhàn nhã, việc cô thất tình hình như đã bị cô đánh bay khỏi tâm trí. Cho đến khi Nam Cung Mẫn nhận được điện thoại của Nam Cung Thần vào một tuần sau đó.

Nam Cung Mẫn đang ăn trưa thì có điện thoại reo lên, cô nhìn tên hiển thị trên màn hình rồi nhấn nút nghe, bật loa ngoài

- Anh hai?

- Mẫn Nhi, hai ngày nữa em đi dự tiệc giúp anh.

Nam Cung Thần nhìn dòng người tấp nập ngoài đường phố nói. Cô hơi dừng lại một tí, rồi nói

- Em bây giờ đang ở nước ngoài mà?

- Bữa tiệc được tổ chức ở Anh.

- Gì chứ? Vậy sao anh không đi?

Cô bất mãn lên án.

- Anh đang ở Paris. Còn nữa, lúc đi em nhớ mang theo súng.

- Khụ...mang theo để làm gì?

Nam Cung Mẫn ho khan một tiếng, nghi hoặc hỏi.

- Hắc Diệu bang cũng có mặt.

- Là bữa tiệc cho giới bạch đạo, hấn đến làm gì?

Nam Cung Mẫn nghi hoặc hỏi, cậu đơn giản đáp

- Hấn biết anh sẽ tham dự.

- Anh đây chính là muốn đẩy em vào chỗ chết? Hai người các người đối đầu với nhau tự đi mà giải quyết a.

Ở đầu dây bên kia Nam Cung Thần khẽ nhếch khoé môi, cậu nói

- Em là ai chứ?

- Xí, chỉ là tiểu thư của tập đoàn Nam Cung thôi.

- Mẫn Nhi, đừng quên em là...

- Dừng, em đi được chưa? Anh dám nói chuyện đó với ba lúc về em cắt tiết anh.

Nam Cung Mẫn đánh gãy lời cậu đang nói, lên tiếng đe dọa.

- Được, thời gian là 8h tối, tại nhà hàng Moonlight.

Nói xong cậu liền cúp máy, Nam Cung Mẫn ném điện thoại rửa thề.

- Chờ đó đi, khi em bắt được nhược điểm của anh thì anh chết chắc.

Sau khi giải quyết xong bữa trưa, cô liền ra ngoài mua sắm đèn chuẩn bị cho “bữa tiệc tử thần” sắp tới.

Hai ngày sau

Bữa tiệc mà cô không mong đợi nhất cũng đã tới. Nam Cung Mẫn mặc trên người chiếc đầm màu xanh ngọc, phần dưới xoè ra như váy công chúa. Chân cô mang một đôi giày thủy tinh cùng màu, phía trước có đính thêm bông hồng cũng được làm bằng thủy tinh. Phần tóc được cô búi cao, cố định bằng chiếc kẹp có hình gương niêm. Tai Nam Cung Mẫn đeo hoa tai hình hoa hồng còn cổ cũng đeo một sợi dây chuyền hình hoa hồng ở giữa đính thêm một viên kim cương nhỏ.

Nam Cung Mẫn nhìn trong gương hài lòng gật đầu, tất cả đều hoàn hảo. Sau đó liền đến nơi tổ chức bữa tiệc.

Nhà hàng Moonlight

“Két” một chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng trước cửa nhà hàng. Bảo vệ thấy vậy nhanh chóng chạy lại mở cửa. Cô vừa bước ra làm cho mọi người nín thở, khí chất trên người cô khiến họ phải cúi đầu. Những ánh đèn flash không ngừng nháy, không khí đang náo nhiệt bỗng chốc im lặng. Mọi người không hèn mà nhìn chiếc xe BMW sang trọng màu đen vừa dừng lại. Họ chỉ thấy cửa phía trước mở ra, một người mặc vest nâu bước ra cung kính mở cửa phía sau. Hắn ta cúi người, Phong Tần bước ra không khỏi làm cho những cô gái ở đây hò hét nhưng họ nào dám. Anh mặc trên người bộ tây trang trắng tắp, bây giờ anh là trung tâm của sự chú ý.

Nam Cung Mẫn nhìn thấy anh lấy hết ánh hào quang của mình thì giẫm chân, môi chu ra lầm bầm

- Không phải chỉ đẹp trai thôi sao? Có gì hơn người chứ?

Nói xong liền nện mạnh gót giày đi vào trong, Phong Tần từ lúc bước xuống xe đã thấy cô. Anh nhìn bộ dáng tức giận của cô có chút buồn cười. Phong Tần lắc đầu rồi cũng bước vào trong, Mặc Vũ và Mặc Lâm cung kính đi phía sau anh.

Vừa vào tới đại sảnh, Nam Cung Mẫn đã quan sát xung quanh. Cô đưa mắt nhìn một hồi không khỏi tặc lưỡi, nói nhỏ

- Anh hai thật được người ta tiếp đón nồng hậu a.

Vừa này quan sát, cô để ý phía góc cũng có người của Hắc Diệu bang, lão đại còn đích thân tới đây nữa là.

Nam Cung Mẫn có chút bức bối, tự nhiên phải đến bữa tiệc như này. Cô ghét nhất những nơi giả tạo, nhất là những bữa tiệc kinh doanh. Bữa tiệc này một năm tổ chức một lần và tổ chức ở nhiều nơi khác nhau. Nhằm tụ tập những người trong giới bạch đạo về đây tham dự, mà hầu như ở đây toàn những người có máu mặt. Năm ngoái được tổ chức ở thành phố T, năm nay tổ chức ở Anh. Không biết năm sau tổ chức ở đâu.

Trong khi cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thì ở một góc khuất trong đại sảnh

- Lão đại, Nam Cung Thần không đến.

- Hắn ta không đến?

Ly rượu trên tay lão đại Hắc Diệu bang nắm chặt lại.

- Vâng, người đi thay cho hắn là một cô gái.

- Cô gái? Cô ta là ai?

- Thuộc hạ không biết, cô ta chưa từng có mặt trên báo trí.

Đúng thật là Nam Cung Mẫn không có mặt trên báo trí, nhưng nhờ phước của anh trai yêu quý ngày mai cô lên đầu trang báo được mọi người quan tâm nhất.

- Chỉ cần liên quan đến Nam Cung Thần đều giết.

Nam Cung Mẫn không khỏi rung mình một cái, sao tự nhiên thấy lạnh vậy?

- Cô gái chúng ta lại gặp nhau.

Mặc Vũ không biết bước đến chỗ cô khi nào làm cô suýt nữa đánh rơi ly rượu trên tay. Nam Cung Mẫn đen mặt, quay lại nhìn Mặc Vũ

- Tôi quen anh sao?

8. Chương 7: Bữa Tiệc Tử Thần (2)

- Tôi quen anh sao?

Một câu của cô làm nụ cười trên khuôn mặt của Mặc Vũ cứng đờ, Nam Cung Mẫn nhếch môi cười.

- Đùa thôi, ha ha...

Nhìn mặt không thể đen hơn của Mặc Vũ cô cười lớn, nhưng khi thấy Phong Tần liền cười hết nổi. Cô không quên hồi nãy hấn cướp ánh hào quang của cô đâu nha. Cô đây chính là thù dai!

Mặc Lâm đi phía sau Phong Tần thấy sắc mặt không tốt của Mặc Vũ liền đi đến bên cạnh hỏi nhỏ

- Làm sao vậy?

Mặc Vũ quē đến không nói nên lời, cô ta, được lắm! Từ nay, chúng ta không đội trời chung.

- Lại gặp nhau.

Cô vừa hướng Phong Tần nói, vừa đặt ly rượu xuống. Anh chỉ nhìn cô một cái rồi lại ghé có để bằng tên ghi Tập đoàn S.A ngồi xuống.

Hừ! Bà đây cũng có chỗ ngồi.

Nhưng lúc nhìn thấy bằng tên Tập đoàn Nam Cung ngay bên cạnh anh thì nụ cười cứng đờ. Ông trời thật là trêu người. Nam Cung Mẫn cắn răng, cô bước đến chỗ đó một cách không tình nguyện. Nhưng đi chưa được hai bước thì đèn bỗng vụt tắt. Phong Tần khẽ rửa một tiếng rồi rời khỏi chỗ ngồi. Nam Cung Mẫn đứng trong bóng đêm hai mắt dần nhắm lại, cô tập trung lắng nghe những âm thanh xung quanh. Bỏ qua những tiếng la hét và xôn xao của mọi người. Nam Cung Mẫn cảm nhận được xung quanh mình đều là người của Hắc Diệu bang. Bỗng, cô mở mắt ra cũng là lúc bọn họ tấn công, cô nghiêng người né giống như một cơn gió. Trong phút chốc, cô đã thoát khỏi vòng vây. Hai tên đứng gần cô nhất liền phản công, Nam Cung Mẫn giơ tay cản đòn tấn công sau đó nâng gối đá vào bụng một tên, hấn ta ngã xuống đất rên rĩ vì đau. Cô thuận đà xoay người đá vào đầu tên còn lại. Vừa hạ được hai tên đó, đèn cũng sáng lại. Mọi người lúc này mới nhìn rõ cục diện đang xảy ra.

Phong Tần không biết từ đâu xuất hiện ra lệnh cho Mặc Vũ và Mặc Lâm giải tán mọi người. Đúng lúc này, cô cảm thấy cả người nhũn ra không còn chút sức lực. Nam Cung Mẫn lùi ra sau vài bước, cô nhìn những tên đang tiến lại liền không do dự rút súng ra.

“Đoàng”

“Đoàng”

“Đoàng”

Ba tiếng súng vang lên liên tục, mỗi một phát đều cách tim ba xăng-ti-mét. Nam Cung Mẫn hạ súng xuống cũng là lúc cả người cô ngã nhào ra đất. Phong Tần thấy vậy liền nhanh như chớp tiến tới đỡ cô, cô rơi vào lòng ngực ấm áp của anh. Anh nhìn xuống khuôn mặt tái nhợt của cô thì lo lắng hỏi

- Cô làm sao vậy?

- Tôi...cẩn thận.

Đang định nói “tôi không sao” thì thấy có người tấn công cô đành hét lên. Phong Tần lắc người tránh, anh lấy súng trên tay cô vì đang ôm Nam Cung Mẫn nên anh chỉ có thể né và bắn trả, mỗi viên đạn của anh bắn ra đều trúng chỗ chí mạng.

Bỗng “bốp bốp bốp”

Ba tiếng vỗ tay vang lên, thuộc hạ của Hắc Diệu bang liền dừng tay dạt qua hai bên. Phong Tần ôm cô vào lòng, chỉ thấy từ xa xuất hiện một người đàn ông tầm hai mươi tư tuổi. Hắn ta nhìn Nam Cung Mẫn nói

- Không hổ là người của Nam Cung Thần, lợi hại như vậy.

- Diệu Lam, tên khốn khiếp. Ông đã làm gì tôi?

Diệu Lam mặt đanh lại, hắn năm nay chỉ mới 24 tuổi mà cô lại gọi hắn bằng “ông”? Dù trong lòng khó chịu, nhưng Diệu Lam không biểu lộ ra ngoài.

- Oh, chỉ là quà gặp mặt thôi. Một ít bột nhuyễn cốt làm cho cô không có sức lực mà thôi.

Diệu Lam cười âm hiểm nói.

- Hừ! Có bất mãn gì thì đi mà tìm Nam Cung Thần, tôi với ông không quen biết.

Nam Cung Mẫn tức giận nói, cũng nhờ Phong Tần đỡ cô mới đứng vững. Diệu Lam cười như không cười nói

- Chỉ cần là người của Nam Cung Thần đều phải chết.

- Ông...

- Trừ phi ông đánh bại được tôi.

Phong Tần đánh gãy lời nói của cô, lạnh lùng nhìn Diệu Lam lên tiếng. Sắc mặt Diệu Lam hết sức khó coi, hắn không muốn dính líu đến Phong Tần một chút nào.

Anh không đợi Diệu Lam có trả lời liền nói tiếp

- Chỉ cần tôi còn sống ông đừng hòng đụng vào một cọng tóc của cô ấy.

Nam Cung Mẫn nghe anh nói thì sửng sốt, mà ngay cả Phong Tần, anh nói xong cũng giật mình. Anh đang nói cái gì vậy? Rõ ràng hai người chỉ gặp nhau vài lần nhưng khi cô gặp nguy hiểm, tim anh không nhịn được mà đập mạnh. Không lẽ anh thích cô?

- Ha ha ha...

Tiếng cười của Diệu Lam kéo anh về hiện thực. Phong Tần lạnh lùng nhìn về phía hắn ta, Diệu Lam nhếch môi

- Nể mặt Phong thiếu, tôi sẽ không làm hại tới cô ta. Nhưng...

Hắn kéo dài giọng, quay sang cô âm hiểm nói

- Bảo Nam Cung Thần cẩn thận, nếu không...

Diệu Lam không nói hết câu đã bỏ đi. Nhưng Nam Cung Mẫn làm sao không hiểu ý của hắn ta? Nhìn bóng lưng của Diệu Lam, cô âm thầm siết chặt tay. Lần này là do cô sơ suất, đối với cô từ trước đến giờ đều không có hai từ này, thật đáng chết!

Phong Tần nhìn cô đang lâm vào trầm tư, không nhiều lời cúi người bế cô lên đi ra ngoài. Nam Cung Mẫn giật mình hét lên một tiếng, mặt anh như băng tuyết nhìn cô nói

- Nằm im.

Cô đang định nói gì đó, nhưng thấy khí lạnh từ trong lời nói của anh, cô ngay lập tức ngậm miệng. Đúng lúc này, Mặc Vũ và Mặc Lâm trở lại thấy cảnh này. Mặc Vũ nói

- Này, nhéo tôi một cái xem có phải tôi nằm mơ hay không?

Mặc Lâm khinh bỉ nhìn Mặc Vũ, không chút thương xót nhéo mạnh vào tay Mặc Vũ.

- Á, đau! Sao cậu lại nhéo tôi?

- Là cậu bảo tôi nhéo.

Mặc Lâm mặt tỉnh bơ đáp, Mặc Vũ xoa xoa chỗ bị nhéo rồi cũng nhanh chân bước ra ngoài, miệng thì lẩm bẩm

- Không phải mơ, lão đại cứ nhiên đưng vào cô gái đó.

Phong Tần vừa bế cô ra khỏi cửa nhà hàng đã bị báo chí quay lầy mà chụp hình. Các nhà báo không ngừng đặt ra câu hỏi cho hai người.

“Xin hỏi Phong Tổng, cô gái này là gì của anh?”

“Hai người qua lại khi nào?”

....

Nam Cung Mẫn thấy nhà báo, phóng viên không ngừng chụp hình thì úp mặt vào lòng ngực của anh để né. Phong Tần nhìn thấy động tác của cô chỉ nhếch môi cười. Đúng khoảng khắc ấy đã được một phóng viên chụp lại.

9. Chương 8: Tự Nhiên Được Nổi Tiếng

Thoát khỏi đám phóng viên, liền có một chiếc xe đậu sẵn ở đó. Phong Tần vừa đóng cửa xe lại thì ra lệnh cho xe chạy, chỉ để lại đám phóng viên đang nuối tiếc không thôi.

Trong xe

Nam Cung Mẫn dần lấy lại sức, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Cô nhìn Phong Tần áy náy nói

- Xin lỗi đã kéo anh vào rắc rối và cũng cảm ơn anh đã giúp tôi.

Phong Tần đang ngả người ra sau nghỉ ngơi, nghe cô nói ngay cả mắt cũng không mở chỉ lạnh nhạt đáp

- Chỉ là cái nhắc tay, không cần bận tâm.

Không khí trên xe im lặng làm cho người ta hít thở không thông. Cho đến khi anh lên tiếng hỏi

- Thân thủ của cô rất tốt.

- Dĩ nhiên.

Cô nghe anh nói thì tự hào lên tiếng. Mặc Vũ ngồi ở ghế phụ nhìn qua gương chiếu hậu hỏi

- Là ai đã dạy cô?

- Anh trai, bắt quá chỉ dạy vài chiêu phòng thân.

Khoé miệng Mặc Vũ co rút dữ dội, trong lòng nghĩ đó là vài chiêu phòng thân sao? Tốc độ phải sánh ngang với sát thủ hạng S? Vậy nếu anh trai gì đó cô nói không phải rất lợi hại sao?

Nam Cung Mẫn nhìn Mặc Vũ, sau đó nói với anh

- Cho tôi đến khách sạn Rose là được.

- Ừ.

Cô bấu môi

- Anh không thể nói nhiều hơn sao?

Sau đó lại lầm bầm

- Mặt lạnh không khác gì ba với anh hai hết.

- Sao?

Phong Tần nghe cô nói, thì nhướn mày nâng cao giọng hỏi lại. Nam Cung Mẫn nhìn anh miệng thốt ra hai từ

- Yêu nghiệt.

Cũng đúng, nhìn từ góc độ này cô có thể nhìn rõ từng góc cạnh trên khuôn mặt anh. Mày đen, mi cong, mũi cao, môi mỏng, da mặt còn mịn hơn cả con gái. Ông trời thật là bất công!

Phong Tần nghiêng mặt nhìn đôi môi chu lên của cô cảm thấy buồn cười. Anh cất giọng trầm ấm pha chút dịu dàng mà ngay cả anh cũng không nhận ra

- Em nhìn tôi như vậy, không phải thích tôi rồi chứ?

- Ai...ai thèm.

Cô đỏ bừng mặt nhìn đáng yêu vô cùng. Anh bật cười thành tiếng khiến hai người ngồi trước há mồm tròn mắt. Lão đại cười? Lão đại thật sự đang cười? Ôi, thần linh ơi giết con luôn đi. Nam Cung Mẫn nhìn anh cười đến ngẩn người, bất giác thốt lên

- Thật đẹp. Anh cười lên nhìn rất đẹp.

- Vậy sao?

Anh cong môi, nhìn đôi mắt mê mẩn của cô nhìn mình cảm thấy có chút thành tựu. Nam Cung Mẫn bất tri bất giác gật đầu. Phong Tần ý cười trong mắt càng đậm, anh nói

- Về sau chỉ cười với em.

Mặc Vũ cùng Mặc Lâm đầy đầu hắc tuyến, lão đại đây là thiên vị. Lão đại không thể cười với họ sao? Mặc Lâm dừng xe tại khách sạn Rose sau đó nói

- Lão đại, đến nơi.

Lúc này cô mới giật mình nhìn ra ngoài, sau đó cười trừ

- Cảm ơn anh.

Nói xong định xuống xe thì bị anh kéo tay lại, cô nghi hoặc nhìn anh. Phong Tần mỉm cười

- Chúng ta có thể làm bạn?

Hả, hả, hả? Lần này Mặc Vũ và Mặc Lâm thật sự sốc. Lão đại nhà họ cư nhiên mở miệng kết bạn với người khác, mà còn là nữ giới? Đây là tin động trời gì a?

Nam Cung Mẫn vui vẻ gật đầu

- Được.

Anh nhếch môi, sau đó kéo cô lại gần hôn nhẹ lên trán rồi nói

- Ngủ ngon.

Cô đỏ mặt, lắp bắp nói

- Ngủ...ngủ ngon.

Sau đó liền chạy đi, nhìn thấy cô chạy trốn chết anh liền mỉm cười. Cô thật đáng yêu, nhìn bóng lưng cô khuất dần. Phong Tần liền thu lại nụ cười, lạnh lùng ra lệnh

- Đi.

Mặc Lâm oai oán, lão đại lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Nghĩ thì là nghĩ như vậy chứ nào dám nói? Đành ngậm ngùi mà lái xe đi.

Sáng hôm sau

Nam Cung Mẫn thức dậy với một tinh thần sảng khoái, cô kéo rèm ra hít thở không khí trong lành. Một ngày mới lại đến. Cô làm vệ sinh cá nhân xong thì chuẩn bị ra ngoài. Những vừa xuống đại sảnh của khách sạn, ai nhìn thấy cô cũng chỉ tỏ bàn tán. Cô nhăn mặt khó chịu cho đến khi cô nhìn thấy màn hình tinh thể lỏng của khách sạn để tắm fic Phong Tần ôm cô vào lòng, môi anh còn nhếch môi cười. Đầu Nam Cung Mẫn một đàn quạ đen bay qua, khoé môi co rút, chỉ một đêm tự dưng trở thành người nổi tiếng? Cô nhìn mọi người cứ nhìn mình có chút mất tự nhiên. Cô nhanh chóng chạy ra ngoài, thế nhưng cô hận không thể chết ngay tại chỗ. Các toà nhà cao ốc khác, tắm fic trên màn hình cũng là ảnh tối qua anh ôm cô. Nam Cung Mẫn chỉ biết đứng yên tại chỗ than trời.

Cũng tại lúc này, Phong Tần đứng nhìn ra ngoài thông qua cửa sổ sát đất. Trên bàn là tạp trí mới nhất, bìa tạp trí là ảnh anh ôm cô ra ngoài vào tối hôm qua. Không biết cô suy nghĩ thế nào về chuyện này?

(do múi giờ khác nhau nên ở Anh là ban ngày thì ở Tp T sẽ là ban đêm và ngược lại)

Thành phố T, ban đêm

Biệt thự Nam Cung

Hạo Thiên ngồi vắt chéo chân trên tay cầm một tivi mở kênh tin tức, Hạo Thiên xem rất chăm chú. Vương Tử Huyền không vui nhìn Hạo Thiên gọi

- Anh!

- Hửm?!

Hạo Thiên vẫn không quay đầu lại, mắt vẫn nhìn thẳng vào tivi. Vương Tử Huyền giật lấy rì một tắt tivi, rồi bỏ qua một bên lúc này Hạo Thiên mới nhìn Vương Tử Huyền. Thấy bà xã có xu hướng nổi giận, Hạo Thiên liền kéo Vương Tử Huyền vào lòng nói

- Bà xã, đừng giận.

- Anh không quan tâm tới em.

- Nào có, em gọi anh có chuyện gì?

- Mẫn Nhi lên đầu trang rồi.

Hạo Thiên nhìn Ipad trong tay Vương Tử Huyền thì mỉm cười

- Em không vui?

- Em là đang lo lắng, Mẫn Nhi sẽ không tổn thương lần nữa chứ?

Hạo Thiên nhìn Phong Tần trong ảnh đăng trên mạng thì nói

- Cậu ta sẽ không tổn thương con bé.

10. Chương 9: Nhờ Giúp

Sáng hôm sau

Tại trường Quý Tộc

Học sinh trong trường không khỏi bàn luận xôn xao khi thấy ảnh của cô trên mạng. Vũ Hạ Vy nhìn điện thoại mà tay siết chặt, ả muốn cướp đi tất cả của cô nhưng cô sao lại may mắn như vậy? ả không cam tâm, Nam Cung Mẫn thứ mà cô có được trước sau gì cũng là của tôi.

- Chị Vy.

Một tiếng gọi này kéo ả thoát khỏi suy nghĩ, Vũ Hạ Vy nhìn người vừa mới kêu mình khó chịu hỏi

- Chuyện gì?

- Học trưởng Lâm gọi chị.

Vũ Hạ Vy gật đầu rồi đi tìm Lâm Trác.

Chỗ Lâm Trác

Hắn ta nhìn những dòng chữ trên mạng mà tức giận

- Giải lắm Nam Cung Mẫn, cô nói yêu tôi vậy mà chia tay chưa được bao lâu liền có bạn trai mới.

Nếu cô ở chỗ này nghe hắn nói vậy sẽ ngàn vạn lần khinh bỉ. Là hắn đòi chia tay, hắn là kẻ phản bội vậy tại sao cô không được có bạn trai mới?

- Trác, anh tìm em.

Một giọng nói dịu dàng vang lên, làm tâm trạng hắn đang không vui liền vơi đi. Lâm Trác kéo Vũ Hạ Vy lại gần rồi hôn xuống môi ả, bàn tay cũng không an phận mà sờ soạng lung tung. Vũ Hạ Vy thở dốc, khẽ gọi tên hắn

- Trác...

- Ừm, anh muốn em.

Nói xong, hắn đưa tay cởi đồ ả ra. Vũ Hạ Vy đang trong mê tình bỗng tỉnh lại, ả lên tiếng

- Đang ở trường học...không được...a...

- Trường học đã sao? Anh cần em an ủi.

Hắn nói xong liền đưa phần thân của mình vào trong hoa huyệt của ả. Vũ Hạ Vy thở dốc cùng rên rỉ

- Là vì Nam Cung Mẫn?

- Không.

Lâm Trác bắt đầu luận động nhanh hơn, Vũ Hạ Vy cũng phối hợp với hắn. Trong phòng liền diễn ra một màn kiều diễm.

Anh Quốc (lúc này đang là buổi chiều)

Nam Cung Mẫn ngồi trong quán cà phê, lâu lâu lại nhìn ra cửa như đang chờ ai đó. Một hồi lâu, đập vào mắt cô là một thân ảnh cao lớn, trên người mặc bộ vest đen tôn lên sự lạnh lùng và nghiêm nghị của anh. Phong Tần đưa mắt nhìn một vòng liền thấy cô, anh khẽ nhếch môi đi lại.

- Anh đến rồi.

- Ừ, em hẹn tôi có gì không?

Phong Tần ngồi xuống ghế nhìn cô hỏi.

- Khoan đã nói, anh muốn uống gì?
- Tôi phải đi ngay nên em vào việc chính đi.
- Oh.

Nam Cung Mẫn ỉu xiu, sau đó nhìn anh nói

- Những thông tin trên mạng chắc anh đã biết?

Gật đầu

- Vậy anh làm ơn chặn lại được không? Làm ơn.
- Tin này đã truyền khắp nơi, em bảo tôi chặn? Tôi không làm được.

Phong Tần cười như không cười nhìn khuôn mặt hết trắng rồi lại đỏ của cô. Anh tựa lưng vào ghế để xem cô làm gì. Ai ngờ Nam Cung Mẫn giả trò làm nũng nhìn vào có chút đáng yêu nói

- Nha, anh chặn dùm em nha? Nha, nha, đi mà...năn nỉ á...

Anh nhìn cô không ngừng lay tay mình, thêm cái đầu cô cứ lắc qua lắc lại nhìn vào cứ tưởng cô đang cầu dẫn đàn ông. Phong Tần nuốt khan, anh nhìn Nam Cung Mẫn hết bặm môi rồi lại chu môi, hai đôi mắt ngập nước như chực trào khóc nhìn anh.

- Em đừng làm bộ mặt đó với tôi.

Thế nhưng anh vừa dứt lời cô đã khóc òa lên như con nít. Mọi người trong quán đều quay đầu lại nhìn, Phong Tần lúc này làm gì để ý người khác? Anh đang lúng túng nhìn cô không biết làm thế nào, anh đã bao giờ dỗ con gái khóc?

Nam Cung Mẫn thấy anh lúng túng trong lòng thầm đắc ý. Đáng lẽ cô cũng không làm phiền anh, thế nhưng tên anh trai đáng ghét kia không giúp. Chẳng lẽ cô đi hack? Cũng được, nhưng không chuyên nghiệp như mẹ nên phương pháp này bỏ qua, thế nên mới nhờ đến anh.

- Đừng khóc nữa.
- Huhu...anh không...hức...giúp tôi, tôi cứ khóc.

Phong Tần thở dài, anh đang làm cái gì a? Hình tượng lãnh khốc của anh đâu rồi? Anh chỉ biết ở trước mặt cô, hình tượng đó chẳng duy trì nổi. Phong Tần đứng dậy đến chỗ cô ngồi xuống, anh ôm cô vào lòng vỗ về

- Được rồi, không khóc nữa. Tôi giúp em là được chứ gì?
- Thật?

Nam Cung Mẫn hít hít mũi hỏi.

- Là thật, bây giờ em nín được chưa?

Cô gật đầu rồi ôm chầm lấy anh

- Biết anh là tốt nhất mà.

Bị cô ôm Phong Tần có chút bối rối, tim anh đập nhanh hơn bình thường. Anh nhìn cô sau đó thở dài, có lẽ anh đã động lòng rồi. Anh đưa tay vén tóc dính trên má của Nam Cung Mẫn ra sau, giọng cũng trở nên dịu dàng hơn

- Đỏ hết mặt rồi.
- Không sao a.

Cô từ trong ngực anh chui ra, chu môi nói. Phong Tần bật cười, anh đưa tay捏 mó mũi cô

- Em thật biết diễn.

Hành động thân mật này làm cô đỏ mặt. Phong Tần nhìn cô đỏ mặt thì môi mím khe khẽ nhếch lên

- Mẫn Nhi, tôi có thể gọi em như thế chứ?

- Anh biết tên tôi?

Nam Cung Mẫn nghi ngờ hỏi, họ gặp nhau hai lần, tính cả lần này là lần thứ ba. Mà cô đâu có nói tên cho anh biết đâu? Phong Tần thấy vậy có chút chột dạ, sau bữa tiệc anh đã cho người điều tra một chút thông tin về cô. Cuối cùng chỉ biết cô tên Nam Cung Mẫn, hiện tại 18 tuổi, từng học ở trường Quý Tộc. Chỉ đơn giản như vậy, Mặc Vũ nói nếu muốn biết thêm thì phải đợi một thời gian. Nhưng anh cũng không muốn quản nhiều nên bảo không cần.

- Anh điều tra tôi?

Nam Cung Mẫn rời khỏi người anh tức giận chấp vấn. Phong Tần không trốn tránh mà gạt đầu. Cô tức đến độ mặt đỏ lên

- Vậy anh biết những gì về tôi?

- Nam Cung Mẫn, 18 tuổi, từng học tại trường Quý Tộc.

Anh lạnh giọng nói, sau đó đứng lên

- Tôi còn có việc đi trước, có chuyện gì thì gọi tôi. Còn có...những tin đưa lên đã được gỡ bỏ.

Nói xong anh liền rời đi, để cô đứng đờ đẫn ở đó. Nam Cung Mẫn nhìn bóng lưng của anh mà lòng dâng lên cảm giác khó nói. Là gì nhỉ? Khó chịu khi biết anh điều tra mình? Hay vì đã tức giận vô cớ, anh chỉ tra một ít thông tin về cô thôi mà.

11. Chương 10: Bồi Thường

Đã hai tuần trôi qua kể từ lúc cô và anh gặp nhau ở quán cà phê đến giờ. Ngày đó đến giờ cả hai chưa gặp nhau lần nào. Nam Cung Mẫn cảm thấy có lỗi, cô muốn gọi điện xin lỗi nhưng lại thuê bao.

Nam Cung Mẫn như người mất hồn nhìn lên trần nhà. Bỗng cô ngồi bật dậy, lại bàn trang điểm chải lại tóc tay quơ lấy giỏ xách ra ngoài.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng tại trụ sở chính của Tập đoàn S.A. Nam Cung Mẫn bước vào gây không ít sự chú ý. Cô bước lại quầy tiếp tân hỏi

- Tôi muốn gặp Phong Tần.

Cô nhân viên thấy cô gọi thẳng tên Tổng tài thì nhú mày. Ai mà chẳng biết Tổng tài không gần nữ sắc? Cô nhân viên lễ phép nói mặc dù trong lòng rất khó chịu

- Tổng tài đi công tác chưa về.

- Cảm ơn.

Nam Cung Mẫn gạt đầu nói sau đó lái xe đi. Lúc xe cô vừa rời khỏi thì một chiếc siêu xe khác dừng lại, người bước ra không ai khác chính là Phong Tần.

Tiếp tân nhìn anh sau đó lên tiếng

- Tổng tài, khi này có người tìm ngài.

- Ai?

Anh nhú mày, lạnh lùng hỏi.

Tiếp tân lắc đầu nói

- Tôi không biết, cô ấy là con gái. Lần đầu đến đây?

Phong Tần không nói gì, anh quay người lái xe rời khỏi trụ sở tập đoàn. Phong Tần vừa xuống máy bay chưa kịp nghỉ ngơi đã quay lại tập đoàn. Nhưng khi nghe tiếp tân nói có người đến gặp anh, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của cô. Lái xe một đoạn anh liền lấy điện thoại gọi cho cô, thế nhưng cô lại không nghe máy. Vẫn còn giận anh sao? Phong Tần gọi thêm lần nữa, rốt cuộc cũng bắt máy

- Em đang ở đâu?

- Bệnh viện.

- Em làm sao lại ở đó? Em ở bệnh viện nào?

Mười phút sau, tại bệnh viện

Phong Tần đi vào liền thấy cô ngồi ở hành lang bệnh viện. Lúc nghe cô nói mà tim anh như rút ra ngoài. Cũng may là không sao. Nam Cung Mẫn thấy anh đến liền đứng dậy đi về phía anh. Phong Tần mím môi nhìn cô, anh nhìn vết thương trên trán cô mà thấy xót

- Làm sao lại không cẩn thận như vậy?

- Là hấn ta tự chạy ra đường, cũng may thắng lại kịp thế nhưng làm mình bị thương.

Nam Cung Mẫn nhún vai, dù sao cũng chưa chết được. Phong Tần nhìn vẻ mặt thản nhiên của cô mà tức giận, lỡ cô xảy ra chuyện gì thì sao? Cô xem tính mạng mình là trò đùa?

- Em đến tìm tôi?

- Phải?

- Có chuyện gì?

- Xin lỗi.

Nói xong cô rời đi, để lại anh ngơ ngẩn ở đó không hiểu chuyện. Lúc định thần lại thì cô đã đi một đoạn khá xa. Phong Tần mới vội đuổi theo hỏi

- Tại sao lại xin lỗi tôi?

- Vì chuyện hôm bữa.

- Chuyện đó tôi đã quên lâu rồi.

Dừng một lát anh mới nói

- Xin lỗi vì đã điều tra về em.

Nam Cung Mẫn thoáng ngẩn người, rồi lại nở nụ cười tinh nghịch. Cô nhếch môi nói

- Vậy thì bồi thường cho tôi đi.

Phong Tần khẽ nhún mày

- Bồi thường?

- Phải.

Cô gật đầu rồi nói

- Dẫn tôi đi chơi, như vậy mọi chuyện xem như chưa có gì xảy ra.

- Được.

Ngày hôm sau

Ở trước cửa ra vào khách sạn Rose, Phong Tần đứng đợi người vào xe để đợi cô. Hôm nay anh không mặc vest như thường ngày, mà đơn giản là quần jean và áo thun đen. Lúc này, Nam Cung Mẫn vừa ra cửa khách sạn đã nhìn thấy anh, cô mỉm cười rồi đi lại gần chỗ Phong Tần

- Anh chờ lâu chưa?

Phong Tần nhìn cô đến thất thần, cô mặc áo T-shirt màu trắng vai áo lệch sang một bên, phối cùng chiếc quần jean ngắn ngang đùi chân mang đôi giày thể thao màu trắng. Tóc được cột cao và cố định bằng chiếc nơ to màu xanh xinh xắn. Nam Cung Mẫn thấy anh nhìn mình không chớp mắt liền cười

- Đẹp lắm sao?

- Ủ, em rất đẹp!

Phong Tần không che giấu mà nói ra khiến mặt cô đỏ ửng. Anh nhếch môi, rồi mở cửa xe cho cô. Nam Cung Mẫn vui vẻ ngồi lên, anh đóng cửa lại rồi vòng qua ngồi vào ghế tài xế. Lúc này anh hỏi

- Em muốn đi đâu?

- Khu vui chơi.

Nghe ba chữ “khu vui chơi” mặt anh thoáng cứng đờ, đã lớn như vậy mà còn đến nơi này?

Nam Cung Mẫn thấy anh có chút khác thường thì mở miệng hỏi

- Anh không muốn sao?

- Chỉ cần em thích là được.

Nói xong anh liền khởi động xe đi, khoảng ba mươi phút sau liền đến khu vui chơi lớn nhất ở đây. Sau khi cất xe anh nhìn sang vẻ mặt hớn hởi của cô thì tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

Vào khu vui chơi, cô kéo anh đi các trò mạo hiểm ở đây nhưng ngôi nhà ma thì cô không dám đặt chân vào. Phong Tần hình như cũng nhận ra điều đó, anh cười gian hởi

- Em sợ ma?

- Nào...nào có.

- Vậy chúng ta vào đó đi.

Anh cười.

- Đi...đi thì đi, ai sợ.

Phong Tần nhếch môi, anh và cô vào trong. Nam Cung Mẫn bây giờ cảm thấy hối hận rồi. Người cô nổi một tầng da gà, thân thể run đến lợi hại, bỗng một con ma nhảy ra trước mặt cô

- Aaaaaa...

Cô hét lớn rồi ôm chặt lấy anh, Phong Tần giật mình thấy cô nhắm chặt mắt thân thể không ngừng run rẩy thì có chút đau lòng. Anh đưa tay ôm lấy cô đi nhanh về hướng cửa, ra ngoài anh mới thấy được sắc mặt cô tái nhợt. Phong Tần lo lắng hỏi

- Đã sợ như vậy mà còn mạnh miệng?

-...

Nam Cung Mẫn mím môi, đôi mắt ngấn nước nhìn anh. Anh thấy vậy vội ôm cô vào lòng đỡ

- Không khóc, em không phải con nít.

- Hức...tôi cũng chỉ mới 18 tuổi...hức...

Nhìn những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt cô anh liền hốt hoảng

- Sao lại khóc rồi? Em đừng khóc...aizz.

Thấy cô vẫn còn khóc anh bất lực thở dài, Nam Cung Mẫn chu môi uất ức nói

- Anh khi dễ tôi.

12. Chương 11: Đi Chơi

- Anh khi dễ tôi.

- Tôi không có, em đừng khóc nữa.

Phong Tần rối rắm nói, mà cả hai không biết hai người đang kéo gần khoảng cách lại với nhau hơn. Nếu bây giờ để cho nhân viên công ty thấy anh hạ mình dỗ một cô gái đang khóc, họ sẽ cho rằng mình nằm mơ và nói đó không phải là tổng tài lạnh lùng của họ. Nhưng đây là thật, kể từ khi gặp cô anh không thể nào làm mặt lạnh được. Mỗi lần ở bên cô, anh luôn cảm thấy ấm áp. Phong Tần nhìn cô rồi thở dài

- Em ở đây tôi đi mua nước.

Đợi anh đi cô mới hết khóc, lấy tay quệt nước mắt đi môi khê cong lên. Nam Cung Mẫn ngồi đến thất thần cho đến khi cảm thấy một bên má lạnh lạnh mới giật mình. Cô quay qua nhìn thì thấy anh áp lon nước lên mặt cô. Cô mỉm cười rồi đưa đón lấy lon nước, Phong Tần ngồi xuống bên cạnh hỏi

- Nghĩ gì mà thất thần như vậy?

- Không có, chỉ nghĩ đến một vài chuyện.

Cô lắc đầu, sau đó nhìn anh nói. Nam Cung Mẫn một lúc sau mới cúi mặt xuống miệng lầm bầm

- Nếu gặp anh trước thì tốt biết mấy, có lẽ tôi sẽ yêu anh.

Mặc dù cô nói nhỏ nhưng anh là người luyện võ nên nghe thấy, mới đầu anh hơi ngẩn người sau đó môi nhếch lên thành một đường cong. Phong Tần hỏi

- Em muốn đi đâu nữa?

- Ăn trưa, tôi đói rồi.

- Được.

Nhà hàng Moonlight

Phong Tần ngồi nhìn cô ăn mà không có một tí nào gọi là thực nữ. Nam Cung Mẫn ăn như bị bỏ đói mấy ngày vậy. Anh có chút buồn cười nói

- Em ăn từ từ thôi, kéo nhẹn. Không ai dành đồ ăn với em cả.

- Anh không ăn sao?

Nam Cung Mẫn miệng vừa ăn vừa nhìn anh hỏi, Phong Tần lắc đầu

- Tôi no rồi, em ăn từ từ thôi.

Anh nói thì nói vậy thôi chứ cô nào nghe? Nam Cung Mẫn vẫn cầm cúi ăn, Phong Tần đưa tay cầm dùm đuôi tóc ra đằng sau cho cô dễ ăn hơn. Nam Cung Mẫn ngạc nhiên nhìn anh, anh cũng nhìn cô rồi nói

- Như vậy em dễ ăn hơn.

Cứ mỗi lần cô cúi xuống thì phải dũ tóc lại để không bị rơi xuống trước, nên ăn có phần khó khăn.

- Oh.

Nam Cung Mẫn gạt đầu xem như hiểu rồi tiếp tục ăn, có người giúp ngu gì từ chối? Cô ăn miếng thức ăn cuối cùng rồi đặt đũa xuống

- No quá!

Phong Tần nhìn miệng cô dính đầy dầu mỡ không nói hai lời liền rút khăn giấy lau dùm cô. Cô đỏ mặt mấp máy môi nói

- Để...để em tự làm.

Không biết do mắc cỡ hay vô ý cô đã xưng “em”, anh kinh hỉ nhìn cô. Lúc này cô mới biết mình lỡ lời, mặt càng đỏ lợi hại. Phong Tần phì cười

- Về sau cứ xưng hô như vậy đi.

-...

Sau khi ra khỏi nhà hàng, anh dẫn cô đến cánh đồng hoa oải hương.

- Woa, đẹp quá!

Nam Cung Mẫn chạy lên phía trước mở rộng hai tay, mắt nhắm lại rồi hít một hơi thật dài. Ánh nắng buổi chiều chiếu vào người cô tạo nên một bức tranh thiên nhiên sinh động. Phong Tần đứng dựa vào góc cây lớn gần đó, hai tay đút vào túi quần chân chéo lại với nhau. Đưa ánh mắt cưng chiều cùng yêu thương nhìn cô, môi anh cũng không tự chủ mà mỉm cười.

Một lúc sau, cô chạy lại phía anh nói

- Cảm ơn anh, hôm nay em rất vui.

Phong Tần đưa tay gạt những sợi tóc dính trên má cô ra đằng sau, dịu dàng nói

- Em vui là tốt rồi.

Nam Cung Mẫn ngượng đỏ mặt vì hành động thân mật của anh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai người ngồi ở góc cây ngắm nhìn hoàng hôn buông xuống. Trời cũng tối dần, Phong Tần quay qua thấy cô đã ngủ liền cười nhẹ, anh cúi xuống đặt nhẹ nụ hôn lên trán cô. Hôm nay chắc hẳn cô rất mệt? Anh bế cô lên đi về phía xe, đặt cô ngay ngắn lại sau đó anh ngồi vào vị trí của mình rồi khởi động xe rời đi.

Chiếc siêu xe dừng lại trước một căn biệt thự, cánh cửa sắt từ từ mở ra. Phong Tần lái xe vào gara sau đó xuống xe, mở cửa tháo dây an toàn cho cô rồi bế cô vào nhà. Quản gia cùng người làm thấy vậy đều kinh hãi. Đây là ông chủ của họ? Ông chủ không gần nữ sắc là đây sao? Quản gia làm việc trong biệt thự này lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh đưa phụ nữ về nhà.

Phong Tần bỏ qua ánh mắt của mọi người bế cô lên phòng ngủ của mình, đặt cô cẩn thận xuống giường đắp chăn lại cho cô rồi mới ra ngoài. Xuống dưới lầu phân phó vài điều, cô chưa ăn tối nên anh bảo đầu bếp làm mấy món cô thích để tí nữa tỉnh dậy đói liền ăn.

Xong xuôi anh quay lại phòng đã thấy cô mơ màng tỉnh dậy. Nam Cung Mẫn hai mắt còn hơi nước vì mới tỉnh ngủ, cô đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn xung quanh. Khi thấy anh vào liền hỏi

- Đây là đâu vậy?

- Là nhà của anh.

- A, sao em lại ở đây?

Cô giật mình hỏi.

- Anh thấy em ngủ nên đưa về đây.

Phong Tần nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì mới ngủ dậy của cô liền muốn cắn một cái. Anh đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh lại nhìn cô bảo

- Rửa mặt rồi xuống ăn tối.

- Dạ.

Phòng ăn

Anh đánh mặt lại khi thấy cô ăn như hổ đói, cả ngày nay anh có bỏ đói cô sao? Rõ ràng trưa nay cô ăn rất nhiều mà? Phong Tần lắc đầu nói

- Em ăn nhiều như vậy không sợ mập sao?

- Không sợ.

- Lỡ như mập rồi không ai cưới em thì sao?

Anh nửa thật nửa đùa nói, cô nhìn anh rồi lại cúi đầu ăn

- Càng tốt chứ sao.

-...

Anh thật sự cạ lời với cô, Phong Tần đi lại tủ lạnh lấy sữa rót vào ly, đang định uống thì nghe tiếng ho của cô. Anh quay lại thấy mặt cô đỏ bừng vội tiến lại vỗ nhẹ lên lưng cô, Phong Tần đưa ly sữa cho cô uống. Nam Cung Mẫn lúc này mới cảm thấy được cứu.

- Đỡ hơn chưa?

- Rồi ạ.

- Em ăn thật giống như bị bỏ đói vậy?

- Tại đồ ăn ngon chứ bộ.

Cô chu môi nói, anh chỉ biết lắc đầu

- Có ai dành với em đâu?

Nam Cung Mẫn lè lưỡi với anh, bỗng mặt cô đỏ bừng nếu không nhầm ly sữa đó cô vừa mới uống. Vậy không phải là hôn gián tiếp?

13. Chương 12: Một Phút Rung Động

Phong Tần khó hiểu nhìn cô hỏi

- Em ốm sao? Mặt sao lại đỏ như vậy?

- Ách, chỉ...chỉ thấy hơi nóng...haha...

Cô cười gượng để che giấu sự xấu hổ của mình.

- Ha ha ha...Mẫn Nhi, em thật dễ thương.

Phong Tần cười lớn nói, Nam Cung Mẫn mặt đỏ càng lợi hại. Mà quản gia đứng bên cạnh thất kinh khi thấy anh cười. Đã bao lâu rồi ông chủ mới cười tươi như vậy? Kể từ khi mẹ của ông chủ mất?

- Cười? Anh cười cái gì chứ?

Nam Cung Mẫn đứng dậy phồng má, hai tay chống nạnh nói.

- Anh không cười nữa, ha ha...

Phong Tần thu lại nụ cười nhưng trong mắt của anh vẫn hiện lên ý cười. Cô “hừ” một tiếng quay mặt đi, Phong Tần nhìn dáng vẻ giận dỗi của cô hỏi

- Giận sao?

-...

- Mẫn Nhi?!

-...

- Haizz, anh xin lỗi. Được chưa?

Anh thở dài, Nam Cung Mẫn chu môi nói

- Tạm tha cho anh, em muốn đi tắm anh có đồ phụ nữ không?

- Tiểu thư của tôi ơi, anh là đàn ông thì làm gì có đồ phụ nữ cho em mặc?

Phong Tần cười như không cười nói. Cô vừa nghe anh nói liền đưa tay vò đầu

- Vậy phải làm sao giờ?

Anh nhún vai sau đó ra sofa ngồi xem tin tức. Để cô lại ở nhà ăn, Nam Cung Mẫn dậm mạnh chân xuống nền không may tự làm chân mình đau

- A, đau quá!

Nghe tiếng la của cô anh vội vangvàng chạy vào hỏi

- Em làm sao vậy?

Nam Cung Mẫn hai mắt ngấn lệ nhìn anh méo máo nói

- Chân đau.

Phong Tần lắc đầu, sau đó cúi người ôm ngang cô ra sofa. Anh nửa quỳ dưới đất, tay cầm lấy chân cô.

- Chân đỏ lên hết rồi.

Nói xong, anh lấy dầu thoa lên chân cô. Nam Cung Mẫn đỏ mặt, cô chăm chú nhìn động tác của anh. Không hiểu sao lúc này tim cô đập mạnh, chẳng lẽ cô thích anh? Suy nghĩ vừa lóe qua đã bị cô bác bỏ. Chắc chỉ là rung động nhất thời mà thôi.

- Nhìn anh như vậy có phải thích anh rồi không?

Câu nói của anh kéo cô thoát khỏi mớ suy nghĩ. Nam Cung Mẫn trừng anh

- Đồ tự luyện.

Một phút rung động cứ như vậy mà bị đánh bay bởi câu nói của anh.

Phong Tần nhếch môi cười

- Anh cảm thấy em đang nói dối.

- Đồ điên.

Để lại hai chữ, cô liền chạy lên phòng để tắm. Nhìn thấy cô chạy trốn anh liền bật cười, bóng lưng cô vừa khuất anh đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có.

Trong phòng

Nam Cung Mẫn đứng dựa vào cửa, một tay đặt lên tim miệng lẩm bẩm

- Tim ơi, đừng đập nhanh như vậy.

Cô lẩm bẩm một hồi rồi mới từ từ đến tủ quần áo của anh xem thử có gì mặc được. Nhưng bên trong chỉ toàn đồ vest, áo sơ mi và vài bộ đồ ở nhà. Nam Cung Mẫn thở hắt ra, cô nhắm mắt quơ lấy một chiếc áo sơ mi màu đen của anh sau đó bước vào phòng tắm.

Ba mươi phút sau

Cô bước ra đã nhìn thấy anh ngồi tựa vào đầu giường đọc báo. Phong Tần nghe tiếng mở cửa thì ngược mặt lên nhìn, vừa thấy cô anh liền sững sờ. Nam Cung Mẫn bị anh nhìn, hai má đỏ ửng. Áo sơ mi của anh so với thân hình của cô thì to hơn nhiều. Cổ áo rộng để lộ xương quai xanh, Phong Tần nhìn mà không khỏi nuốt khan.

Tay vội cầm lấy cổ áo, cô hỏi

- Sao anh lại ở trong này?

- Đây là phòng của anh.

- Vậy, em qua phòng khác ngủ.

Phong Tần nhìn vẻ thẹn thùng của cô khẽ cong môi nói

- Không còn phòng khác đâu.

- Sao? Nhà anh lớn như vậy.

Anh cảm thấy trêu chọc cô thật vui, vẻ mặt không thể tin của cô khiến anh buồn cười. Đặt tờ báo xuống, anh đứng dậy đi lại chỗ cô

- Em ngủ đi, anh qua thư phòng.

Nói xong không đợi cô trả lời đã đi mất, nếu còn ở lại anh nghĩ mình sẽ không kiềm chế được mà “ăn” cô mất. Thấy anh đi, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nằm phịch xuống giường, Nam Cung Mẫn có thể ngửi thấy mùi hương của anh trên giường. Mỉm cười, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, cô thức dậy thì anh đã đi làm. Nhìn quần áo được xếp gọn gàng bỏ một bên Nam Cung Mẫn khẽ cười. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong cô xuống lầu thì thấy quản gia đứng đó giống như đang chờ cô vậy. Quản gia nhìn cô nói

- Tiểu thư, mời ngài xuống dùng bữa sáng.

Bị quản gia đối xử như vậy cô có chút không quen, Nam Cung Mẫn đưa tay sờ sờ mũi mắt thì nhìn đồng hồ. Đã mười giờ, cô có nên đến chỗ anh để rửa đi ăn trưa luôn không?

- Tiểu thư?

-...

- Tiểu thư?

- Dạ?

Nam Cung Mẫn giật mình nhìn quản gia, cô gãi gãi đầu nói

- Dạ thôi, cũng muộn rồi. Con đến công ty rửa anh ấy đi ăn trưa luôn.

Nói xong cô gật đầu với quản gia rồi đi ra ngoài.

Tại Tập đoàn S.A

Tiếp tân thấy cô vào cũng không ngăn cản, lúc trước cô ta thấy tổng tài nghe tin cô đến liền vội rời đi nên cô ta nghĩ Nam Cung Mẫn hẳn là quen với tổng tài?

Giống như nghĩ thông suốt, tiếp tân bước lại chỗ cô lễ phép hỏi

- Tiểu thư, cô tìm tổng tài?

- Đúng vậy.

- Tổng tài ở lầu 50.

- Cảm ơn.

Nam Cung Mẫn cười nói, sau đó vào thang máy chuyên dụng của tổng tài lên tầng 50. Cô vừa ra khỏi thang máy đã đụng phải Mặc Vũ, cô nhún mày nhìn hắn

- Cậu làm việc ở đây?

- Cô đến đây làm gì?

- Tôi tìm Phong Tần.

Nam Cung Mẫn trả lời, rồi lướt qua hần nhưng bị hần chặn lại.

- Chuyện gì?

Lạnh lùng hỏi.

- Tổng tài đang bàn công việc.

Mặc Vũ gượng gạo nói, Nam Cung Mẫn nhìn hần

- Tôi sẽ không làm ảnh hưởng gì.

- Nhưng...

Mặc Vũ chưa nói xong thì cô đã đi mất.

14. Chương 13: Đau?!

Đứng trước cửa phòng làm việc của anh, Nam Cung Mẫn không gõ cửa cứ thế bước vào...

- A, xin lỗi, tôi không cố ý hai người cứ tiếp tục.

Cô la lên khi thấy một người phụ nữ ăn bận sexy đang ngồi trên đùi anh. Trong đầu cô thầm nghĩ “hồng bét! Không biết anh có tức giận vì cô phá hỏng chuyện tốt hay không đây”. Nhưng sao tim cô đau quá! Lòng cảm thấy khó chịu...

Mà anh khi nghe tiếng la của cô thì vội đẩy người phụ nữ kia ra. Lên tiếng giải thích

- Mẫn Nhi, không phải như em thấy.

Nói xong, Phong Tần mới biết mình bị lộ. Hai người hiện là bạn, đâu cần giải thích? Nhưng...

Nam Cung Mẫn đứng quay lưng lại với anh nói

- Em chỉ tin gì mình thấy thôi. Nếu anh bận việc thì để hôm khác em đến tìm anh vậy.

Thấy cô bỏ ra ngoài, anh hốt hoảng đuổi theo nhưng bị người phụ nữ kia kéo lại.

- Phong...

- Cút!

Phong Tần gầm lên, anh sợ cô hiểu lầm. Từ khi biết mình có tình cảm với cô, anh luôn tìm cách gần gũi cô để cô nhận ra được tình cảm của mình. Phong Tần lạnh lùng hất tay ả ra, mặt lạnh như tiền nhìn ả nói

- Hợp đồng không cần nói nữa, tôi sẽ không đồng ý.

Nói xong anh vội vàng chạy đi tìm cô.

Thành phố T, trường Quý Tộc

Quý Tiểu Thất mệt mỏi sau một ngày học hành, cô vừa bước ra khỏi cổng trường liền thấy một chiếc xe dừng ngay trước mặt mình. Quý Tiểu Thất sợ hãi lùi về đằng sau, khi nhìn thấy người đàn ông bước xuống xe cô không khỏi ngạc nhiên.

- Anh...anh làm sao biết tôi ở đây?

- Thất Thất, em thật không ngoan.

Diệu Lam ôn nhu nói, hần bước gần đến chỗ Quý Tiểu Thất. Hần càng đến gần cô càng sợ hãi lùi về sau, mắt thấy không có đường lui cô hét lên

- Diệu Lam, đừng để tôi hận anh.

- Hận? Vậy thì cứ hận đi.

Nói rồi, hắn bế cô lên xe mặc cho Quý Tiểu Thất giãy giụa.

Biệt thự Diệu gia

- Buông tôi ra, tên khốn nạn. Buông tôi ra.

Quý Tiểu Thất đập mạnh vào ngực hắn nháo nhào đòi xuống. Diệu Lam làm như không nghe bế thẳng cô lên phòng. Đặt cô ngồi trên giường, hắn ngồi cạnh Quý Tiểu Thất. Hắn vừa ngồi xuống cô đã đứng bật dậy

- Anh muốn gì đây? Không phải chúng ta đã kết thúc rồi sao?

- Kết thúc? Đó là em nói, tôi không có nói.

- Rõ ràng anh đã có vị hôn thê. Anh là tên lừa gạt, tôi mệt mỏi lắm rồi. Anh để tôi yên có được không?

Diệu Lam kéo cô vào lòng mình, ôn nhu nói

- Thất Thất, anh không yêu cô ta.

- Anh đùa tôi sao? Không yêu còn ôm hôn? Anh tưởng tôi ngu ngốc sao?

Quý Tiểu Thất hét lên, nước mắt cũng rơi xuống. Hắn nhìn cô mà đau lòng, muốn đưa tay gạt đi những giọt nước mắt của cô, lại bị cô tránh đi. Tay hắn dừng giữa không trung, Diệu Lam cũng chẳng tức giận. Hắn đỡ cô nằm xuống giường nói

- Em ngủ đi.

-...

Quý Tiểu Thất không nói gì, trực tiếp quay lưng lại không thèm nhìn hắn. Diệu Lam thở dài rồi qua thư phòng.

Trong thư phòng, không khí hết sức âm u. Diệu Lam ngồi vắt chéo chân nhìn thuộc hạ

- Tôi đã cho các người hai tuần, vẫn không điều tra ra?

Từ bữa tiệc đến giờ, hắn luôn thắc mắc thân phận của Nam Cung Mẫn thế nhưng cho người điều tra chỉ biết được những điều vô nghĩa. Những thông tin quan trọng đều bị một hàng rào bảo vệ, không cách nào phá vỡ được. Cho đến nay, một chút thông tin quan trọng cũng chẳng lấy được.

- Lão đại, thuộc hạ vô năng.

Tên thuộc hạ kia quỳ xuống, hắn tức giận đập bàn

- Khốn kiếp! Các người cút hết cho tôi.

Đội thủ hạ lui hết, Diệu Lam mới ngã người ra sau ánh mắt xẹt qua tia sắc bén

- Nam Cung Thần, cậu đừng trách tôi. Có trách thì trách năm đó cậu giết ba tôi.

Diệu Lam siết chặt tay, hắn gọi một cú điện thoại cho ai đó. Sau khi cúp máy, mặt Diệu Lam hiện lên tia âm hiểm.

Thực ra chuyện năm đó là một hiểu lầm nhưng Diệu Lam không nhận ra, nên mới kéo dài ân oán tới bây giờ.

Ngồi trong thư phòng một lúc, hắn mới trở lại phòng ngủ. Lúc này Quý Tiểu Thất đã thiếp đi, Diệu Lam ngồi cạnh giường nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô, môi không tự chủ mà cong lên. Thất Thất là tất cả của hắn, không ai có thể thay thế được.

Cùng lúc đó, tại Anh Quốc. Trên đường phố, bóng dáng cô đơn của Nam Cung Mẫn đi trên vỉa hè. Trong sự tấp nập của người đi đường, chỉ có cô cảm thấy cuộc sống này thật vô vị. Cô không thể phủ nhận, mình không có cảm tình với anh. Chỉ là cô không dám đối mặt với nó, cô sợ một lần nữa bị tổn thương. Chính

vì chữ “sợ” đó, để rồi hôm nay nhìn thấy anh ôm một cô gái khác mà lòng đau buốt. Chính vì chữ “sợ” đó, cô đã đẩy đi hạnh phúc?

Bước chân của cô chậm dần, rồi dừng hẳn. Nam Cung Mẫn mệt mỏi ngồi xuống ghế đá dưới góc cây, ánh mắt cô nhìn vào khoảng không vô định.

Phong Tần đuổi theo nhưng khi xuống lầu đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Nhân viên trong công ty hiếu kỳ nhìn anh, họ ít khi thấy anh vội vàng như vậy. Phong Tần đi nhanh ra cửa, anh nhìn xung quanh bỗng dừng mắt lại chỗ có bóng người quen thuộc, cách chỗ anh đứng tầm 200m. Phong Tần chậm rãi đi đến trước mặt Nam Cung Mẫn.

Nam Cung Mẫn ngẩng đầu lên nhìn anh, cô hỏi

- Sao lại ra đây?

- Tìm em.

Phong Tần thản nhiên ngồi xuống cạnh cô rồi trả lời. Cô im lặng đưa mắt nhìn dòng người tấp nập. Ngồi lúc lâu, anh là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí không tự nhiên này

- Em tìm anh có gì không?

- Cũng không có gì, chỉ muốn rủ anh đi ăn trưa. Nhưng anh bận rồi, để hôm khác đi.

Mắt thấy cô đứng dậy rời đi, anh vội vàng nắm lấy tay cô

- Không bận, bây giờ chúng ta đi ăn trưa.

15. Chương 14: Red - Sát Thủ No.1 Thế Giới

Nam Cung Mẫn và Phong Tần không ăn ở nhà hàng đắt tiền, họ chỉ ghé vào quán ăn bình dân để ăn cơm.

Anh ngồi nhìn cô hồi lâu cũng không động đũa, Nam Cung Mẫn gấp miếng thịt nướng đưa lên miệng định ăn thì thấy anh vẫn ngồi im. Cô khó hiểu hỏi

- Sao anh không ăn?

- Mẫn Nhi, anh...

Phong Tần lần đầu tiên không biết nói gì, cô nhìn anh ngập ngừng thì cũng đoán được anh định nói gì.

- Em không để ý đâu.

- Hả?

Anh có chút không thích ứng được, Nam Cung Mẫn nhún vai

- Dù sao đó cũng là chuyện riêng của anh, em không xen vào.

- Không phải như em thấy. Anh và cô ta thật sự không quen biết, cô ta là con gái của chủ tịch Kim. Công ty của họ muốn hợp tác với anh nhưng anh từ chối, cho nên...“ông ta mới sai con gái đến thương lượng” anh chưa kịp nói ra thì đã bị cô cắt ngang

- Em không hỏi, anh giải thích làm gì?

Nam Cung Mẫn nói, nhưng trong lòng lại như có dòng nước ấm chảy qua. Anh giải thích cho cô, có phải anh thích cô không?

- Anh...anh sợ em hiểu lầm.

- Ha ha, không có nha. Anh mau ăn cơm.

Cô cười lớn, gấp một miếng thức ăn cho anh nói

- Anh ăn đi, đồ ăn ở đây rất ngon.

Phong Tần nhìn miếng thức ăn cô gấp cho anh không nói gì, anh vẫn chưa động đũa. Nam Cung Mẫn im lặng nhìn anh, bỗng nghe anh nói

- Anh mắc bệnh ưa sạch sẽ.

- A, vậy để em lấy chén khác cho anh.

Cô giật mình, sau đó gạt đầu coi như đã hiểu. Muốn kêu chủ quán cho thêm một cái chén nhưng bị anh ngăn cản

- Không sao, chỉ cần em gấp anh đều ăn.

-....

- Em cũng ăn đi.

Nói xong, anh gấp thức ăn bỏ lên chén cô rồi tiếp tục ăn cơm. Nam Cung Mẫn lén nhìn anh, trên môi nở nụ cười nhẹ.

Đảo Vô Danh

Một bóng đen lướt qua như tia chớp tránh né đòn tấn công của đối phương. Chỉ thấy bóng đen đó đảo lộn một vòng đã đứng sau tên kia, đợi khi hắn ta phản ứng kịp đã muộn. Thu hồi lại vũ khí, hắn chỉ nghe được chất giọng lạnh lẽo phát ra từ một cô gái

- Quá chậm, nếu làm nhiệm vụ cậu sẽ chết ngay lập tức.

Nói xong liền quay lưng đi, vào lúc này một người con trai tóc vàng trên người mặc bộ đồ đen đến trước mặt cô gái lúc nãy, nói

- Red, boss muốn gặp cô.

- Ừ.

Vào trong, cô nhìn người đàn ông đang xoay lưng với mình rồi hỏi

- Boss, có chuyện gì?

- Có nhiệm vụ giao cho cô.

Thấy cô không lên tiếng, ông ta mới tiếp tục nói

- Giết chết Nam Cung Thần, đây là tư liệu của anh ta.

Red cầm lấy tài liệu boss đưa xoay người rời đi, nhưng vẫn không quên nói

- Đây là nhiệm vụ cuối.

- Dĩ nhiên rồi Red.

Người đàn ông nhìn bóng lưng của cô rồi đi nhếch môi cười

- Ngày Nam Cung Thần chết cũng là ngày tôi tiễn cô chết, Red à, cô thật ngây thơ. Cô nghĩ tôi sẽ thả cho cô đi sao?

Red về phòng cầm tài liệu của Nam Cung Thần lên xem. Xem hồi lâu cô mới để xuống, nhiệm vụ này thật không dễ dàng. Red đứng nhìn mình trong gương, đây không phải là cô. Nhưng để có thể thoát khỏi đây khi lên mười lăm tuổi, cô đã dịch dung cho mình xấu xí đi. Và Red cũng chỉ là một biệt hiệu, tên thật của cô là Trương Hoàng Yến Di, năm nay 20 tuổi. Cái tên Trương Hoàng Yến Di này đã đi vào lãng quên kể từ khi cô bước vào tổ chức sát thủ JS.

JS là tổ chức sát thủ tầm cỡ thế giới, không một ai có thể tìm ra chỗ ở bọn họ. JS nhận tiền làm việc, chỉ cần ra một cái giá xứng đáng họ sẽ không từ bỏ thủ đoạn để hoàn thành nhiệm vụ. Có thể xem JS là tổ chức máu lạnh và tàn nhẫn, và bàn tay cô cũng đã nhuộm đầy máu tươi. Trương Hoàng Yến Di nhìn ra cửa sổ, bầu trời đêm nay không một ánh sao, bên ngoài cũng êm ả đến lạ thường. Như báo hiệu một cơn giông tố sắp kéo đến...

Tổng bộ Huyết Long bang

- Anh, vừa nhận được tin mật báo. Diêu Lam thuê sát thủ để giết anh.

Người lên tiếng là Cố Dạ Huân, con trai của Cố Dạ Bạch. Năm nay cậu ta 22 tuổi, là nhị đương gia của Huyết Long bang đồng thời cũng là em họ của Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần nghe Cố Dạ Huân nói chỉ nhếch môi cười, cậu im lặng nhìn bầu trời ngoài kia. Cố Dạ Huân thấy cậu không lên tiếng bất mãn nói

- Đừng xem thường người này, cô ta là sát thủ của tổ chức JS và là sát thủ No.1 thế giới. Biệt hiệu là Red, tên thật là Trương Hoàng Yến Di năm nay 20 tuổi. Cô ta không phải dạng vừa.

- Vậy thì sao? Em nghĩ anh dễ chết vậy sao?

Nam Cung Thần lắc nhẹ ly rượu trên tay, nhàn nhạt hỏi. Cố Dạ Huân nhìn thái độ ung dung của cậu chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm

- Anh không thể phối hợp một tí sao?

- Phối hợp? Em muốn anh phối hợp kiểu gì đây?

Nam Cung Thần cười như không cười nhìn Cố Dạ Huân hỏi. Cố Dạ Huân bĩu môi

- Chẳng hạn lo sợ? Lập tức kêu người bảo vệ mình 24/24?

-...

Nghe Cố Dạ Huân nói, cậu cũng lười lên tiếng. Nam Cung Thần lấy điện thoại gọi cho Nam Cung Mẫn. Chuông reo hai tiếng liền có người nhắc máy

- Alo?

Cậu nhíu mày, nhìn lại điện thoại. Cậu không gọi nhầm số, người đầu giây bên kia là ai?

- Cậu là ai?

- Tôi...

Phong Tần chưa kịp trả lời đã nghe tiếng hét của cô, Nam Cung Thần cũng phải để điện thoại ra xa.

- Anh hai, anh gọi cho em là có việc gì?

Cậu không trả lời ngay mà hỏi lại

- Người đàn ông kia là ai?

Nam Cung Mẫn quay sang nhìn anh rồi mới trả lời

- Bạn của em. Anh mau vào vấn đề chính.

- Có người muốn giết anh.

Cô ung dung dựa vào ghế, nhếch môi nói

- Có liên quan tới em sao?

- Em...đồ đứa không tim không phổi.

Nam Cung Thần vừa dứt lời bên kia đã truyền đến giọng cười trong trẻo

- Nha! Đứa em gái này là vậy đó, anh có ý kiến?

- Không đùa nữa, em biết Red không?

Giọng cậu trở nên nghiêm túc hơn, mà ở đầu giây bên kia cô nghe tới cái tên “Red” hai mắt liền sáng lên

- Dĩ nhiên, bọn em từng giao đấu với nhau. Thân thủ rất tốt a.

- Cô ta được thuê để giết anh.

- Sao?

16. Chương 15: Tôi Hận Anh

- Sao?

Nam Cung Mẫn kích động nâng cao giọng, sau đó cười nói

- Anh thật có phúc, được chết trong tay người đẹp còn gì bằng? Ha ha...

- Nam, Cung, Mẫn.

Cậu nghiêng răng gọi tên cô, cô sờ sờ mũi nói

- Có muốn em giúp gì hay không?

- Đợi lúc cô ta hành động rồi hãy nói.

- Xí, anh trai đừng quên em là ai.

Nói chuyện một hồi cô mới cúp máy, lúc này nhìn sang Phong Tàn thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt dò xét thì có chút chột dạ. Đưa tay gỡ gỡ đầu

- Anh làm gì nhìn em dữ vậy?

- Em là ai?

- Hả? Em là em chứ là ai?

Nam Cung Mẫn đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh trả lời vấn đề của anh. Phong Tàn thật sâu nhìn cô, nếu cô đã muốn giấu anh cũng không hỏi nhiều. Liền đứng lên nói

- Anh đưa em về, buổi chiều anh còn phải đến công ty.

- Được.

Từ ngày nhận được tin báo Diêu Lam thuê sát thủ giết Nam Cung Thần nhưng đã hơn một tuần mà vẫn chưa thấy hành động. Có lẽ người họ giết là cậu nên cần phải chuẩn bị một chút.

Biệt thự Diêu gia

Thư phòng, giọng nói lạnh lùng của Diêu Lam vang lên

- Đã một tuần tại sao vẫn chưa hành động?

- Cậu nóng vội làm gì? Với lại cậu nghĩ Nam Cung Thần là người dễ đối phó sao? Phải cho tôi thời gian chuẩn bị.

Đầu giây bên kia nói, Diêu Lam cố gắng điều chỉnh tâm trạng, hần nói

- Hi vọng không làm tôi thất vọng. Nam Cung Thần nhất định phải chết.

- Không thành vấn đề.

Cúp điện thoại, Diệu Lam bước ra khỏi thư phòng đến phòng ngủ. Vừa mở cửa phòng ngủ ra, hần đã nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Quý Tiểu Thất. Diệu Lam lo lắng tiến nhanh về chỗ cô

- Thất Thất, em làm sao vậy?

Quý Tiểu Thất ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hần, giọng lạc đi vào phần

- Anh muốn giết Nam Cung Thần?

Diệu Lam nhẩn mày

- Em nghe lén anh nói chuyện?

- Phải đó, tôi nghe lén đó. Anh làm gì tôi? Giết người diệt khẩu sao?

Quý Tiểu Thất đứng bật dậy, thấy cô đứng dậy hần cũng đứng lên theo. Giọng nói mang theo sát khí

- Hần ta nhất định phải chết.

- Nếu anh giết anh Thần, tôi sẽ hận anh. Cả đời cũng sẽ không tha thứ cho anh, anh nghe rõ chưa?

- Anh Thần? Rốt cuộc em với cậu ta có quan hệ như thế nào?

Diệu Lam nghe cô gọi Nam Cung Thần một cách thân mật liền tức giận, đôi mắt hần đỏ ngầu. Bàn tay siết chặt, chỉ cần kích động một tí nữa sẽ lập tức bùng nổ.

- Có quan hệ gì thì liên quan tới anh sao? Tôi nói với anh lần cuối, anh Thần xảy ra chuyện gì tôi sẽ hận anh.

Càng về sau cô càng nói lớn, cô không muốn Nam Cung Thần xảy ra chuyện. Hỏi cô vì sao ư? Vì cô biết nếu Nam Cung Thần xảy ra chuyện, Mặc Nhi sẽ đau lòng. Mà Mặc Nhi là bạn thân của cô, dĩ nhiên cô không muốn điều đó xảy ra.

Diệu Lam như mất kiên nhẫn, hần cúi người mạnh bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của Quý Tiểu Thất. Hần hôn cô đến môi sưng đỏ mới chịu buông ra. Diệu Lam gằn giọng nói

- Thất Thất em chỉ có thể là của anh. Là của anh mà thôi.

Nói xong, hần đẩy Quý Tiểu Thất xuống giường. Sau đó thô bạo xé rách quần áo trên người cô. Quý Tiểu Thất giãy giụa, nức nở nói

- Buông tôi ra...a...Diệu Lam...tôi hận anh...hức...

- Hận thì cứ hận đi.

Không khúc dạo đầu, Diệu Lam mạnh bạo chiếm lấy cơ thể của Quý Tiểu Thất. Cơn đau kéo đến, hạ thân cô như bị xé nát. Quý Tiểu Thất cắn chặt môi để kìm chế những tiếng rên rỉ xấu hổ kia, hai mắt cô đỏ lên vì khóc. Quý Tiểu Thất nhắm mắt không phản kháng, cũng không giãy giụa nữa mặc cho hần muốn làm gì thì làm.

Không biết hần muốn cô bao lâu, trước khi ngắt xỉu Quý Tiểu Thất nhìn ra cửa sổ thì trời đã hừng đông. Lúc đó trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ “Diệu Lam, tôi hận anh!”

Những tia nắng đầu tiên của một ngày mới chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn, Quý Tiểu Thất tựa người hai mắt từ từ mở ra. Cô quay đầu liền thấy Diệu Lam nằm bên cạnh, ký ức tối qua dần hiện về. Quý Tiểu Thất cắn chặt môi, cô muốn xuống giường nhưng vừa nhấc chân lên thì một cơn đau đón truyền tới, cô khẽ rên lên. Đồng thời cũng đánh thức người đàn ông đang ngủ bên cạnh. Diệu Lam nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Quý Tiểu Thất lo lắng hỏi

- Em có sao không?

- Tôi không sao.

Lạnh lùng trả lời hắn, cô lấy chăn che người rồi lê từng bước vào nhà tắm. Lúc trở ra thần sắc của Quý Tiểu Thất đã khá lên, nhìn Diệu Lam ngồi trên giường cô cảm thấy tức giận

- Anh cút ra ngoài cho tôi!

- Thất Thất...

- Cút!

Hắn nhìn cô rồi mới bước ra ngoài. Quý Tiểu Thất ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm mặt khóc lớn.

Một tiếng sau, Diệu Lam bừng đồ ăn sáng lên cho cô. Nhưng phát hiện cửa bị khóa trái, hắn giơ tay lên gõ cửa

- Thất Thất, mở cửa cho anh.

-...

- Thất Thất?

-...

Không nghe thấy tiếng trả lời, hắn sốt ruột gọi quản gia lấy chìa khóa dự phòng. Trong phòng không một bóng người, Diệu Lam nhủu mày sau đó nhìn cánh cửa phòng tắm. Hắn có dự cảm không lành, đi nhanh lại mở toang cửa phòng tắm ra. Diệu Lam như chết sững, chạy lại ôm lấy Quý Tiểu Thất

- Thất Thất, làm ơn tỉnh lại đi. Anh xin em!

Bồn tắm chứa nước đã nhuộm một màu máu, Diệu Lam bế cô lên chạy vội xuống lầu hét lên

- Gọi cấp cứu, nhanh lên.

Bệnh viện

Bác sĩ kiểm tra cho cô một lượt, thấy không có gì nguy hiểm đến tính mạng mới căn dặn hắn vài điều rồi rời khỏi. Diệu Lam ngồi xuống ghế, tay nắm chặt tay cô không buông. Hắn cảm thấy sợ hãi, nếu như hắn phát hiện muộn hơn có phải cô sẽ rời xa hắn? Như vậy, hắn sẽ hối hận cả đời. Hắn đã tổn thương người con gái mình yêu.

Nửa tiếng sau, thì Quý Tiểu Thất cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhìn xung quanh cô mới biết mình ở bên viện. Quý Tiểu Thất nở nụ cười khổ, tại sao không để cô chết đi cho rồi?

Diệu Lam thấy cô tỉnh dậy vội vàng hỏi

- Có thấy khó chịu ở đâu không?

Quý Tiểu Thất nhìn hắn thật lâu rồi mới chậm rãi nói

- Diệu Lam, anh thay đổi rồi.

-...

- Anh không còn là anh của trước kia nữa. Anh nói yêu tôi lại làm tôi tổn thương?

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi thì có ích gì? Tôi chỉ biết một điều, bây giờ tôi rất hận anh.

Diệu Lam tim như bị nhéo rất đau. Cô hận hắn? Cũng phải thôi, nhưng hắn sẽ không buông tay, tuyệt đối không. Bởi vì Quý Tiểu Thất chỉ thuộc về một mình Diệu Lam hắn.

17. Chương 16: Lễ Đăng Quang

Một tháng sau

Tại thành phố T, trường học Quý Tộc

Quý Tiểu Thất đang ngồi chat với cô qua mạng thì Lâm Trác đến gặp. Quý Tiểu Thất nhìn hắn đầy khinh bỉ

- Anh tìm tôi có chuyện gì Lâm học trưởng?

Lâm Trác không để ý đến ánh mắt của Quý Tiểu Thất, hắn hỏi

- Cô biết Mẫn Nhi ở đâu đúng không?

- Ha (cười mỉa), Lâm học trưởng đây là có ý gì? Làm sao lại đi hỏi tin tức của Mẫn Nhi? Nói cho anh biết, cho dù anh có cho tôi 1 tỷ tôi cũng sẽ không nói. Bây giờ thì đi mà tìm bạn gái của anh, đừng ở đây làm bẩn mắt tôi.

Quý Tiểu Thất trào phúng nói, vừa nhìn thấy hắn đã ngứa mắt. Lại nói, một tháng này hắn luôn hỏi tin tức của Nam Cung Mẫn, hắn đây là có ý gì? Từ khi hắn thấy tin tức kia thì luôn bám theo cô hỏi về của Nam Cung Mẫn.

Lâm Trác hỏi không được, bực tức rời đi. Quý Tiểu Thất nhìn vào màn hình máy tính nói với cô

- Mẫn Nhi, dạo gần đây tên Lâm Trác kia rất lạ nha.

- Là gì?

- Hắn suốt ngày cứ đến chỗ mình tìm tin tức của cậu.

Động tác ăn dẫu tây của Nam Cung Mẫn hơi dừng, sau đó dừng dừng nói

- Kệ hắn. Mà Thất Thất, mình thấy sắc mặt bạn không tốt lắm.

Quý Tiểu Thất gượng cười nói

- Mình mới bệnh khỏi.

- Đã đỡ hơn chưa?

- Ổn rồi.

Xin lỗi! Mẫn Nhi mình không nên nói dối cậu. Nhưng mình hứa, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

- Ủ! Thất Thất mình ở đây làm quen được người bạn rất đẹp trai nha.

- Ai vậy?

Quý Tiểu Thất tò mò hỏi.

- Anh ấy tên Phong Tần.

Cô vừa nói xong chỉ thấy Quý Tiểu Thất đứng bật dậy hét lớn

- What??? Là Phong Tần? Cậu có nhầm không đó?

Nam Cung Mẫn bị hành động của cô dọa cho giật mình quát

- Cậu làm gì phản ứng mạnh vậy hả? Làm tớ giật mình.

Quý Tiểu Thất vượt ngực nhìn cô qua màn hình máy tính hỏi

- Cậu có biết anh ta là ai không?

- Không quan tâm.

- Bà cô của tôi ơi, Phong Tần là ai mà cũng không biết sao?

Quý Tiểu Thất nhìn cô không quan tâm bắt thì bắt mẫn, sau đó lại nói

- Phong Tần là cháu ngoại của nữ hoàng Anh, anh ta còn là con trai của công chúa Elina.

- Sao, sao, sao???

Lần này đến lượt Nam Cung Mẫn kinh hãi, nói như vậy anh là người của hoàng thất.

- Giờ biết sợ chưa?

- Thì...

Cô chưa nói xong thì điện thoại reo, cô vội nói

- Đợi mình một lát.

Sau đó liền nghe điện thoại

- Alo?

- Là anh.

Nam Cung Thần ở đầu giây bên kia nói.

- Có chuyện gì sao?

- Ủ, ngày mai anh cùng ba mẹ sẽ đến Anh.

- Hả? Mà đến làm gì?

- Tham gia lễ đăng quang của công chúa Elina.

- SAO??? Ý anh nói là lễ đăng quang của công chúa Elina?

Nam Cung Mẫn hét lên, vậy Phong Tần sẽ làm hoàng tử sao?

- Em làm gì phản ứng mạnh vậy? Anh chỉ gọi điện thông báo thôi, bây giờ anh có việc gấp, có gì lúc gặp mặt sẽ nói sau.

Không đợi cô phản ứng, cậu đã cúp máy. Nam Cung Mẫn sửng sốt, Quý Tiểu Thất thấy vậy lo lắng hỏi

- Mẫn Nhi, cậu không sao chứ?

- Thất Thất, hôm khác nói chuyện nha.

Nói xong cô liền tắt máy tính, Quý Tiểu Thất ở bên này có chút lo lắng. Nhưng không thể làm gì được.

Nam Cung Mẫn nằm phịch trên giường suy nghĩ mông lung đến thiếp đi cho đến khi điện thoại của cô reo lên. Nam Cung Mẫn đưa tay cầm lấy điện thoại, nghe với giọng chưa tỉnh ngủ

- Alo?

- Mẫn Nhi, em đang ngủ sao?

Phong Tần ở đầu giây bên kia nghe giọng cô thì ngờ vực hỏi. Nam Cung Mẫn mới này còn buồn ngủ nhưng khi nghe thấy giọng nói của anh liền tỉnh hẳn. Cô ngồi dậy hỏi

- Có chuyện gì không?

- Ủ, hai ngày nữa có bữa tiệc, em có thể đi với tôi chứ?

Cô nghe anh nói liền nhếch môi cười nói

- Là lễ đăng quang của công chúa Elina đúng không? Hay là phải nói đó là mẹ anh?

- Em biết?

- Phải, nếu không anh còn định giấu em đến bao giờ.

Giọng cô ghen lại, cũng chẳng hiểu vì sao nhưng anh giấu cô việc này khiến cô khó chịu.

Phong Tần nghe giọng cô không khỏi lo lắng

- Xin lỗi em, anh không cố ý giấu em.
- Không phải anh nói chúng ta là bạn sao? Bạn bè là lừa dối nhau kiểu này sao?
- Mẫn Nhi, thân phận quan trọng lắm sao?
- Nhưng anh là người hoàng gia, em làm sao có thể làm bạn với một người cao quý như anh được?
- Mẫn Nhi?

“Tút...tút...tút”

Nam Cung Mẫn không do dự mà cúp điện thoại.

- Alo...Mẫn Nhi...

Phong Tần nghe tiếng TUT TUT cho thấy cô đã cúp máy, anh ngồi trên bàn làm việc tức giận đập bàn. Đến nỗi Mặc Vũ muốn đưa tài liệu cho anh cũng không dám vào.

Sáng hôm sau, trên sân thượng của khách sạn Rose có một chiếc máy bay hạ cánh. Nam Cung Mẫn thấy người ra liền chạy lại ôm chầm lấy Vương Tử Huyền nói

- Con thật nhớ mẹ!
- Mẫn Nhi, con gầy đi rồi.

Vương Tử Huyền ôm Nam Cung Mẫn trong lòng, thấy cô ốm hẳn lúc ở nhà thì không khỏi lo lắng nói.

- Mẫn Nhi chỉ nhớ mẹ thôi sao?

Hạo Thiên nhìn vợ mình bị ôm có chút oai oán nói. Nam Cung Mẫn buông mẹ ra nhìn sang ba mình rồi cười nói

- Nào có, Mẫn Nhi cũng nhớ ba nha.
- Vậy còn nghe được.
- Ha ha, ba thật trẻ con.

Nam Cung Mẫn ôm lấy cánh tay mẹ mình bĩu môi nói.

- Em không nhớ anh sao?
- Xí, ai thèm nhớ anh.

Sau đó quay qua Vương Tử Huyền nói

- Mẹ, chúng ta về phòng.

Trong phòng

- Tại sao gia đình mình phải tham gia lễ đăng quang của công chúa Elina?
- Em bị ngốc hay là ngốc thật đây?
- Ý anh là gì hả?
- Tập đoàn chúng ta là một trong các Tập đoàn lớn trên thế giới, việc như thế này không có gì lạ cả.
- Vậy đã sao, em không đi, tuyệt đối không đi.

Nam Cung Mẫn kiên định nói, Hạo Thiên ngồi bên cạnh nghe vậy thì lạnh lùng lên tiếng

- Con không có quyền từ chối.

P/s: đi học rồi ạ, nên bây giờ mk sẽ đăng truyện theo lịch đã đưa ra. Bạn nào có ý kiến về lịch đăng thì bl bên dưới nha! Thân~

18. Chương 17: Nụ Hôn Đầu

- Ba!

Cô phụng phịu nói, sau đó nhìn qua mẹ chỉ thấy Vương Tử Huyền lắc đầu. Nam Cung Thần khó hiểu nhìn cô hỏi

- Mẫn Nhi, sao em lại không muốn đi.

- Không muốn đi là không muốn đi, còn phải có nguyên do sao?

Nam Cung Mẫn gất lên, Hạo Thiên nhìn tính ngang bướng của cô thì khẽ quát

- Con ăn nói với anh mình như vậy hả? Không đi thì ở nhà.

Nói xong, Hạo Thiên đứng dậy vào phòng ngủ. Vương Tử Huyền thấy Hạo Thiên tức giận có chút bất đắc dĩ. Vương Tử Huyền nhìn Nam Cung Mẫn nói

- Ba con sẽ hết giận nhanh thôi.

Nói xong liền đứng dậy vào phòng ngủ.

Phòng ngủ

Vương Tử Huyền mở cửa bước vào, Hạo Thiên nghe tiếng động thì ngẩng đầu lên nhìn Hạo Thiên thấy Vương Tử Huyền bước vào thì khuôn mặt tức giận thay vào là vẻ dịu dàng

- Huyền, lại đây.

Vương Tử Huyền bước lại ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên nói

- Anh đừng tức giận nữa, Mẫn Nhi chỉ nhất thời nông nổi mà thôi.

- Em đó, chiều con bé như vậy.

Hạo Thiên điểm nhẹ lên mũi Vương Tử Huyền, mắng yêu. Vương Tử Huyền chu môi phản kháng

- Vậy lúc Mẫn Nhi còn nhỏ anh không chiều con bé sao?

Hạo Thiên nhìn Vương Tử Huyền mỉm cười

- Anh chỉ cưng chiều mình em mà thôi.

- Dẻo miệng.

Vương Tử Huyền đánh nhẹ vào ngực anh (HT), Hạo Thiên ôm cô vào lòng thật lâu cũng không lên tiếng. Nhìn vào họ cảm thấy thật ấm áp.

Hai ngày sau

- Mẫn Nhi, em thật sự không đi?

Nam Cung Thần chỉnh bộ vest đang mặc trên người, thấy cô vẫn ung dung chơi game thì hỏi.

- Em không đi.

- Thật?

- Là thật.

Nam Cung Mẫn kiên định nói, cậu chỉ biết lắc đầu rồi bỏ trước mặt cô một chiếc thiệp màu vàng còn có huy hiệu của hoàng gia cài lên. Cậu nói

- Anh đưa em tấm thiệp này, nếu muốn đi thì hãy cầm nó theo.

- Xí, ai cần.

Nam Cung Mẫn quay mặt đi nói, Nam Cung Thần cười bảo

- Em chắc chắn sẽ dùng tới.

Sau đó liền rời đi.

Tại nơi tổ chức lễ đăng quang, phòng nghỉ cho khách.

Phong Tần ngồi trên ghế gần cửa sát đất đưa mắt nhìn xa xăm. Cô giận anh rồi, ngay cả anh gọi điện cũng từ chối. Anh đưa mắt nhìn những chiếc xe tập nập ngoài kia mà lòng cảm thấy chống trái.

- Em không đến thật sao? Mẫn Nhi.

Chỗ cô

Nam Cung Mẫn cầm tấm thiệp lẩn qua lẩn lại trên giường. Tại sao cô phải tránh mặt anh? Hai người cũng chỉ là bạn của nhau thôi mà? Mặc mớ gì cô phải bỏ qua mộ bữa tiệc long trọng như vậy? Nghĩ đến đây, cô liền ngồi bật dậy. Vẫn còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu, cô nhanh chóng vào tắm rửa. Sau đó thay cho mình đầm dạ hội màu tím xanh, là chiếc đầm dạ hội không có tay áo nên phần trên được cúp vào ngực, phần đuôi váy dài quá mắt cá chân hơi xoè ra. Hoạ tiết trên váy cũng rất đơn giản, với những Viên đá ruby nhỏ màu trắng được đính ở phần dưới của váy. Cùng với dây lưng hình ngôi sao, phía trên cổ Nam Cung Mẫn đeo sợi dây chuyền đính đá ruby màu tím tạo nên vẻ huyền bí. Tóc cô búi cao, thả vài cọng phía trước. Sửa soạn xong thì chỉ còn mười phút, coi nhanh chóng xuống lầu và bắt taxi đến nơi tổ chức buổi lễ.

Đến nơi, cô bước xuống xe nhìn cung điện nguy nga không khỏi tặc lưỡi. Đúng là người hoàng gia có khác. Nam Cung Mẫn đi lại cổng đưa tấm thiệp mời cho người gác cổng sau đó đi vào trong.

Bên trong rất trang hoàng và náo nhiệt. Đại sảnh lúc này đã đầy người, cô ngơ ngác nhìn xung quanh để tìm ba mẹ cùng anh hai. Thì ngay lúc này đèn trong đại sảnh vụt tắt, trên sân khấu là công chúa Elina hay còn gọi là tân nữ hoàng Elina. Bà đứng trên sân khấu nói

- Cảm ơn mọi người đã đến tham dự lễ đăng quang của tôi.

Vừa dứt lời mọi người ở dưới hô to

- Công chúa Elina muôn năm, nữ hoàng Elina muôn năm.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, từng cặp từng cặp một kéo nhau ra khiêu vũ. Nam Cung Mẫn thấy mình lẻ loi thì cảm thấy thật sai lầm khi đến đây. Bỗng một giọng nói nam tính từ sau lưng truyền đến

- Mẫn Nhi, cuối cùng cũng tìm được em.

Nam Cung Mẫn quay lại thì thấy Phong Tần đang mỉm cười nhìn cô. Cô nghi hoặc hỏi

- Làm sao anh biết em đến?

- Linh cảm.

Phong Tần nhìn cô, hôm nay cô thật đẹp. Anh đưa một tay ra sau lưng, một tay giơ trước mặt cô người hơi cúi xuống

- Không biết anh có vinh hạnh mời tiểu thư nhảy một điệu?

- Bốn tiểu thư đồng ý.

Cô kiêu hãnh nói, tay đặt vào tay anh. Mọi người đang khiêu vũ nhất thời dừng lại để ngắm nhìn cặp đôi tiên đồng ngọc nữ này.

Nam Cung Thần từ xa nhìn thấy không khỏi nhếch môi, Phong thiếu lạnh lùng ngày nào đã bị thu phục dưới tay cô, sau này cảm thấy anh gọi cậu một tiếng anh rể cảm thấy thật sung sướng nha.

Anh và cô từng bước nhảy uyển chuyển làm cho lòng người say đắm, những tiểu thư cùng những người trong hoàng gia có chút bàng hoàng nhìn hai người đang khiêu vũ. Không phải nói Phong Tần ưa sạch sẽ, không gần nữ sắc sao? Vậy họ đang thấy trước mắt là cảnh gì? Đúng là tin đồn không thể nghe.

Phong Tần nhìn Nam Cung Mẫn nói

- Em vẫn còn giận anh?
- Không có.
- Rõ ràng là như vậy.
- Anh nói nhiều quá rồi đó, anh cũng chỉ là bạn tôi chứ không phải là gì khác.

Phong Tần nhú mày, chẳng lẽ cô không nhận ra tình cảm anh dành cho cô? Cô chỉ xem anh là bạn? Bạn sao? Càng nghĩ anh càng tức giận, không cần biết có bao nhiêu người đang nhìn họ. Phong Tần liền không suy nghĩ mà hôn lấy môi cô. Nam Cung Mẫn bất ngờ, cô đứng im như pho tượng cho đến khi cô nghe những lời to nhỏ, bàn tán xung quanh thì đẩy mạnh anh ra, chạy ra ngoài. Nữ hoàng Elina hết nhìn anh rồi nhìn bóng dáng cô gái vừa bị anh cưỡng hôn, bà không khỏi lắc đầu. Con trai bà thật không có tiền đồ, dọa cho con gái nhà người ta chạy mất.

Thông báo: Sửa lại lịch đăng nha, mk sẽ đăng truyện vào t2-4-6 hàng tuần!

19. Chương 18: Em Khóc, Anh Đau - Lời Tỏ Tình Của Phong Tần

Phong Tần đang định đuổi theo thì bị Nam Cung Thần chặn lại, cậu lạnh lùng nói

- Tôi có chuyện muốn nói.

Song, liền quay lưng bước ra ngoài. Anh cảm thấy khó hiểu nhưng cũng đi theo.

Ngoài vườn

- Anh là ai?

Phong Tần là người lên tiếng trước. Nam Cung Thần vẫn nhìn anh, một hồi lâu mới lên tiếng

- Nếu cậu yêu con bé thì hãy cho con bé cảm giác an toàn, đừng xem con bé như người qua đường chơi chán liền bỏ đi.

Dừng một lát cậu lại nói

- Với con bé, một lần bị phản bội đã quá đủ.
- Cô ấy từng bị phản bội?

Anh có chút không tin hỏi lại Nam Cung Thần, cậu nhìn Phong Tần có phần ngạc nhiên

- Cậu không biết?

Đối với thân phận của Phong Tần, muốn biết thông tin về người khác không khó đi? Cậu nhìn Phong Tần lắc đầu thì hơi bất ngờ, lại nghe anh nói

- Cô ấy không nói, anh không nói làm sao tôi biết?

Nam Cung Thần nhếch môi

- Tôi tưởng cậu đã điều tra về cô ấy?

- Tôi muốn cô ấy tự nói cho tôi nghe những gì về cô ấy.

Phong Tần đáp, anh muốn tìm hiểu cô từ từ. Không muốn điều tra cô, mắc sai lầm một lần nên anh sẽ không sai lầm thêm lần nào nữa. Cũng vì thế anh mới không biết cô từng bị phản bội.

Cùng lúc này, tại một nơi khác

- Tôi nay chuẩn bị hành động.

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên, nghe qua người đàn ông có lẽ đã qua tứ tuần.

- Đã rõ.

- Red, tôi cho cô hơn một tháng để chuẩn bị. Đừng làm tôi thất vọng.

- Ông cũng đừng quên, đây là nhiệm vụ cuối cùng của tôi.

Người đàn ông nhích môi

- Đó là điều tôi không thể quên.

Nam Cung Mẫn bước chân chạy chậm lại, cô nhìn ra sau thấy anh không đuổi theo liền cười tự giễu. Cũng phải thôi, cô là gì của anh cơ chứ? Chân đang chạy của cô chuyển thành cước bộ, Nam Cung Mẫn đi như người mất hồn đến khi đụng phải bức tường thịt phía trước. Cô cúi đầu liên tục nói

- Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý...

- Mẫn Nhi.

Nam Cung Mẫn ngẩng đầu lên, khi thấy anh cả người liền cứng đờ. Cô gượng cười hỏi

- Sao anh lại ở đây mà không ở trong bữa lễ?

- Anh đi tìm em.

- Anh tìm em làm gì? Em chỉ ra “ngoài hóng mát”

Còn chưa kịp nói thì đã bị anh đánh gãy

- Mẫn Nhi, em biết mà đúng không?

-...ngơ ngác không biết anh nói gì.

- Em biết sự quan tâm của anh dành cho em không đơn giản là bạn bè?

- Anh đang nói gì vậy? Em...

- Trả lời đi, em biết tình cảm anh dành cho em mà đúng không?

Nam Cung Mẫn bị anh quát lên thì giật mình, cô mím môi nhìn anh

- Em không biết, nhưng chắc anh cảm thấy em mới mẻ mà thôi. Được điệp thì chơi, chán thì bỏ thôi.

- Em đang nói gì vậy hả? Anh thật sự yêu em. Em không hiểu sao?

- Yêu sao? Lúc trước cũng có người nói yêu em đấy. Thế nhưng anh biết sau này hẳn ta chia tay em nói thế nào không?

Thấy anh im lặng không nói, Nam Cung Mẫn tiếp tục độc thoại một mình

- Hẳn nói em chỉ là người qua đường, chơi chán liền bỏ. Em chỉ được cái nhan sắc ngoài ra gia thế, tiền tài đều không có. Không bằng một phần của bạn gái hẳn.

Phong Tần nghe cô nói mà tức giận, anh siết chặt nắm đấm đưa mắt nhìn những giọt nước mắt của cô. Anh đưa tay ôm cô vào lòng nói

- Mẫn Nhi, đừng khóc. Em khóc anh đau lắm!

Vừa nói anh vừa cầm lấy tay cô đặt trước ngực trái của mình, anh hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô nói với giọng thâm tình

- Nhìn những giọt nước mắt của em, ở đây của anh như ngàn dao đâm. Hứa với anh, không bao giờ được rơi nước mắt vì hấn ta nữa, đây là lần khóc cuối cùng có được không? Từ nay, anh sẽ bảo vệ em, làm chỗ dựa vững chắc cho em và em cũng chỉ khóc vì anh được không?

- Hức...tại sao lại đối tốt với em như vậy? Hức, em ngoài nhan sắc ra cái gì cũng không có.

Nam Cung Mẫn nức lên nói, anh nhếch môi đẩy nhẹ cô ra giọng lơ đãng đáp

- Anh nuôi em. Với lại...

Phong Tần cố ý kéo cao giọng, cô cũng vì thế mà khấn trương nhìn anh

- Với lại?

- Với lại anh sẽ tin em là người không có tiền sao? Dù gốc đến đâu cũng biết em là thiên kim của gia tộc Nam Cung.

- Sao???

Nam Cung Mẫn há hốc mồm nhìn anh, Phong Tần cười nói

- Họ Nam Cung trên đời này không nhiều hoặc nói muốn tìm ra một người mang họ Nam Cung hầu như sát xuất rất thấp. Em đừng nói với anh em là một trong số đó?

- Nếu phải thì làm sao?

- Không sao cả, Mẫn Nhi dù em có là ai đi chăng nữa anh vẫn yêu em. Anh yêu em là yêu tâm hồn của em, yêu sự tinh nghịch, trẻ con của em. Chứ không phải yêu tiền tài địa vị của em, em hiểu mà đúng không?

- Em...

- Anh sẽ đợi, đợi đến khi em mở lòng một lần nữa và chấp nhận tình yêu của anh.

Phong Tần thấy cô do dự liền có chút mất mát xẹt qua mắt nhưng anh không thể vội. Cô vẫn còn ở đây, anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Nam Cung Mẫn nhìn đôi mắt của anh thoáng qua tia mất mát thì lòng hơi nhói. Anh đã nói như vậy rồi cô còn chần chờ gì mà không tiếp nhận anh? Dù thất tình không lâu nhưng cô ở bên anh luôn có cảm giác ấm áp, ai nói cô không thật lòng cũng được. Nhưng trái tim cô mách bảo, nếu bỏ qua lần này cô sẽ hối hận. Vậy thì cô sẽ mở trái tim lần nữa, cô sẽ đánh cược một ván. Cùng lắm lại bị người ta đá mà thôi.

Phong Tần thấy cô đang lạc trong thế giới của mình thì khẽ gọi

- Mẫn Nhi?

- Ủ...

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Phong Tần nhìn cô thật lâu rồi nói

- Vào trong đi, ở đây sẽ bị lạnh.

Nói xong anh liền quay đi, Nam Cung Mẫn lúc này mới hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô chạy nhanh về phía anh, ôm chầm lấy anh từ đằng sau. Giọng có chút trẻ con nói

- Anh phải chịu trách nhiệm với em.

20. Chương 19: Chạm Mặt

- Anh phải chịu trách nhiệm với em.

Phong Tần bị cô ôm thân thể lập tức cứng ngắc, cho đến khi nghe cô nói anh phải chịu trách nhiệm thì khó hiểu. Nam Cung Mẫn cười

- Anh cướp nụ hôn đầu cũng như cướp đi trái tim của em. Nên anh phải chịu trách nhiệm.

Nói xong cô chau môi nhìn anh. Phong Tần cúi đầu nhìn khuôn mặt trẻ con của cô liền cười

- Được, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.

Nói xong, anh cúi xuống ngậm lấy môi cô. Nam Cung Mẫn quàng tay qua cổ anh đáp trả, Phong Tần thấy vậy liền kéo cô lại gần mình hơn. Cô thở dốc, hơi hé miệng ra. Không bỏ qua cơ hội, anh liền đưa lưỡi vào khoáy đảo trong khoang miệng của cô, môi lưỡi dây dưa. Cho đến khi cảm thấy người trong ngực không thở được anh mới buông ra.

- Anh, đáng ghét!

Nam Cung Mẫn đập nhẹ vào ngực anh, Phong Tần cười ha hả. Cô nhìn anh nghiêm túc nói

- Anh đừng làm em thất vọng.

- Sẽ không.

Phong Tần không cần suy nghĩ đã trả lời, anh nhìn cô nói với giọng cương chiêu

- Ngoan, vào trong không thôi sẽ lạnh.

Không đợi cô trả lời, Phong Tần đã nắm lấy cô trở lại bên trong. Nam Cung Tần từ xa nhìn hai người, môi mỏng khẽ nhếch

- Tôi tin tưởng cậu.

Ở trong góc đại sảnh, Vương Tử Huyền nhìn Nam Cung Mẫn đi cùng với Phong Tần thì thở dài. Hạo Thiên nhìn bà xã hỏi

- Em làm sao vậy?

Vương Tử Huyền dựa vào Hạo Thiên nói

- Đúng là con gái lớn khó giữ, xem ra chúng ta sắp mất con gái rồi a.

Hạo Thiên nghe Vương Tử Huyền nói thì bật cười, anh nhéo mũi Vương Tử Huyền nói

- Em đó, trai lớn lấy vợ gái lớn gã chồng đó là điều hiển nhiên.

- Em không muốn xa con bé.

- Con bé sẽ vẫn là con của chúng ta, em không phải buồn.

- Vâng.

Lễ đăng quang kết thúc vào lúc mười giờ đêm. Mọi người lần lượt ra về, cô nhìn anh nói

- Em về đây! Anh nên vào trong đi.

- Ừ.

Nói thì nói vậy, chứ anh vẫn đợi cô lên xe. Nam Cung Mẫn ngồi vào xe chuẩn bị đóng cửa thì nghe anh nói

- Ngủ ngon.

- Anh cũng vậy.

Phong Tần đợi xe của cô chạy đi đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa mới quay trở lại cung điện.

Trên xe

- Tính tú quá nhỉ?

Nam Cung Thần nhìn khuôn mặt mặt hạnh phúc của em gái không nhận được mà nổi hứng trêu chọc. Nam Cung Mẫn không để tâm mấy lời của cậu, cô nói

- Anh cũng mau kiếm cho em một người chị dâu đi. Già đầu rồi, đến cả mối tình đầu còn không có.

- Đã sao? Anh thích độc thân.

- Hừ! Thích độc thân hay là không có ai để yêu?

Cô hừ lạnh nói, cậu đuối lí. Cậu cũng chỉ hai ba tuổi, vẫn trẻ nên không muốn có vợ sớm. Với lại cậu đẹp trai, có tiền lo gì ế vợ? (Anh hơi đề cao mình rồi đấy)

Xe đang chạy bỗng nhiên dừng lại, Nam Cung Thần nhủ mày hỏi

- Có chuyện gì?

Tài xe run rẩy nói

- Phía trước, có người.

Cô và Nam Cung Mẫn nhìn theo hướng tài xế chỉ. Chỉ thấy một cô gái mặc đồ đen, tóc tung bay trong gió đứng chặn trước xe? Nam Cung Mẫn mắt thấy xe ba mẹ đã đi xa lúc này mới an tâm.

Nam Cung Thần cười lạnh

- Cuối cùng cũng hành động.

Cậu nhàn nhã dựa vào ghế, không một tia hoảng loạn hai mắt nhắm lại dưỡng thần. Nhưng không quên nói

- Tù em xử lý!

Cô nghe vậy bĩu môi, có người anh trai nào vô tâm như vậy không? Có người giết mình lại để em gái xử lý? Nhưng không sao, đã lâu không được hoạt động gân cốt rồi, xem như chơi đùa một tí. Nam Cung Mẫn nhếch môi, đưa tay mở cửa xe bước xuống. Đi về phía trước cô nói

- Chị gái, đứng trước đầu xe đang chạy rất nguy hiểm a!

Trương Hoàng Yến Di mặt lạnh nhìn cô, không lên tiếng. Nam Cung Mẫn cảm thấy một luồng gió lướt qua người mình, nhìn lại người trước mắt đã không thấy. Cô nhếch môi, không hổ danh là sát thủ No.1. Quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào Nam Cung Thần và Trương Hoàng Yến Di đang đánh nhau. Cô cười như không cười, cả người dựa vào xe hai tay khoanh lại. Nhìn phía trước, chuẩn bị xem kịch vui.

Những đòn tấn công của Trương Hoàng Yến Di đều đánh vào điểm chết, nhưng cậu đều né được. Nam Cung Thần chụp lấy tay cô (THYD) vặn ngược về sau, thế nhưng trong nháy mắt cô đã thoát ra và biến mất. Tiếp theo đó là những tiếng súng vang lên, ám vệ được cậu sắp xếp cũng xuất hiện. Mọi việc rất thuận lợi, nhưng không còn thấy Nam Cung Mẫn đâu nữa.

Một nơi khác, trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng. Nam Cung Mẫn mặt không cảm xúc nhìn Trương Hoàng Yến Di. Mà cô (THYD) cũng đứng quan sát Nam Cung Mẫn.

Không biết từ khi nào, bộ đầm dạ hội của cô đã thay bằng một bộ đồ đen bó sát người, tóc nâu được thả xuống bay loạn trong gió. Cô đeo chiếc mặt nạ màu bạc được khắc hình hoa hồng xanh thể hiện một sự bí ẩn. Nam Cung Mẫn lạnh lùng nói

- Tôi biết cô không muốn giết Nam Cung Thần.

-...

- Nhưng, đã đụng đến Nam Cung Thần thì cô phải chết.

- Để xem bản lĩnh cô ra sao.

Giọng nói của Trương Hoàng Yến Di giống như băng tuyết, làm người khác phải rét run. Nhưng Nam Cung Mẫn là ai? Cô không hề run sợ trước khí thế của Trương Hoàng Yến Di.

21. Chương 20: Sát Thủ Gặp Sát Thủ

****Giờ đăng mai khỏi đăng nha mọi người???**

Trên sân thượng, không khí hết sức quỷ dị. Tiếng gió thổi làm lá cây xào xạc, cô và Trương Hoàng Yến Di bốn mắt nhìn nhau. Cả hai không ai động thủ trước.

Trời nổi gió mạnh, mây đen kéo tới. Sấm chớp vang cả bầu trời, những hạt mưa rơi xuống và bắt đầu nặng hạt dần. Trương Hoàng Yến Di điểm nhẹ chân, lao về phía cô như một cơn gió. Tốc độ cực nhanh, Yến Di đã dùng tay bỗ từ trên đầu xuống, Nam Cung Mẫn giơ tay lên đỡ đồng thời đánh trả lại. Yến Di chuyển động tránh né những đòn đánh của cô một cách nhẹ nhàng. Hai người bỗng tách ra, ánh mắt đều hiện lên sát khí khuôn mặt lạnh như băng. Yến Di tay sờ lên chiếc nhẫn cô đang đeo, chỉ thấy một sợi dây mỏng như chỉ lao nhanh về phía Nam Cung Mẫn. Nam Cung Mẫn ngã người về sau, cô lấy một chân làm điểm trụ rồi xoay một vòng để tránh né sợi dây kia. Yến Di thu băng ti* sau đó dùng lực quật về phía cô, sợi băng ti mềm dẻo như rắn quấn lấy một tay của cô. Nam Cung Mẫn hơi dùng lực kéo lấy sợi dây. Hai bên giằng co, Nam Cung Mẫn hiện giờ đang ở thế bị động vì trên tay cô không có vũ khí, ngược lại, Yến Di lại chiếm thế thượng phong. Nam Cung Mẫn cắn răng, tay cô hăng lên vết đỏ. Cô rút bên hông cây súng bắn về phía Yến Di, Yến Di buộc thu lại vũ khí rồi lại vung băng ti lên chém đứt viên đạn. Nam Cung Mẫn tròn mắt, làm sao lại có vũ khí lợi hại như vậy? Ngay cả đạn cũng chém đứt? Nhưng ngạc nhiên chỉ trong vài giây, cô khôi phục lại vẻ lạnh nhạt. Tay hơi động, cây súng trên tay biến thành một thanh chủy thủ sắc nhọn, ánh sáng bạc lấp lóe trong đêm. Nam Cung Mẫn không do dự lao về phía Yến Di, cuộc chiến lại tiếp tục diễn ra.

*Băng ti (tên này do mk tự nghĩ ra...haha): một loại vũ khí được thiết kế tinh xảo, dây mỏng, dài và nhỏ như sợi chỉ thích hợp tấn công từ xa. Đặc biệt rất chắc và sắc (tùy vào lực của người điều khiển mà sát thương nặng hay nhẹ).

Cùng lúc đó, bên Nam Cung Thần

Cậu nhìn những tên sát thủ của tổ chức JS từng người ngã xuống không khỏi cười lạnh. Giọng nói lạnh lùng vang lên trong đêm càng khiến nó trở nên quỷ dị

- Thu dọn sạch sẽ.

- Dạ.

Nam Cung Thần quay người, lúc này cậu mới phát hiện Nam Cung Mẫn không có ở đây. Đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Thần nhìn về phía tòa cao ốc kia, môi nhếch lên không khỏi làm người khác rùng mình.

- Trương Hoàng Yến Di, cô không thoát khỏi tôi đâu.

Cùng thời điểm, khi Phong Tần nhận được tin tức Nam Cung Mẫn bị ám sát, thật ra là Nam Cung Thần bị ám sát từ những ám vệ anh phái đi bảo vệ cô thì tim như treo trên cổ. Anh dùng tốc độ nhanh nhất để đến chỗ cô, hi vọng cô không xảy ra chuyện. Phong Tần siết chặt vô lăng, mắt hiện lên vẻ ngoan độc. Chỉ cần cô mất một sợi tóc, anh sẽ sang bằng tổ chức JS.

Nam Cung Mẫn điều khiển thanh chủy thủ một cách nhanh nhẹn, cô lướt nhanh thanh chủy thủ qua cổ Yến Di. Yến Di ngã người về sau, đồng thời đưa tay nắm chặt lấy tay cô. Nam Cung Mẫn nhếch môi, cô hơi nghiêng người giơ chân lên đá vào đầu của Yến Di.

Không ngờ cô sẽ ra chiêu này, Yến Di bị trúng đòn lùi về phía sau vài bước. Nhưng không để Yến Di ổn định, Nam Cung Mẫn ngay lập tức tấn công. Mắt Yến Di hiện lên vẻ thích thú, lần đầu có người có thể đánh ngang với cô (THYD). Vì vậy Yến Di vung băng ti cản những đòn tấn công của cô, Nam Cung Mẫn nở nụ cười khát máu. Cô điểm chân, chỉ thấy một bóng đen lướt nhanh qua. Khi định hình, Yến Di đã thấy cô đứng trước mặt mình. Yến Di cười như không người, vung tay lên băng ti chạm nhẹ vào mặt nạ đang đeo của Nam Cung Mẫn buộc cô phải lùi về sau. Bỗng chốc khuôn mặt cô hiện ra, Yến Di ngạc nhiên nhìn

khôn mặt của Nam Cung Mẫn. Cô cũng kinh ngạc không kém, thật không thể ngờ, dung nhan của Yến Di lại kiều diễm như vậy.

Đúng lúc này, cửa sân thượng bật mở. Nam Cung Thần cùng Phong Tần đều ngó ngang trước một màn này. Tóc cả hai phiêu dật trong gió, vì trận mưa khi nãy mà trên mặt đọng lại chút nước. Cả hai thu lại vũ khí, Nam Cung Mẫn cười lạnh nói

- Không hổ danh là Red.

- Cô cũng không tệ, rốt cuộc cô là ai?

Biểu cảm của Yến Di trước sau như một, đều lạnh lùng.

- Nha, cô thực sự không nhớ tôi? Hai năm trước...

Nam Cung Mẫn nói được một nửa rồi dừng, nhưng Yến Di nhanh chóng nhớ ra

- Hóa ra là cô, đã hai năm rồi nhỉ?

- Chỉ là lúc đó cô chưa phải là Red, còn tôi không phải là Death.

Phong Tần nhìn cô thật lâu, lúc này thấy cô không tổn hại gì tâm tình mới dần ổn định lại. Anh chậm rãi đi về phía cô, mà Nam Cung Mẫn thấy anh liền lo lắng. Có khi nào anh ghét bỏ cô không? Như nhận ra được suy nghĩ của cô, Phong Tần cười dịu dàng anh nói

- Anh sẽ không ghét bỏ em, ngược lại, anh thấy mình thật may mắn khi gặp được em.

Nam Cung Mẫn xúc động, ôm chầm lấy anh

- Tần...

Nam Cung Thần đen mặt nhìn hai người, bây giờ là lúc nào mà còn ân ái ái ái? Nhân lúc Nam Cung Thần không để ý, Yến Di vùng băng ti về phía cậu. Những Yến Di phái đi chắc đã mất mạng, nên cô (THYD) tự mình ra tay vậy. Nam Cung Thần lắc mình né tránh. Mà bên kia hai người nghe tiếng đánh nhau mới buông nhau ra. Nhìn Yến Di không ngừng đánh mà cậu chỉ né không đánh trả, trong lòng cô thấy khó hiểu.

Yến Di cho rằng cậu đùa giỡn mình, cô càng thêm tức giận. Thế nhưng không từ khi nào, Nam Cung Thần đã khổng chế được Yến Di. Biết không đánh lại cậu, lần này xem như nhiệm vụ thất bại. Trở về cũng là con đường chết, chi bằng...

- Muốn chém muốn giết tùy ý.

Nam Cung Thần cười

- Không giết cô cũng được, trừ phi cô đáp ứng tôi một điều kiện.

- Nói.

- Làm người phụ nữ của tôi.

Sáu chữ này phát ra từ miệng cậu, khiến Nam Cung Mẫn một phen bị hù dọa. Yến Di có xu hướng nổi giận, lại nghe cậu bồi thêm một câu

- Làm người phụ nữ của tôi trong một năm, hết một năm cô được tự do.

Yến Di do dự một hồi lâu mới lên tiếng

- Được.

22. Chương 21: Nhiệm Vụ Thất Bại

- Được.

Yến Di nghĩ, ở bên cậu cô sẽ thoát khỏi sự truy sát của tổ chức JS. Nam Cung Thần nhìn Yến Di, cậu làm sao không biết Yến Di đang nghĩ gì?

Phong Tần nhìn vẻ mệt mỏi của cô có chút đau lòng, bây giờ đã hơn một giờ sáng. Anh không do dự cúi người bế cô lên, Nam Cung Thần nhìn anh. Anh cũng không tránh ánh mắt của cậu, lạnh lùng nói

- Tôi đem cô ấy đi, yên tâm tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Nói xong không đợi cậu trả lời anh đã rời đi.

Nam Cung Thần nhắm mắt nhắm mắt mở nhìn anh, sau đó vùi vào ngực anh tìm tư thế thoải mái để ngủ. Nhìn hành động đáng yêu của cô, môi anh không tự chủ cong lên.

Biệt thự Phong gia

Anh cẩn thận bế cô xuống xe để không đánh thức cô dậy. Sau đó một đường đi lên phòng, cũng ra lệnh cho người làm ngày mai không cần đi làm.

Phong Tần đặt nhẹ cô xuống giường, rồi đi vào nhà tắm lấy khăn ra lau mặt và tay cho cô. Sau đó giúp cô thay đồ, trong quá trình không thoát khỏi sự hành hạ ngọt ngào. Đợi giúp cô xong, anh liền phi vào nhà tắm tắm nước lạnh. Hơn một giờ sáng, tắm nước lạnh?

Sau một tiếng, anh mặc áo choàng tắm màu trắng bước ra. Nhìn cô, anh không khỏi cười hạnh phúc. Đến bên giường, Phong Tần nằm xuống ôm cô vào lòng kéo chăn đắp cho cả hai rồi cũng tiến vào mộng đẹp.

Bên hai người là vậy, nhưng bên Nam Cung Thần không tốt như thế. Khi cậu và Yến Di về đến phòng, đã thấy Hạo Thiên ngồi đó. Nam Cung Thần cười gượng

- Ba chưa ngủ sao?

Hạo Thiên chưa trả lời ngay, mắt anh nhìn lướt qua Yến Di rồi mới nhìn cậu hỏi

- Đã xảy ra chuyện gì? Em con đâu rồi, có biết vừa rồi mẹ hai đứa đã lo lắng hay không?

- Con xin lỗi, chỉ là gặp vấn đề trên đường về nên mới về trễ. Còn Mẫn Nhi được Phong Tần đưa đi rồi.

Hạo Thiên cũng không nói gì, anh đứng lên về phòng ngủ. Cũng không hỏi Yến Di là ai.

Sáng hôm sau

Nam Cung Thần thức dậy vì cảm thấy có vật nặng đè lên bụng làm cô khó chịu. Khẽ tựa người, cô đưa tay dụi hai mắt còn buồn ngủ. Nam Cung Thần nghiêng đầu nhìn thì thấy anh đang nhắm mắt ngủ. Cô nhìn anh đến ngây ngốc, lúc ngủ nhìn vẻ mặt anh không lạnh lùng như khi tỉnh. Mà dịu dàng và yên tĩnh khiến cô không thể rời mắt. Nam Cung Thần hí hai mắt môi cười ngọt ngào, hai tay cô vòng qua hông anh. Mặt cọ cọ vào lòng ngực ấm áp của Phong Tần.

Phong Tần bị cô cọ tới cọ lui mà tỉnh, anh mở mắt nhìn cô đang không yên phận trong ngực liền muốn cười

- Tỉnh?

- Ừm...em làm anh thức giấc sao?

Nam Cung Thần hỏi, anh cười nhẹ muốn xuống giường thì bị cô ôm chặt. Phong Tần khó hiểu hỏi

- Làm sao vậy? Hử?!

- Em phải về không mẹ sẽ lo lắng.

- Để anh đưa em về.

Nam Cung Thần ngồi dậy, hai đầu gối quỳ xuống giường lê lại chỗ anh. Cô ôm hông anh chu môi nói

- Không nỡ xa anh chút nào.

- Ngọt miệng!

Phong Tần hôn một nhẹ lên môi cô sau đó lấy đồ cho cô thay. Sau khi ăn sáng anh mới chở cô về lại khách sạn.

Khách sạn Rose

- Cuối cùng cũng chịu về.

Nam Cung Thần đang xem tin tức thấy cô về liền trêu chọc. Cô phồng má trợn mắt

- Thì sao? Ghen tị?

- Em....

- A, mẹ! Con nhớ mẹ quá.

Nam Cung Thần chưa nói xong đã thấy cô chạy như bay đến ôm mẹ. Cậu chỉ biết lắc đầu cứng chiều, trong mắt cậu lộ ra vẻ ôn nhu.

Biệt thự Diệu gia

Thư phòng

- Đáng chết, tôi bỏ tiền ra thuê các người. Cho các người hơn một tháng để chuẩn bị, bây giờ nói thất bại?

Diệu Lam sau khi nghe tin nhiệm vụ giết Nam Cung Thần không thành thì tức giận, hấn ngay lập tức điện cho tổ chức JS. Thế mà họ chỉ nói xin lỗi và sẽ đền tiền gấp đôi.

Diệu Lam hấn muốn là mạng của Nam Cung Thần chứ không phải tiền đền bù. Hấn tức giận cúp máy, điện thoại cũng vì cơn giận mà vỡ thành từng mảnh nhỏ. Quý Tiểu Thất bên ngoài cũng phải giật mình.

- Ai?

Quý Tiểu Thất mở cửa bước vào, trong mắt cô đều là sự thất vọng tràn trề. Diệu Lam sững sờ nhìn cô

- Thất Thất, em...

- Diệu Lam, anh làm tôi rất thất vọng.

- ...

- Tôi đã nói anh không được làm hại Nam Cung Thần, nhưng anh không nghe. Rốt cuộc trong mắt anh, tôi là gì chứ?

- ...

- Diệu Lam, anh thay đổi rồi. Anh xem tôi là người anh yêu sao? Thật chọc cho người ta cười.

Quý Tiểu Thất cười giễu, cô hít một hơi để ngăn nước mắt rơi

- Anh làm tôi quá thất vọng, tôi đã từng nói chỉ cần anh hại Nam Cung Thần tôi sẽ hận anh, nhưng bây giờ tôi không những hận anh mà còn ghét anh. Tại sao anh lại thay đổi nhiều như vậy? Chúng ta nên kết thúc đi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Diệu Lam càng nghe Quý Tiểu Thất nói tay hấn càng siết chặt. Cho đến khi nghe xong câu cuối cùng, hấn không nhin được nữa mà nắm chặt vai cô, hai mắt đỏ ngầu

- Tôi cho phép em hận tôi. Nhưng tôi tuyệt đối không cho phép em ghét tôi. Cũng tuyệt đối không cho em rời bỏ tôi. Em nghe rõ không? Tôi không cho phép, tuyệt đối không bao giờ.

Vai bị nắm chặt khiến Quý Tiểu Thất đau đớn, nước mắt nhin không được liền rơi xuống. Diệu Lam thấy vậy quát lớn

- Không cho em khóc.

- Hức...đau...tôi ghét anh, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

P/S: Chúc m.n chơi lễ vui vẻ!

23. Chương 22: Năm Năm Sau

Xin lỗi m.n vì bây giờ mới đăng truyện. Do mấy hôm nay mk ko có thời gian nên giờ mới đăng mong m.n bỏ qua.

Chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Năm năm sau

Biệt thự Phong gia

Trong căn phòng được thiết kế theo phong cách Châu Âu, tấm rèm cửa màu tím nhạt ngăn chặn ánh nắng bên ngoài chiếu vào. Một cơn gió nhẹ thổi qua, tấm rèm cửa hơi phất phơ. Trên chiếc giường Kingsize màu tím rộng rãi, một người con gái có làn da trắng mịn, đôi môi đỏ mọng, tóc nâu hạt dẻ hơi rối đang ngủ say.

Trên đầu giường là tấm ảnh cưới lớn, trong hình cô gái mặc chiếc đầm cưới màu trắng kiểu công chúa, trên tóc được cài gương niệm. Còn người đàn ông mặc bộ vest đen được cắt may tỉ mỉ. Trong hình, người đàn ông cúi xuống hôn lên môi cô gái, hai tay cô gái quàng qua cổ anh, trên tay cầm bó hoa hồng xanh...

Bỗng cánh cửa mở ra, người bước vào không ai khác chính là Phong Tần. Còn người ngủ trên giường là Nam Cung Mẫn. Vào hai năm trước, hai người đã kết hôn. Hôn lễ diễn ra ở cung điện hoàng gia, lúc kết hôn hai người không mời nhiều, chỉ mời một số người thân thiết. Vì vậy chuyện anh và cô kết hôn chỉ có người tham gia lễ cưới mới biết. Anh nhìn cô vẫn còn ngủ liến miến cười, bước gần lại, anh ngồi xuống giường. Nhẹ giọng nói

- Bà xã, dậy đi nào! Mặt trời đã lên cao lắm rồi.

- Ân...ông xã

~Nam Cung Mẫn hai mắt buồn ngủ mở ra nhìn anh, cô chu môi bất mãn

- Đêm qua gần sáng em mới được ngủ. Bây giờ em muốn ngủ bù.

Phong Tần cười, cứng chiều nói

- Vậy phải dậy ăn sáng, ăn xong thì ngủ tiếp.

Thấy cô không có dấu hiệu thức dậy, anh bất lực cúi người ôm cô vào phòng tắm giúp cô vệ sinh cá nhân.

Phòng ăn

Nam Cung Mẫn mắt nhắm mắt mở, ăn những thức ăn anh đút.

- Nào, uống ít sữa đi.

Cô mở miệng, anh bưng ly sữa lên giúp cô uống. Nam Cung Mẫn nuốt xuống nói

- Anh cũng ăn đi, không cần phải đút em ăn.

- Em hết buồn ngủ rồi?

- Ừm, đã hết buồn ngủ.

Cô gật đầu nói. Phong Tần không nói gì, anh vẫn tiếp tục đút cô ăn lâu lâu ăn vài miếng.

Sau khi ăn xong, anh và cô ra phòng khách ngồi xem tivi. Nam Cung Mẫn nằm trên đùi anh, tay cầm lấy những ngón tay anh nghịch ngợm, xem ra chơi rất vui.

- Tần, khi nào anh sắp xếp xong công việc ở đây?

Phong Tần cúi người, đưa tay vén những sợi tóc vươn trên má ra sau tai giúp cô rồi nói

- Phải nữa tháng nữa, có chuyện gì sao?

- Em muốn về nước thăm ba mẹ.

Phong Tần hiểu ý gật đầu

- Em có thể về đó trước, sau khi công việc ở đây ổn thỏa anh sẽ về bên đó.

Cô chu môi mè nheo nói

- Không chịu, Tần...em muốn anh về cùng cơ.

- Anh không thể về lúc này được.

Nam Cung Mẫn nghe anh nói liền ngồi bật dậy

- Oa...em mặc kệ, anh phải về với em...

- Tiểu Mẫn.

Phong Tần bắt lực gọi cô. Mà cô nào có nghe, Nam Cung Mẫn ngồi bệt dưới đất, hai chân giãy giụa miệng thì khóc lớn

- Oa oa...em không biết đâu...Tần hết yêu Tiểu Mẫn rồi...oa oa...Tần không còn thương em nữa...

Phong Tần nhức đầu, anh ngồi xổm xuống, một chân quỳ xuống đất ôm cô vào lòng

- Ngoan, không khóc. Anh về với em là được chứ gì?

Nghe hết câu nói của anh, cô ngẩng đầu nhìn anh

- Thật?

- Là thật.

Anh cưng chiều nói, cô vui mừng đứng bật dậy

- Em biết Tần tốt với em nhất. Em biết Tần yêu em nhất, không nỡ làm Tiểu Mẫn buồn mà.

Anh lắc đầu sủng nịnh, đứng dậy ôm cô hôn lên chóp mũi Nam Cung Mẫn, dịu dàng nói

- Ngọt miệng.

- Vậy mới là bà xã của anh.

- Đúng vậy, bà xã đại nhân.

- Ha ha...

Tiếng cười của cô vang vọng cả phòng khách, Nam Cung Mẫn cười híp mắt. Cô còn nhớ hai năm trước, lúc anh cầu hôn cô thực sự làm cô cảm động. Lúc đó, anh vì cô chuẩn bị hoa hồng xanh mà cô thích nhất. Cũng vì thế mà hơn một tuần không gặp được anh, báo hại cô ghen bóng ghen gió. Giận đến mức phát khóc...

Quá khứ

Gần một tuần cô chưa gặp được anh, Nam Cung Mẫn ngồi cạnh cửa sổ ánh mắt đượm buồn. Cô mím môi để ngăn chặn tiếng khóc của mình, trong lòng cô dấy lên nỗi lo sợ. Có phải anh hết yêu cô rồi? Chán ghét cô rồi nên mới ra ngoài tìm thú vui mới?

- Hức...

“Cạch”

Tiếng cửa phòng mở ra, Phong Tần bước vào với vẻ mệt mỏi. Anh nhìn thấy cô ngồi trên bệ cửa sổ, hai mắt nhắm lệ liền hết hoảng. Anh đi nhanh lại chỗ cô

- Tiểu Mẫn, em làm sao vậy? Em đau ở đâu? Hả?!

Nam Cung Mẫn ngược lên nhìn anh

- Anh...

- Ủ, anh đây!

Anh sốt sắng, đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Anh...hức...hết yêu em rồi phải không?

- Em nói gì vậy? Anh yêu em không hết làm sao không thương em nữa chứ?

- Nhưng cả tuần nay anh đi sớm về khuya, không lần nào em gặp được anh cả.

- Xin lỗi, Tiểu Mẫn. Sau này sẽ không thế nữa.

Phong Tần ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc cô.

Cho đến khi anh cầu hôn cô, cô mới biết một tuần đó anh đi sớm về khuya là chuẩn bị cho ngày quan trọng này. Lúc đó cô rất cảm động,...ngày hôm đó là một ngày hoài niệm đáng nhớ.

Hiện tại

- Nghĩ gì mà thất thần đến vậy?

- Chỉ là nghĩ đến mấy chuyện trước đây.

Nam Cung Mẫn nói, cô xoay người vùi mặt vào bụng anh.

- Tần, đời này được làm vợ anh. Là hạnh phúc nhất đời em. Cảm ơn anh.

- Ba hoa, đã là vợ chồng với nhau không cần nói “cảm ơn”. Về sau còn như thế anh sẽ phạt em.

Nam Cung Mẫn cười đắc ý hỏi

- Anh nhớ sao?

Phong Tần cúi xuống hôn lên môi cô, miệng lẩm bẩm

- Không nhớ.

- Em biết anh sẽ không nhớ mà.

Anh nhìn cô chỉ biết lắc đầu

- Em đó...ranh ma.

- Nga, ranh ma cũng là vợ anh.

24. Chương 23: Về Nước

Sân bay

Phong Tần và Nam Cung Mẫn vừa đặt chân xuống sân bay đã là tâm điểm chú ý của mọi người. Trên người cô mặc chiếc đầm màu hồng nhạt, tóc nâu hạt dẻ được uốn cong thả tự nhiên. Phong Tần đi phía sau, tay kéo vali đựng đồ của cô và anh. Anh đeo kính râm bản lớn che mắt nửa khuôn mặt, làm anh trở nên quyến rũ hơn.

Nam Cung Mẫn chạy phía trước không ngừng ngo ngang dọc. Giống như lần đầu đến sân bay vậy. Cô nhếch môi cười, năm năm, ở đây vẫn không thay đổi gì.

- Về nước thật tốt.

Anh ở phía sau cô thấy cô chạy nhí nhảnh phía trước liền lo lắng, lên tiếng nhắc nhở

- Tiểu Mẫn, em đi chậm lại, cẩn thận ngã!

Cô cười ngọt ngào chạy lại chỗ anh, tay cô ôm lấy hong anh chu môi nói

- Em không phải con nít, lại nói năm năm rồi mới về đây, có chút mong đợi.

- Em đó...

Phong Tần hết nói nổi cô, một tay anh vòng qua eo cô một tay kéo vali đi làm thủ tục nhập cảnh.

Lúc cả hai làm xong thủ tục, đi ra liền thấy Nam Cung Thần bên cạnh cậu còn có một người khác nữa. Nam Cung Mẫn thấy anh hai liền rời khỏi vòng ôm của anh chạy đến chỗ cậu

- Anh hai.

Nam Cung Thần vươn tay ôm cô vào lòng, ôm một lúc cô mới quay qua nhìn Cố Dạ Huân

- Em cũng đến đón chị sao?

- Tất nhiên, em nhớ chị mà. Chị có nhớ em không a?

Cố Dạ Huân trẻ con hỏi. Cô “xì” một tiếng, vô tình nói

- Không.

- Chị họ.

Cố Dạ Huân giẫm chân, Phong Tần từ xa đi lại nhìn cô nói

- Em chạy như vậy ngã thì làm thế nào?

- Không phải anh sẽ đỡ em sao?

Cô cười hì hì nói, Phong Tần chỉ biết lắc đầu. Anh nhìn Nam Cung Thần hơi gật đầu

- Anh hai.

- Ủ, em rể lâu rồi không gặp.

Nam Cung Thần lạnh lùng nói nhưng dễ nhận thấy trong giọng nói có pha chút ấm áp.

- Anh rể.

Cố Dạ Huân thấy mình bị bơ liền gọi anh, Phong Tần nhìn Cố Dạ Huân gật đầu xem như chào hỏi. Sau đó ôm cô đi ra ngoài, Nam Cung Thần cũng theo sau chỉ có Cố Dạ Huân là oan ức, biết vậy hẳn sẽ không đến. Hừ!

Biệt thự Nam Cung

Nam Cung Mẫn chưa vào tới cửa đã nghe thấy tiếng gọi của cô làm cho Hạo Thiên và Tử Huyền đang ngồi xem tivi giật mình

- Ba, mẹ con về rồi.

Phong Tần cười khỏ đi phía sau, anh đi đến cạnh cô nhìn Hạo Thiên và Tử Huyền rồi lễ phép chào

- Ba, mẹ chúng con mới về.

Trong giọng nói của anh không còn lạnh lùng nữa mà giọng trầm ấm hơn.

Hạo Thiên gật đầu

- Hai đứa mới về, nên lên nghỉ ngơi đi.
- Ba con nói đúng, đến giờ ăn trưa mẹ gọi hai đứa.

Tử Huyền cười hiền từ nói.

- Vậy chúng con xin phép.

Đợi hai người rời đi, Cố Dạ Huân xin phép ra về còn Nam Cung Thần cũng lên phòng.

Phòng của Nam Cung Thần

Cậu mở cửa ra thấy Yến Di vẫn còn ngủ mê mê liền nở nụ cười, cậu bước đến giường ngồi xuống bên cạnh. Nam Cung Thần đưa tay vén mấy sợi tóc rơi trên má cô. Yến Di như cảm thấy có người chạm vào mình, hai mắt buồn ngủ mở ra. Khi nhìn thấy Nam Cung Thần liền nở nụ cười, ngọt ngào gọi

- Thần.

Giờ phút này, có ai tin sát thủ No.1 sẽ có bộ dạng dịu dàng, mê người này? Nam Cung Thần vuốt tóc cô nói

- Rất mệt sao?
- Hỏi thừa.

Yến Di hừ lạnh, cậu cười cười lấy lòng

- Xin lỗi, sau này anh sẽ tiết chế.

Yến Di nghe anh nói hai má nóng lên, cô gất

- Anh...đồ háo sắc.
- Háo sắc?

Cậu cười nham hiểm nhìn Yến Di, lật người cô đã nằm dưới thân cậu. Yến Di lấp bắp

- Anh...anh làm gì vậy?
- Anh phải thực hiện nghĩa vụ mới xứng danh “háo sắc” mà em ban cho.

Không để Yến Di trả lời, cậu đã hôn xuống đôi môi ướt át của cô...

Buổi trưa, tại phòng ăn

Mọi người trong nhà đều có mặt, chỉ còn thiếu Nam Cung Thần và Yến Di. Ngồi đợi hơn hai mươi phút, cô bắt đầu mất kiên nhẫn. Nam Cung Mẫn quay sang nhìn ba mẹ, lại nhìn Phong Tần cô mím môi khẽ gọi anh

- Tần.
- Hửm?

Anh nhìn cô, Nam Cung Mẫn làm nũng nói

- Em đói a
- ~~ Đợi anh hai ra đã.

Phong Tần buồn cười nói với cô, Tử Huyền ngồi đối diện thấy con gái như vậy thì nói

- Mẫn Nhi, lấy chồng rồi thì bớt trẻ con lại đi.

Cô chu môi

- Con mặc kệ, Tần thích con như vậy. Có phải không?

Phong Tần chỉ biết gật đầu rồi nhìn mẹ nói

- Kệ cô ấy đi mẹ.

- Con chiều nó quá rồi đó.

Tử Huyền nói.

- Giống ba chiều mẹ thôi.

Nam Cung Mẫn lập tức lên tiếng phản bác. Tử Huyền nghe vậy có chút xấu hổ, quay sang nhìn Hạo Thiên thấy anh vẫn đọc tờ báo kinh tế thì tức giận

- Thiên.

- Hả?

Hạo Thiên giật mình nhìn vợ mình, thấy Tử Huyền đỏ mặt vì tức giận thì vội bỏ tờ báo xuống. Đưa tay vuốt tóc Tử Huyền, cưng chiều nói

- Ai bắt nạt em? Hử?

- Là con gái của anh đó.

- Con gái của anh không phải cũng là con của em sao?

-...

Phong Tần nhìn một màn trước mặt thì cảm thấy khâm phục Hạo Thiên. Nam Cung Mẫn nhìn ba mẹ không biết xấu hổ tình tứ trước mặt con trẻ thì giả vờ ho hai tiếng. Tử Huyền đỏ mặt, tay đánh vào lồng ngực Hạo Thiên mà Hạo Thiên chỉ cười ha hả không nói gì.

Đúng lúc này một giọng nói vang lên

- Cả nhà có việc gì mà vui vậy?

Giọng nói không ai khác là của Nam Cung Thần. Cô liếc xéo anh trai, sau đó nhìn Yến Di đang đi đàng sau cậu cười nham hiểm nói

- Anh làm gì chị dâu em? Anh có biết cả nhà đợi anh ra ăn cơm không? Làm việc gì cũng phải biết tiết chế một tí, giữa ban ngày ban mặt..., azzz.

Cô càng nói Yến Di càng đỏ mặt, thấy vậy cô cười khoái chí. Phong Tần véo nhẹ mũi cô, sủng nịnh nói

- Em đó...chỉ biết trêu người.

- Em nói đúng chứ bộ.

Nam Cung Mẫn bậm môi, hai mắt long lanh mở to nhìn anh. Anh thấy vậy vội nói

- Đúng, bà xã anh nói gì cũng đúng hết.

Cả nhà: “làm ơn hãy chú ý đến sự tồn tại của bọn họ. Chúng tôi không phải người vô hình, có được hay không?”

25. Chương 24: Trở Lại Trường Học

Nhìn một màn ân ái của anh và cô, cả nhà chỉ biết cười trừ. Bữa cơm diễn ra với đầy ắp tiếng cười.

Sau khi bữa cơm kết thúc cô liền lên phòng thay đồ. Phong Tần ngồi trên giường, lưng dựa vào thành giường thấy vậy hỏi

- Em ra ngoài sao?

- Vâng ạ! Em đi gặp bạn, sẽ về rất nhanh.

- Anh đưa em đi.

Anh vừa nói hết, cô đã đi lại chỗ anh. Tay ôm lấy cổ Phong Tần, nói

- Không sao, em đi một mình là được. Nha anh?

Nói xong cô không quên cọ đầu vào người anh, môi chu lên trong rất đáng yêu. Phong Tần mím môi, thấy vậy cô hôn nhẹ lên môi anh

- Nha, ông xã? Em đi rồi sẽ về liền.

- Haizz...được rồi, nhớ cẩn thận.

Phong Tần cảm thấy mình thật thất bại. Sao chỉ một chiêu làm nũng của cô đã làm anh thất bại thê thảm thế này.

- Yêu chết ông xã mất thôi.

Nói xong hôn cái “chụt” lên má của anh sau đó mới rời đi. Anh ngồi trên giường chỉ biết lắc đầu.

Trường học Quý Tộc

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa nên sân trường lúc này rất đông, một phần thì ngồi ghế đá ở góc cây phượng ăn trưa, một phần thì ngồi nói chuyện phiếm.

Vào lúc này, một chiếc xe Ferrari màu đỏ mui trần với số lượng có hạn dừng trước cổng trường học thu hút ánh nhìn của học sinh.

Cổng trường lúc này đã đông nghẹt người, những học sinh không ngừng bàn tán.

“Cô ấy là ai vậy?”

“Cô ấy thật đẹp, cứ như minh tinh vậy”

“Nhìn cô ấy rất quen a, hình như đã từng gặp?”

Bỗng trong đám người có người hét lên

- Tôi biết cô ấy rồi. Cô ấy là Nam Cung Mẫn, vào năm năm trước không hiểu sao xin thôi học.

- Thì ra là Nam Cung Mẫn, cô ta bị học trưởng Lâm đá rồi ngày hôm sau liền biến mất. Mà nghe nói, sau khi rời khỏi cô ta được đại gia bao nuôi. Aizz, cũng năm năm không phải bị người ta bỏ mà quay về tìm học trưởng Lâm nói lại tình xưa đây chứ?

- Đần, nhìn cô ta bây giờ giống với muốn nói lại tình xưa sao? Nhìn chiếc xe cô ta đang đi kia, đó là phiên bản giới hạn mới ra mắt tuần trước đó nha!

- Chắc chắn, cô ta quả là cao siêu. Không biết đại gia nào bao nuôi cô ta.

Và vô số lời nói khác, những người biết về Nam Cung Mẫn vì lúc trước có nghe về cô. Với lại họ là học sinh cũ đang theo học khu V, khu dành cho những người thừa kế. Còn những học sinh khác đều là tân sinh viên, nên không biết cô đó cũng là điều hiển nhiên.

Nam Cung Mẫn xem những lời nói đó như gió thoảng qua tai. Cô khí phách bước xuống xe, sau đó nghênh ngang bước vào. Mọi người nhìn khí thế của cô cũng phải e sợ mà nhường đường. Cô nhếch môi cười lạnh, rồi một đường đi thẳng tới lớp học của Quý Tiểu Thất.

- Chà, ai đây?

Một giọng nói châm chọc vang lên, không ai khác là bạn thân của Vũ Hạ Vy. Nam Cung Mẫn lạnh lùng nói

- Tôi đến tìm Thất Thất.

- Nha, muốn tìm người phải báo danh trước đã.

Có lẽ năm năm cô thay đổi quá nhiều nhỉ? Hay là do cô đang đeo kính mát bản to nên cô ta mới không nhận ra? Nam Cung Mẫn nghĩ vậy liền lấy tay tháo kính ra, đeo lên đầu. Cô ta vừa nhìn thấy không khỏi kinh hãi

- Nam Cung Mẫn.

Cô nhếch môi

- Phải, là tôi. Bây giờ thì tránh ra.

- Quý Tiểu Thất hơn một tháng nay đã không lên lớp.

- Sao?

Bống, Vũ Hạ Vy không biết từ đâu xuất hiện gọi tên cô ta

- Tư Vân, cậu nói chuyện với ai vậy.

Thế nhưng khi thấy cô, nụ cười trên mặt Vũ Hạ Vy liền cứng đờ.

- Nam Cung Mẫn?

- Bất ngờ lắm sao? Năm năm không gặp cô vẫn tốt chứ?

Vũ Hạ Vy không trả lời, cô cũng chẳng buồn nói chuyện với cô ta liền xoay người rời đi. Nhưng vẫn không quên để lại một câu đầy hàm ý

- Vũ Hạ Vy, trò chơi chính thức bắt đầu.

- Trò chơi...gì chứ?

Nam Cung Mẫn chỉ cười lạnh rồi đi. Vũ Hạ Vy sắc mặt khó coi bước vào lớp, Lâm Trác không lâu sau cũng bước vào. Nhìn sắc mặt của ả, hần ta hỏi

- Vy Nhi, em làm sao vậy?

- Trác, Nam Cung Mẫn trở về rồi.

Lâm Trác kinh ngạc trợn mắt...cô đã trở về?

...

Nam Cung Mẫn ngồi lên xe với tâm trạng buồn bực. Cô nghĩ thầm: Thất Thất không ở trường học đã một tháng, vậy mà cậu ấy nói dối mình. Có phải lúc trước cũng như vậy? Đến cuối cùng là cậu ấy xảy ra chuyện gì, hay là gia đình cậu ấy gặp chuyện?

Nghĩ mãi không ra, cô bèn lấy điện thoại gọi cho Quý Tiểu Thất. Nhưng chỉ nghe được giọng nói ngọt ngào của tổng đài vang lên “thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được. Xin quý vui lòng gọi lại sau”. Gọi hơn ba cuộc vẫn như vậy, Nam Cung Mẫn buồn bực lái xe về.

Về đến biệt thự cô đi thẳng lên phòng, Phong Tần ngồi xem tin tức thấy vậy cũng đi theo sau. Anh đóng cửa phòng lại, rồi bước lại ngồi xuống cạnh cô

- Tiểu Mẫn, ai chọc giận em vậy?

-...

- Bà xã, có chuyện gì buồn nói cho anh nghe được không? Hửm?!

Nam Cung Mẫn dựa vào lòng anh, nói

- Không có, chỉ là tức giận khi Thất Thất nói dối em mà thôi.

Dừng một lát cô nói tiếp

- Điện thoại của cậu ấy không điện được, em lo lắng.

- Ngoan, sẽ không sao. Chắc điện thoại cô ấy hết pin.

Phong Tần hôn lên trán cô, an ủi nói. Nam Cung Mẫn nhăn mày

- Hi vọng là thế.

- Thế giờ bà xã vui hơn chưa?

Cô gật đầu.

- Vậy tắm rửa thay đồ anh dẫn em ra ngoài chơi.

- Vâng.

Nghe đến đi chơi là hai mắt của cô sáng lên, Phong Tần yêu chết tính cách trẻ con này của cô.

26. Chương 25: Gặp Lại Người Cũ (1)

Phong Tần nói là dẫn cô đi chơi, thế nhưng anh lại dẫn cô đến tập đoàn Phong Thị.

Phong Thị là chi nhánh của Tập đoàn S.A ở thành phố T. Nam Cung Mẫn siêu cấp buồn bực, nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Anh nói dẫn em đi chơi.

- Bà xã, đừng giận. Anh cần xem một ít tư liệu, xong việc anh chở em đi chơi.

Phong Tần cứng chiều nói, cô hừ lạnh một cái rồi cũng theo anh vào trong. Khi hai người bước vào, nhân viên trong công ty rất tò mò

“Hai người bọn họ là ai vậy?”

“Làm sao tôi biết? Mà nhìn người đàn ông đi cạnh cô gái kia rất quen mắt”

“Xí, đừng có thấy trai đẹp là bắt họ làm sang nha”

“Thèm vào...”

“A, tôi biết anh ta là ai rồi. Là Phong Tần đó”

Sau câu nói của nhân viên, mọi người ngay lập tức im bật. Đùa gì vậy? Là đại boss đó nha, lại còn ở trước mặt boss mà bàn tán. Aizz, hi vọng boss giơ cao đánh khẽ mà không đuổi việc bọn họ.

Phong Tần mắt lạnh liếc nhìn bọn họ sau đó đi thẳng vào thang máy giành cho tổng tài. Thang máy vừa khuất, nhân viên liền thở phào

“Sao không ai thông báo cho chúng ta là boss sẽ về nước chứ?”

“Có mà, nhưng nghe nói hơn nửa tháng nữa mới về mà?”

“A, hi vọng boss không để bụng chuyện hồi này”

.....

Trên tầng

“Tinh” tiếng thang máy mở ra, các thư ký đang làm việc cũng đứng dậy chỗ ngồi. Bọn họ đồng thanh nói

- Tổng tài, tổng tài phu nhân buổi chiều tốt lành.

Anh gật đầu thay cho câu trả lời sau đó bước vào phòng làm việc.

Bên trong, Phong Tần đưa cho cô cái Ipad rồi nói

- Em ngồi chơi một lát, xử lý xong việc anh dẫn em đi xem phim.

- Dạ!

Nửa tiếng sau

Nam Cung Mẫn chán đời ngồi khoanh chân trên ghế sofa, hai tay chống cằm, lâu lâu còn nhìn qua anh. Cô bĩu môi rồi lại nhìn vào Ipad, không có gì chơi cả.

Mà Phong Tần đang xem một ít tư liệu về công ty, thế nhưng khi xem đến công ty từng hợp tác với ai thì khựng lại khi thấy hai từ TẬP ĐOÀN CỔ THỊ. Anh siết chặt tay, Cổ Thị - Cổ Khắc Tuyền. Cô ngồi bên sofa thấy anh ngẩn người có chút lo lắng, Nam Cung Mẫn đứng dậy đi lại chỗ Phong Tần

- Tần, anh làm sao vậy?

- Hả? Ừ, không có gì.

Phong Tần đóng tài liệu lại, sau đó đứng lên

- Đi thôi, anh dẫn bà xã đi xem phim.

- Không muốn, em muốn đi mua sắm.

- Tủ đồ đã hết chỗ chứa rồi.

Anh nửa thật nửa đùa nói, ai ngờ vừa nói xong đã thấy bà xã hai mắt ửng đỏ. Nam Cung Mẫn mếu máo hỏi

- Anh chê em phá của đúng không? Vậy không mua nữa, từ này về sau không mua nữa.

Trời! Lại giở tính trẻ con ra nhưng không sao, anh rất thích nhìn cô như vậy. Phong Tần hôn chụt lên môi cô, giọng ngọt nói

- Không khóc, bà xã khóc lên sẽ không đẹp nữa.

- Ý anh nói em xấu chứ gì? Hức...có phải anh chán em rồi không?

- Ai nha, không có. Bà xã...

Phong Tần cuống quýt nói, Nam Cung Mẫn nhếch môi cười, cô giơ nắm đấm nhỏ bé lên mặt anh cảnh cáo

- Anh dám chán ghét em, em liền cho anh đi gặp Diêm Vương.

- Đã rõ, bà xã đại nhân!

Nam Cung Mẫn phụt cười, Phong Tần thấy vậy môi liền cong lên. Anh nắm lấy tay cô nói

- Đi, anh dẫn Tiểu Mẫn bảo bối đi mua sắm.

Trung Tâm Mua Sắm Kim Mẫn

Đây là khu trung tâm do Tập đoàn Nam Cung mở, khai trương cách đây không lâu. Nhưng rất nhiều người quan tâm và đến đây mua đồ.

Phong Tần nhìn tên khu trung tâm thì nhếch môi cười

- Ai là người đặt tên ở đây?

- Còn ai vào đây nữa? Là bà xã vĩ đại của anh chứ ai.

- Tên xấu quá.

Anh cười nói, Nam Cung Mẫn nổi đóa

- Phong, Tần, anh muốn chết phải không?

- Ha ha, bà xã em dễ thương quá đi.

Phong Tần thấy cô nổi giận liền cười lớn nói.

- Anh...

- Được rồi, vào trong thôi.

Cô và anh dạo vào shop bán quần áo lớn. Nhưng Nam Cung Mẫn chưa mua được bộ nào cả, hai người lại ghé vào một shop khác nhưng lại gặp người không muốn gặp.

Vũ Hạ Vy thấy cô bước vào liền gây sự

- Oh, đây không phải là Nam Cung Mẫn sao?

Nam Cung Mẫn liếc xéo cô ta rồi không nói gì thêm, cô quay qua nói nhân viên

- Lấy những mẫu mới nhất cho tôi.

- Vâng, xin tiểu thư đợi một lát.

Vũ Hạ Vy thấy mình bị lơ thì tức giận, ả nhìn cô chế nhạo nói

- Một đứa nghèo hèn như cô mà cũng đến đây mua quần áo? Không sợ bán gia chi tử sao?

- Ha, chưa biết ai bán gia chi tử đâu.

Cô cười mỉa nói, đúng lúc này Lâm Trác từ phòng thay đồ bước ra liền nhìn thấy cô. Hắn ta đơ người vài giây sau đó hỏi

- Mẫn Nhi, em về lúc nào vậy?

- Lâm học trưởng, chúng ta thân lắm sao?

Cô nghe Lâm Trác gọi Mẫn Nhi mà thấy ghê tởm! Lâm Trác bị cô hỏi vì thì cứng họng, đúng vậy, họ đã chia tay vào năm năm trước rồi. Vũ Hạ Vy thấy hắn còn để ý tới cô thì tức giận không thôi, ả nói

- Được Lâm học trưởng nhớ đến cô phải thấy vinh hạnh. Nhưng anh ấy bây giờ là chồng chưa cưới của tôi, nên cô đừng có mơ tưởng đến.

Nam Cung Mẫn thầm khinh bỉ trong lòng, cô còn muốn nói gì đó thì thấy Phong Tần nghe điện thoại đã xong đang đi vào. Thế là thái độ của cô quay ngoắt 360°, hai mắt cô ửng đỏ, tay chỉ vào Vũ Hạ Vy và Lâm Trác, chân run rẩy lùi về sau vài bước

- Các người...các người ăn hiếp tôi.

Ả và Lâm Trác không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Ả và hắn ăn hiếp cô khi nào vậy?

27. Chương 26: Gặp Lại Người Cũ (2)

Phong Tần vừa nghe điện thoại xong vừa mới bước vào cửa đã nghe thấy giọng nói uất ức của cô vợ bé bỏng của mình. Anh nhú mồm đi về phía cô, Nam Cung Mẫn thấy anh liền xà vào lòng anh khóc lớn. Phong Tần cảm thấy buồn cười, vợ anh diễn quá nhập tâm rồi.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô. Dịu dàng hỏi

- Chuyện gì? Ai bắt nạt em?

Nam Cung Mẫn hít hít mũi, đưa tay chỉ bọn họ. Giọng nũng nịu

- Ông xã~, bọn họ bắt nạt em.

Vũ Hạ Vy và Lâm Trác khi nghe cô gọi Phong Tần là “ông xã”, phản ứng đầu tiên của họ là kinh ngạc, sau đó liền sợ hãi nhưng chỉ có Lâm Trác là sợ hãi mà thôi. Khoan hãy nói anh là ai trong giới kinh doanh, mà chỉ cần biết anh là người hoàng thất thôi đã khiến họ không dám ngẩng mặt lên nhìn rồi.

Phong Tần nhếch môi, anh nhìn bọn họ rồi nhìn cô cố ý kéo dài giọng hỏi

- Vậy sao...?? Bà xã muốn anh xử lý họ thế nào?

Nam Cung Mẫn cười trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện gì. Cô nói

- Hay là tha cho họ đi?

- Tha? Dễ dàng vậy sao?

Anh bây giờ muốn cười thật lớn, vợ anh đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá nha. Khi đối mặt với kẻ cô ghét làm gì giờ cao đánh khẽ như vậy? Bất quá, vợ anh muốn cùng bọn họ chơi đùa thì cứ để cô chơi chán rồi xử họ sau cũng không muộn. Nghĩ vậy anh gạt đầu

- Được, vậy tha cho họ đi.

Vũ Hạ Vy nhìn anh và cô ân ái liền ghen tị. Ắ không biết sống chết mà nói

- Tôi thấy anh nên bỏ cô ta đi là vừa. Nhìn bề ngoài của cô ta như vậy thôi, chứ thật ra cô ta là một hồ ly tinh...

Phong Tần thu lại nụ cười, nhìn ả lạnh lùng nói

- Vợ tôi ra sao cần cô quản? Cô có tin tôi cho gia đình cô ra đường ở?

- Anh dám? Anh có biết tôi là ai không hả?

Vũ Hạ Vy lớn giọng nói.

- Cô là ai? Tôi cần quan tâm sao?

Anh mặt vô cảm nói, còn không thèm nhìn ả lấy một cái. Ôm eo cô muốn rời đi nhưng bị cô kéo lại

- Em còn chưa mua đồ.

Một đàn quạ đen bay qua đầu anh.

Vũ Hạ Vy nhìn họ cực kỳ chói mắt, muốn nói thêm nhưng bị Lâm Trác kéo đi. Nhìn hai bọn họ, rốt cuộc Nam Cung Mẫn nhin không được mà cười lớn. Anh cũng chỉ biết lắc đầu cứng chiều nhìn cô.

- Mắt nhìn lúc trước em thật kém.

- Lúc trước em bị mù mới yêu hấn.

Lâm Trác lôi Vũ Hạ Vy ra ngoài, vừa đi được không xa, ả đã vùng vẫy tay ra khó chịu nhìn hấn nói

- Anh lôi em ra ngoài làm gì? Em còn chưa có nói xong?

- Em bị ngốc hay là em không có não? Em có biết người đàn ông đứng bên cạnh cô ta là ai không hả? Nếu em còn nói nữa, đừng nói anh ta chờ cho em con đường sống. Ngay cả công ty Vũ Hạ sẽ trở thành lịch sử.

- Hừ! Anh sợ chết vậy sao? Hấn ta là ai mà khiến anh sợ hãi như vậy?

Lâm Trác thở dài

- Thôi đi, nói với em cũng vậy.

Song, liền quay lưng bỏ đi. Vũ Hạ Vy đuổi theo

- Anh phải nói thì em mới biết chứ?

- Hấn là Phong Tần.

Vũ Hạ Vy đang suy nghĩ thân phận của Phong Tần là ai. Đừng bảo ả ngốc! Mà phải nói là quá ngốc, một người tương lai sẽ là người thừa kế nhưng lại không biết Phong Tần là ai. Thật sự quá...

Hai người, đang đi thì bị người khác gọi lại. Ắ và hấn nhìn người đàn ông trung niên kia liền giật mình.

- Cổ tổng?

- Hồi này cậu bảo, cậu gặp Phong Tần?

Người đàn ông được gọi là Cổ tổng hỏi Lâm Trác.

- Phải.

Hắn gật đầu.

- Hiện giờ cậu ta ở đâu?

- Đi khoảng 200m, rẽ phải, shop đầu tiên. Hắn ở đó.

- Cảm ơn.

Đợi ông ta đi, Vũ Hạ Vy mới hỏi

- Ông ta hỏi bọn họ làm gì?

- Sao anh biết.

Chỗ cô và anh

Phong Tần đang ngồi ở ghế sofa xem báo chí, còn cô đã vào phòng thử đồ. Người đàn ông lúc này tìm đến liền thấy anh ở đó, ông vui mừng không thôi. Lúc này nghe Lâm Trác nói tên anh, ông chỉ nghĩ ngờ vài phần, nhưng gặp được anh rồi ông mới xác định Phong Tần, anh thật giống ông lúc trẻ, nhưng khí phách lại hơn vài phần, bước vào trong giọng nói của ông có phần run rẩy

- Tiểu Tần.

Thân thể anh cứng đờ, đã bao lâu rồi mới có người gọi anh là “Tiểu Tần”? Theo tiếng gọi anh quay lại, nhưng khi thấy người đó là ai. Khuôn mặt đã lạnh nay còn âm trầm hơn, anh không nói gì chỉ tiếp tục ngồi xem báo chí.

- Ta biết con hận ta năm đó đã đuổi hai mẹ con con đi. Nhưng ta cũng là bất đắc dĩ.

-...

- Sở dĩ năm đó ta làm vậy là do “bị ép” còn chưa nói ra thì Nam Cung Mẫn đã bước ra, trên khuôn mặt cô nở một nụ cười ngọt ngào

- Tần, xem thử có đẹp không?

Phong Tần ngược lên liền đơ vài giây, sau đó nhếch môi

- Đẹp lắm!

- Vậy lấy bộ này đi.

Cô nói, sau đó quay sang nhân viên nói

- Không cần gói lại, tôi mặc luôn. Hết bao nhiêu tiền kêu chồng tôi trả.

Anh khước môi hơi giật giật, rồi cũng đứng dậy đi thanh toán nhưng bị Cổ Khắc Tuyền gọi lại

- Tiểu Tần, ta...

Nam Cung Mẫn lúc này mới chú ý đến Cổ Khắc Tuyền, cô không kiêng nể gì nói

- Hình như hôm nay ra ngoài không xem phong thủy thì phải? Toàn gặp những người không muốn gặp.

Phong Tần sủng nịnh xoa đầu cô

- Có đói chưa? Anh dẫn bà xã đi ăn.

- Rồi ạ!

Hai người rời đi, Cổ Khắc Tuyền đau khổ nhìn bóng lưng anh. Cũng tại năm đó, ông bị ba mình ép. Nếu ông không đuổi họ đi thì ông sẽ không được làm người thừa kế. Cũng do lòng tham nên ông mới đuổi họ đi, bây giờ ông muốn bù đắp lại cho bọn họ. Nhưng Cổ Khắc Tuyền không biết, vào cái đêm mưa to vào mười năm trước. Phong Tần đã thề với lòng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, mãi mãi về sau cũng vậy!

28. Chương 27: Quá Khứ Của Phong Tần (1)

Chương này mình bù cho m.n nha! Đạo này thời gian ko có mà để viết truyện đăng, aizz...

Sau khi rời khỏi trung tâm mua sắm, Phong Tần dẫn cô đi ăn mới về biệt thự.

Biệt thự Nam Cung

- Hai đứa về rồi.

Nam Cung Thần ngồi ở sofa phòng khách thấy hai người liền lên tiếng.

Nam Cung Mẫn gật đầu rồi hỏi

- Ba mẹ đâu? Sao chỉ có anh với chị dâu ở nhà?

- Ba mẹ đang nghỉ ngơi trên phòng.

- Em lên phòng đây, hai người cũng ngủ sớm đi.

Cô nói, rồi kéo anh lên phòng. Từ lúc rời nhà hàng đến giờ, tâm trạng của anh không được tốt cho lắm. Chắc gặp lại Cổ Khắc Tuyền làm anh khó chịu.

- Tần, anh tắm trước đi.

- Được.

Nam Cung Mẫn nhìn bóng lưng của anh có chút chua xót, ai làm anh buồn cô sẽ không tha cho người đó.

Ba mươi phút sau, anh từ phòng tắm bước ra. Tóc mới gội nên còn vài giọt nước đọng lại. Phong Tần nhìn cô nói

- Em vào tắm đi, nước anh đã pha sẵn.

- Cảm ơn ông xã.

Cô hôn một cái thật kêu lên má anh sau đó vào phòng tắm. Phong Tần nhếch môi cười, anh lại quẩy bar trong phòng rót cho mình một ly rượu đỏ sau đó đi đến ban công. Ánh mắt màu hổ phách không gợn sóng của anh nhìn về màn đêm yên tĩnh làm anh nhớ đến vào đêm mưa của mười năm trước.

Lúc đó anh chỉ mới mười tuổi, anh cũng rất thương ba mẹ mình. Mẹ anh là Phong Tình Tuyết, còn ba anh không ai khác là Cổ Khắc Tuyền. Anh còn nhớ, đêm hôm đó trời mưa to cũng là cái đêm ba đuổi mẹ con anh ra khỏi nhà

Trong thư phòng làm việc của Cổ Khắc Tuyền

Phong Hạ Linh mặt ửng đỏ mắt ướt nước mắt hết lên

- Tại sao? Anh vì gia sản mà đuổi mẹ con em đi? Anh là con người sao?

- Hạ Linh, em nghe anh nói! Em chỉ cần rời đi một thời gian, sau khi ba chuyển hết tài sản cho anh. Anh sẽ rước mẹ con em về.

- Anh nghĩ tôi tin? Anh là vì tài sản mà không cần mẹ con tôi? Anh đây gọi là yêu tôi sao? Anh yêu cái thứ gia sản rác rưởi này hơn thì có.

“Chát” một cái tát mạnh đến nỗi mặt Phong Hạ Linh lệch sang một bên, khóe môi chảy dòng máu tươi. Cổ Khắc Tuyền đánh xong liền hối hận

- Anh...anh xin lỗi. Anh không cố ý đánh em, Hạ Linh em có sao không?

Cổ Khắc Tuyền muốn đụng vào người Hạ Linh thì bị cô né tránh. Cô lùi về sau vài bước

- Ha ha, anh vì vậy mà đánh tôi? Cổ Khắc Tuyền, anh sẽ hối hận.

Hít một hơi thật sâu Phong Hạ Linh nói tiếp

- Chúng ta ly hôn đi, từ này đường ai nấy đi. Ân đoạn nghĩa tuyệt.

Phong Tần đứng ngoài cửa thư phòng liền chạy vào, khuôn mặt nhỏ bé của anh đã rơi vài giọt nước mắt. Giọng nói non nớt có phần nghẹn ngào vang lên

- Ba mẹ, hai người đừng ly hôn. Hai người đừng bỏ con.

- Tiểu Tần ngoan, mẹ sẽ không bỏ con. Con đi theo mẹ, có được không?

Phong Hạ Linh ôm anh vào lòng dỗ dành, bàn tay nhỏ bé trắng nõn ôm lấy Phong Hạ Linh.

Cổ Khắc Tuyền giận dữ rít lên

- Nếu cô đi thì bỏ Tiểu Tần lại, tôi sẽ nuôi con.

- Không! Tiểu Tần không thể có một người cha như ông, một người cha chỉ vì tiền tài mà bán rẻ gia đình.

Phong Hạ Linh che chắn Phong Tần giọng kiên định nói. Nhưng Cổ Khắc Tuyền không quan tâm, ông đi qua sau lưng Hạ Linh nắm lấy tay anh

- Tiểu Tần từ nay con sẽ ở với ba có chịu không?

- Không được, Tiểu Tần.

Hai người giằng co qua lại làm tay Phong Tần ửng đỏ. Anh đau đớn khóc ra tiếng

- Ba...mẹ, đau!

- Anh mau buông tay Tiểu Tần ra, anh làm nó đau.

- Tôi không buông.

- Hu hu...con ghét ba mẹ, con không cần ba mẹ nữa.

Phong Tần nói xong liền chạy ra ngoài, Phong Hạ Linh thấy vậy liền đuổi theo. Cổ Khắc Tuyền chỉ đứng im, ông không có đuổi theo hai người họ.

Ngoài kia trời mưa xối xả, Phong Tần phía trước thì Phong Hạ Linh đã đuổi kịp phía sau, bà không ngừng gọi anh

- Tiểu Tần con đừng chạy nữa, Tiểu Tần...

Phong Tần như không nghe thấy vẫn cắm đầu chạy về phía trước. Trời mưa, đường lại tối nên không thể nhìn rõ phía trước. Phong Hạ Linh chạy phía sau bị vấp liền ngã nhào xuống, lúc này anh nghe thấy tiếng động phía sau mới dừng lại. Phong Tần quay đầu lại

- Mẹ!

Chạy đến bên bà, anh khóc lớn

- Mẹ, mẹ...huhu

- Tiểu Tần ngoan, là con trai thì phải mạnh mẽ. Không được khóc, biết chưa?

- Dạ!

Phong Hạ Linh đứng dậy nhìn xung quanh xem thử có bắt được chiếc xe nào không. Nhưng vì trời mưa nên không có xe, bà nhìn anh rồi ôm anh vào lòng che mưa. Bỗng, từ xa có ánh đèn của xe ô tô. Chưa kịp vui mừng đã thấy chiếc xe lao thẳng về phía anh. Phong Hạ Linh hốt hoảng đẩy anh ra, Phong Tần ngã vào lề đường cả thân thể đau buốt.

Chiếc xe ô tô lao thẳng về phía Phong Hạ Linh, bà chỉ biết trơ mắt đứng nhìn vì né cũng chẳng kịp. Bà cảm thấy thân thể như bay trên không trung sau đó tiếp đất, bà chỉ cảm thấy đau tê tái.

Phong Hạ Linh mặt trắng bệch nhìn về phía Phong Tần, thều thào

- Tiểu...Tần.

- Mẹ, mẹ ơi!

Phong Tần hai mắt ửng đỏ chạy lại phía mẹ. Bà đưa tay vuốt tóc anh, khó nhọc nói

- Tiểu Tần...mẹ không thể qua khỏi...sau khi mẹ mất, con...con hãy tìm dì Elina giúp đỡ...khụ...khụ, dì ấy...là bạn thân của mẹ...con chỉ cần đến đó...gì sẽ biết... biết con. Dì...Elina đang ở Anh...khụ...

Phong Tần lắc đầu, nghẹn ngào nói

- Mẹ sẽ không sao, con đưa mẹ đi bệnh viện....

- Con ngốc...ngoan...nhớ lời mẹ dặn...khụ...khụ...lúc trước mẹ có gửi tiền ở ngân hàng...mặt khẩu là ngày sinh của con...con...cầm lấy mà sai....

Phong Hạ Linh lấy trong túi áo ra một chiếc thẻ ATM đưa cho anh, sau đó liền tắt thở. Trong đêm mưa đó anh đã khóc rất nhiều và đó cũng là lần cuối anh khóc.

29. Chương 28: Quá Khứ Của Phong Tần (2)

Sau khi an táng mẹ xong, anh liền một mình bay qua Anh quốc. Thử hỏi, một đứa trẻ mười tuổi một thân một mình ở đất khách quê người có sợ hay không chứ? Câu trả lời đương nhiên là có rồi, khi anh đặt chân xuống sân bay chỉ hận không thể lập tức về lại thành phố mình sinh ra. Nhưng, ở đó anh còn ai chứ? Ba sao? Không hề, ba đã vì tiền mà đuổi mẹ con anh đi. Còn mẹ, mẹ anh đã mất trong đêm đó rồi...

Sau khi qua nước Anh, anh đã vất vả lắm mới đến được nơi dì Elina ở như mẹ nói. Phong Tần đã tìm thông tin về dì Elina. Bởi vì dì là người hoàng thất nên tìm hiểu rất đơn giản, chỉ cần mua một tờ báo là có thể biết được hoạt động của dì. Nhưng gặp được dì là một vấn đề khó khăn. Anh luôn tìm cơ hội để gặp dì, nhưng không được. Cho đến một hôm...Elina ra ngoài thị sát cuộc sống của dân chúng, nhân cơ hội đó anh đã gặp được dì.

Dì nhận ra anh, sau khi nghe anh kể. Dì đã khóc rất nhiều và dẫn anh về nơi anh sinh ra để thăm viếng mẹ anh.

- Hạ Linh, mình thật có lỗi. Khi cậu xảy ra chuyện, mình lại không thể ở bên cậu.

- Năm đó mình nếu mình ngăn cản cậu lấy ông ta thì mọi việc không như vậy. Cậu biết không, năm đó mình phát hiện ông ta đã có hôn ước, có vị hôn thê. Nhưng sợ cậu đau lòng mình đã giấu trong lòng và đi gặp riêng ông ta để nói chuyện...

- Lúc đó ông ta nói dù bất cứ giá nào, ông ta sẽ bảo vệ cậu và cho cậu một cuộc sống hạnh phúc. Mình đã tin...nhưng bây giờ mình hối hận rồi. Hạ Linh hãy tha lỗi cho mình.

- Hạ Linh cậu yên tâm, con trai của cậu mình sẽ xem nó như con trai ruột của mình mà nuôi dưỡng. Dạy bảo nó nên người, cậu hãy yên nghỉ ở thế giới bên kia. Ở bên đó cậu hãy dõi theo Tiểu Tần và ủng hộ con đường nó chọn nhé?!

Nói xong, Elina quay sang nhìn anh đầy âu yếm, bà dịu hiền nói

- Tiểu Tần, sau này con không còn mang họ Cổ nữa mà là họ Phong, từ giờ trở đi con là Phong Tần. Mẹ con đã mất và con không biết cha con là ai, hiểu không?

Phong Tần mím môi nhìn Elina nói

- Cha con là Cổ Khắc Tuyền.

- Tiểu Tần ngoan, một người cha như vậy thì không cần nhận. Đừng quên, ông ta là kẻ gián tiếp gây ra cái chết của mẹ con. Nhưng con không được hận, bởi vì hận là sẽ nhớ. Mà ông ta không đáng để con ghi nhớ trong lòng.

Phong Tần nghe Elina nói thì lắc đầu, giọng nói non nớt có phần tự trách vang lên

- Nếu không phải tại con, mẹ sẽ không chạy theo và cũng sẽ không phải vì cứu con mẹ cũng sẽ không chết. Tất cả đều là lỗi của con...

Elina ôm anh vào lòng

- Nhưng nếu ông ta không đuổi mẹ con đi. Thì mọi chuyện sẽ không như vậy.

Dừng lại một lát Elina lại nói

- Mọi chuyện đã xảy ra, con hãy buông bỏ quá khứ mà nhìn về tương lai. Một ngày nào đó con thành công và kiêu hãnh nói với ông ta “không có ông ta con vẫn sống và làm được những điều tôi muốn”. Ông ta là quá khứ và mãi mãi là như vậy.

Phong Tần im lặng hồi lâu nhưng sau đó cũng gật đầu. Elina vuốt mái tóc của anh nói

- Ngoan, sau này ta sẽ là mẹ con. Ta sẽ đưa con về Anh để nuôi dưỡng, ta sẽ không phụ sự kì vọng của mẹ con.

Và sau khi trở về, dì đã nhận anh làm con nuôi. Anh từ đó không còn là Cổ Việt Tần nữa mà tên của anh là Phong Tần. Cuộc đời anh cũng vì thế mà mở ra một trang mới. Và thời gian trôi qua, anh trở nên lạnh lùng hơn, ít cười, ít nói hơn và đã tạo cho mình một thế lực.

(*Chữ in nghiêng là kể về quá khứ. Trong quá khứ Phong Tần là Cổ Việt Tần nhưng mk lười ghi nên giữ tên hiện tại để nói về quá khứ của anh luôn nha!!!*)

Và đến hôm nay, anh đã thành công. Anh đã có tất cả, tự tay anh thành lập Tập đoàn S.A một tập đoàn lớn mạnh nhất ở nước Anh, thành lập nên bang Phong Vũ nhưng người đời biết đến anh chỉ nghe qua tên, bởi vì anh là ông trùm giấu mặt. Chỉ có những người thân cận mới biết mặt của anh, trong đó có Mặc Vũ và Mặc Lâm là hai thuộc hạ anh tin tưởng nhất.

Nhưng cho đến khi anh gặp được cô, người con gái mang tên Nam Cung Mẫn. Người con gái đó đã làm cho trái tim anh đập lại lần nữa. Người con gái đã làm bức tường anh cố gắng xây dựng để bảo vệ tim mình một lần nữa tan chảy. Và một lần nữa, cô đã cho anh biết thế nào là tình thương, thế nào là sự ấm áp của gia đình mà những điều này anh nghĩ sẽ không bao giờ tồn tại trong tâm trí hay cuộc đời anh nữa. Có thể nói, sự xuất hiện của cô đã làm cuộc sống anh bị xáo trộn, nhưng anh cũng cảm ơn ông trời đã mang cô đến bên anh. Vì cô bây giờ là mạng sống của anh, là tất cả của anh.

30. Chương 29: Có Em Ở Đây

Theo ý kiến của m.n, lịch đăng sẽ là vào chủ nhật nha! Bắt đầu áp dụng từ tuần sau...bây giờ thì vào truyện thôi!

Phong Tần chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên anh không phát hiện tiếng mở cửa phòng tắm.

Nam Cung Mẫn ra khỏi phòng tắm thì thấy anh đang đứng ngoài ban công uống rượu. Cô biết mỗi lần tâm trạng anh không tốt đều đem rượu ra giải sầu. Cô chậm rãi đi về phía anh rồi ôm anh từ phía sau. Đang đắm chìm trong suy nghĩ, bị cô ôm Phong Tần có phần giật mình. Nhưng anh không lên tiếng, chỉ áp tay mình lên tay cô đang ôm anh. Cả hai đều im lặng, Nam Cung Mẫn dựa đầu vào lưng anh. Cô có thể nghe được tiếng tim đập bình ổn của anh. Bàn tay của cô đang ôm anh càng thêm siết chặt, cô khẽ gọi

- Tần...

- Anh đây.

- Tần...

- Anh đây.

- Tần...

- Anh đây.

- Tần...em yêu anh.

Rốt cuộc, Phong Tần cũng quay lại. Anh nhìn vào khuôn mặt đẹp tựa như thiên thần của cô khẽ cười, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng, trắng hồng của Nam Cung Mẫn rồi nói

- Anh biết, anh cũng yêu em!

- Vậy, anh có chuyện không vui thì hãy chia sẻ với em. Vì chúng ta là vợ chồng, anh cũng đừng uống rượu nữa. Sẽ hại đến thân thể.

Giọng cô ngọt ngào vang lên, Phong Tần mỉm cười. Anh bỏ ly rượu xuống, hai tay kéo cô sát lại gần. Anh cúi đầu nhìn đôi mắt đen trong sáng, không nhiễm tí bụi trần nào của cô, Nam Cung Mẫn cũng nhìn anh mỉm cười để lộ má núm đồng tiền.

Nhìn cô lúc này rất quyến rũ làm anh không khỏi nuốt khan. Cúi người ngậm lấy vành tai của cô liếm láp, Nam Cung Mẫn không khỏi rùng mình. Anh cười gian xảo nói

- Bà xã, em là đang câu dẫn anh?

- Mới... mới không có.

Cô thở hổn hển nói, nhìn khuôn mặt ửng hồng vì động tình của cô khiến dự vọng đang ngủ trong người anh nổi dậy. Phong Tần nhìn đôi môi ướm át đang đóng mở theo từng nhịp thở liền cúi người xuống hôn mạnh lên đôi môi kiêu diễm của cô.

Nam Cung Mẫn tay vòng qua hông anh, hai mắt cô khép hờ lại. Cả hai hôn một đường từ ban công vào đến giường ngủ, cô vấp thành giường ngã xuống, anh thuận thế nằm đè lên cô. Tư thế của hai người bây giờ là “nam thượng nữ hạ”. Áo choàng tẩm vì động tác mập mờ của hai người mà lộ không ít cảnh xuân. Phong Tần hai mắt nóng rực nhìn cảnh xuân trước mắt, một lần nữa cúi xuống hôn lên môi cô sau đó là cằm, xương quai xanh. Bàn tay của anh không biết từ lúc nào đã luồn vào trong xoa nắn nơi đầy đà của cô. Cả người Nam Cung Mẫn bị anh trêu chọc đến ửng đỏ, cô hơi vặn vẹo thân thể. Bỗng anh cúi xuống ngậm lấy một bên núm hoa của cô, bên còn lại anh không ngừng xoa nắn thành đủ hình dạng.

Ngoài kia trăng đã bị mây che mắt, giống như cảm thấy xấu hổ vì một màn kiêu diễm bên trong...

- A...ừm...Tần....nhẹ chút...

Nam Cung Mẫn rên rỉ, cô nói với giọng ngắt quãng khi anh không ngừng luận động mạnh mẽ, ra vào bên trong cô. Phong Tần không những làm nhẹ lại mà anh ra vào càng mãnh liệt. Nam Cung Mẫn lắc đầu, tóc dài rối tung trên gối

- Tần....ah....ừm...em...chịu không được...a~

Phong Tần cúi xuống hôn lên trán cô, giọng anh đục ngầu vang lên

- Bà xã, một chút nữa thôi!

Vừa dứt lời, anh ra vào nhanh hơn làm cô không khỏi thở dốc, miệng luôn phát ra những tiếng rên mê hoặc lòng người. Hơn nữa tiếng sau, rốt cuộc cô không chịu nổi nữa mà hét chói tai cùng lúc đó Phong Tần gầm lên một tiếng, bắn tất cả mầm mống của mình vào bên trong cô.

Anh ngã sấp xuống người cô thở hổn hển, sau đó nghiêng người để giảm sức nặng cho cô khỏi mệt. Phong Tần ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc của cô. Nam Cung Mẫn không còn sức lực cả người mềm nhũn nằm trong lòng anh, hai mắt đã muốn nhắm tịt lại. Cô sắp chìm vào giấc ngủ thì nghe thấy giọng nói ầm ập của anh

- Tiểu Mẫn, xin lỗi vì làm em phải phiền lòng.

Nam Cung Mẫn nằm trong lòng anh ngẩng đầu lên

- Không có, lúc trước khi chưa gặp em anh có thể giữ phiền muộn trong lòng. Nhưng, bây giờ có em ở đây, anh đừng giữ nó trong lòng mà hãy nói với em. Có được không?

Phong Tần nghe cô nói trong lòng như chảy một dòng nước ấm. Anh gật đầu nói

- Được, sau này có chuyện gì anh đều nói với em.

Cô mỉm cười, đầu rút vào ngực anh, chép chép miệng không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ. Anh bật cười vì hành động trẻ con của cô, tay ôm cô càng siết chặt. Nằm một lúc, anh mới đứng dậy bế cô vào phòng tắm. Lúc này thân thể cô ra rất nhiều mồ hôi, nếu không tắm sợ đến mai sẽ cảm mất.

Hai mươi phút sau, anh bế cô ra rồi cẩn thận đặt xuống giường. Lấy chăn đắp cho cô, Nam Cung Mẫn môi khẽ cong lên giống như cô mơ thấy giấc mơ đẹp vậy. Phong Tần cười, anh tắt điện rồi cũng leo lên giường. Tay ông lấy cô, hai mắt dần nhắm mắt, chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn tiếng hít thở đều của hai người.

Sáng hôm sau, cảm giác đầu tiên khi cô thức dậy là cả người đau nhức. Nhất là hạ thân, cô đưa tay sờ bên cạnh thì đã không còn hơi ấm. Nam Cung Mẫn mở mắt, nhìn xung quanh vẫn không thấy anh. Cô chống tay ngồi dậy, nhìn đồng hồ, hai mắt híp lại. Đã 8h rồi sao? Lại nhìn sang bên cạnh, là tờ giấy ghi chú, không phải của anh thì là của ai? Cô cầm lên đọc “ngủ dậy nhớ ăn sáng rồi mới được ra ngoài. Anh đến công ty, chiều sẽ về. Yêu em...ÔNG XÃ!”

31. Chương 30: Quý Tiểu Thất (1)

Nam Cung Mẫn cảm thấy hạnh phúc, cô rời giường làm vệ sinh cá nhân rồi thay chiếc đầm màu trắng, ở eo có đính ngọc trai. Cô xuống lầu ăn sáng rồi ra ngoài.

Trường học Quý Tộc

Nam Cung Mẫn đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. “Cốc...cốc...cốc” cô đưa tay lên gõ cửa

- Mời vào!

Cô đẩy cửa bước vào, ngồi ghế đối diện bàn làm việc với hiệu trưởng. Cô nhếch môi, lưng ngả về phía ghế, hai chân vắt chéo, tay khoanh lại nhìn thầy hiệu trưởng. Nam Cung Mẫn nhìn khuôn mặt không thể nào quen thuộc hơn nữa môi không tự chủ nở nụ cười, người đối diện không ai khác chính là Âu Dương Chấn Nam. Hắn là cổ đông lớn ở đây, đồng thời cũng là người tạo dựng ra ngôi trường kiêm hiệu trưởng trường này.

- Có chuyện gì?

Giọng nói lạnh lùng của Âu Dương Chấn Nam vang lên, nhưng cô không trả lời. Lúc này hắn ta ngược lên thì hết sức ngỡ ngàng, vội nói

- Mẫn Nhi, là em?

- Phải, không ngờ lúc anh làm việc lại quyến rũ như vậy?

- Ách, Mẫn Nhi tha cho anh con đường sống, nếu em rể (Phong Tần) mà biết anh có một trăm cái mạng cũng không sống nổi.

Âu Dương Chấn Nam nói, cô nghe xong thì cười ha hả.

- Tần sẽ không giết anh đâu.

- Thôi đi, đừng nhắc đến cậu ta nữa. Em tìm anh có chuyện gì?

Âu Dương Chấn Nam hỏi, nếu cô không có chuyện gấp cũng sẽ không đến trường gặp hắn.

- Ủ, em muốn hỏi là Quý Tiểu Thất tại sao không đi học?

Hắn tìm tư liệu về học sinh Quý Tiểu Thất sau đó nói

- Hơn một tháng trước, trò ấy đã thôi học.

- Sao?

Nam Cung Mẫn bất ngờ suýt nữa thì đứng bật dậy từ ghế, cô lấy lại tinh thần rồi đứng lên nói

- Em có việc, đi trước. Hôm khác anh em mình nói chuyện.

Cô vội vàng ra ngoài, đi gần tới cổng trường thì đụng mặt Lâm Trác và Vũ Hạ Vy. Nam Cung Mẫn làm như không thấy đi lướt qua họ, Lâm Trác không để ý vì hắn ta chẳng biết đối mặt với cô. Còn Vũ Hạ Vy thì máu nóng nổi lên, cái làm ả ghen tị đầu tiên là bộ đồ cô đang mặc trên người. Đây là bộ siêu tập mùa thu của một nhà thiết kế người Pháp mới ra mắt vào tuần trước. Ắt tức vì một con bần dân như cô làm sao khoác lên người những bộ đồ đắt tiền như vậy được?

Nếu như suy nghĩ của ả để Nam Cung Mẫn biết, cô sẽ không khách sáo mà nhạo báng một hồi. Khoan nói đến cô là tiểu thư của gia tộc Nam Cung, mà chỉ cần nói cô là vợ của Phong Tần cũng đủ để cô dùng tiền đập chết ả ta. Chẳng qua là một bộ đồ trong bộ siêu tập vừa ra mắt thôi, có gì to tát cơ chứ?

- Người quen gặp lại nhau không chờ vài phút để nói chuyện sao?

Vũ Hạ Vy cười nhạt nói, cô mặt vẫn không đổi

- Tránh ra, cô và tôi không có gì để nói.

- Nha, Mẫn Nhi, em còn trách chị đúng không? Nếu không, sao em lại nặng lời với chị?

Ả làm bộ ủy khuất, lại đứng lúc sân trường đông người, bọn họ không khỏi dừng lại xem kịch vui. Nam Cung Mẫn trong lòng cười lạnh, khi nào cô là em của ả vậy? Thật nực cười...

- Làm sao tôi có thể trách chị? Tên cặn bã như hần, bốn tiểu thư đây mới không thềm so đo.

- Cô...

Lâm Trác bị cô nói giận đến đỏ mặt, nhưng cả ngày trời chỉ nói được chữ “cô”.

- Tôi? Tôi làm sao?

Dừng một lát cô nói

- Tôi còn có việc tránh ra. Nhưng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi...

Trong câu nói của cô chứa đầy ẩn ý, sau đó kiêu hãnh rời đi. Để lại ả và Lâm Trác một bụng tức.

Nam Cung Mẫn lái xe đến công ty của anh, nhưng vừa đi ngang qua một cửa tiệm thuốc tây liền thấy một bóng người quen thuộc. Cô vội vàng tấp xe vào lề sau đó mở cửa chạy theo bóng dáng kia.

- Thất Thất!

Quý Tiểu Thất một phen kinh hãi, không phải cô vẫn ở nước ngoài sao? Cô về nước khi nào? Quý Tiểu Thất chạy nhanh hơn, cô ở phía sau tức giận không thôi

- Cậu còn chạy nữa, tớ sẽ từ mặt cậu.

Khi nghe cô nói, Quý Tiểu Thất mới dừng lại. Nam Cung Mẫn tâm trạng không vui đi về phía Quý Tiểu Thất

- Chúng ta nói chuyện đi.

Quý Tiểu Thất cúi đầu, mím chặt môi mỏng.

Tại quán Thiên Đường

Nam Cung Mẫn lạnh lùng nhìn người bạn thân của mình, cô cất giọng hỏi

- Tại sao lại nói dối tớ? Tại sao lại tránh mặt tớ? Tại sao lại nghỉ học?

Quý Tiểu Thất vẫn cúi đầu, không nói một lời. Khiến cô tức giận không thôi

- Nói!

Cô rít lên.

- Tớ...tớ...huhu...

Quý Tiểu Thất nhịn không được mà khóc lớn, cô nhìn thấy vậy mà đau lòng.

- Có chuyện gì, nói tớ nghe.

Cô rút lấy khăn giấy đưa cho Quý Tiểu Thất lau nước mắt, đợi cô (QTT) ổn định lại tâm trạng rồi hỏi.

Quý Tiểu Thất hít một hơi thật sâu rồi kể lại toàn bộ cho cô nghe. Kể cả việc hắn ta lấy gia đình uy hiếp Quý Tiểu Thất ra mà ép cô (QTT) ở bên hắn. Nam Cung Mẫn càng nghe sắc mặt càng trầm xuống.

- Tên khốn đó, cậu dẫn mình đi gặp hắn. Hắn ta có quyền gì mà bắt cậu ở bên cạnh hắn trong khi hắn đã có tổ ấm? Hắn có quyền gì mà phải bắt cậu chôn vùi tuổi thanh xuân của mình để ở bên hắn?

- ...

- Đi!

Cô đứng lên nói, Quý Tiểu Thất mơ hồ nhìn cô

- Đi? Đi đâu?!

- Đi gặp hắn ta.

32. Chương 31: Mẫn Nhi Ra Mặt - Gặp Linda Ngọc Huyền

- Đi gặp hắn ta.

- Không, Mẫn Nhi. Mình xin cậu, mình không muốn mọi chuyện phải rắc rối thêm.

Quý Tiểu Thất nghe cô nói đi gặp Diệu Lam liền hoảng lên, hai tay nắm chặt lấy cô. Nam Cung Mẫn tức giận quát

- Cậu cứ như vậy để người khác chà đạp? Sao cậu lại ngu ngốc như vậy?

- Tớ...

Quý Tiểu Thất ghen hòng không biết nói gì.

- Không nói nhiều, đi!

Không thể ngăn cản, Quý Tiểu Thất im lặng đi theo cô. Nam Cung Mẫn theo địa chỉ của Quý Tiểu Thất nói mà hướng xe đi đến.

Trong xe

- Cậu hồi này làm gì ở tiệm thuốc?

Quý Tiểu Thất cắn môi

- Đạo này mình cảm thấy khó chịu trong người, ngủ nhiều hơn và nôn mửa khi ngủ thấy mùi tanh. Nên tớ mới...

- Không cần nói nữa, cậu có định nói cho hắn biết?

Quý Tiểu Thất lắc đầu, cô cũng không có gì để nói lái xe đến bệnh viện trước khi chở Quý Tiểu Thất về biệt thự của Diệu Lam.

- Đây đâu phải đường về biệt thự?

- Đi bệnh viện kiểm tra cho cậu đã.

- Ừm!

BỆNH VIỆN

Nam Cung Mẫn và Quý Tiểu Thất đến khoa phụ sản, vì trên đường đi cô đã gọi điện hẹn trước nên không cần lấy số mà trực tiếp vào phòng bệnh.

Nửa tiếng sau, kết quả xét nghiệm đã có. Quý Tiểu Thất quả thật mang thai, cái thai cũng đã hai tháng. Đi ra bệnh viện, Quý Tiểu Thất vẻ mặt vẫn thần thờ, miệng lẩm bẩm

- Sao...sao có thể? Tổ nhớ mỗi lần làm xong, đều uống thuốc tránh thai.

Nghe qua giọng của Quý Tiểu Thất cơ hồ run rẩy, Nam Cung Mẫn siết chặt tay. Diệu Lam, tôi thề, tôi sẽ làm anh trả giá gấp bội.

Biệt thự Diệu gia

Chiếc xe Ferrari màu đỏ của cô dừng trước cánh cửa sắc màu đen sừng sững. Chưa đầy mười giây, cửa sắt đã mở ra. Nam Cung Mẫn lái xe vào trong, đến nơi cô mở cửa xe đi thẳng vào biệt thự, không cần biết Quý Tiểu Thất đã xuống hay chưa.

Quản gia nhìn người phụ nữ lạ mặt trước mắt nghênh ngang đi vào nhà có chút ngỡ ngàng. Ông vội lên tiếng

- Tiểu thư, cô tại sao lại tùy tiện xông vào?

- Gọi Diệu Lam ra, nói NAM CUNG Mẫn muốn gặp hẳn.

Cô nhấn mạnh tên của mình, quản gia nghe cũng phải run rẩy

- Ông chủ hiện tại không ở nhà.

Cô nhếch môi

- Vậy tôi sẽ đợi.

Quý Tiểu Thất lúc này mới bước vào, quản gia thấy cô (QTT) liền tiếng lại nói

- Tiểu thư, khi nãy ông chủ điện về hỏi cô.

- Cảm ơn, tôi đã biết!

Quý Tiểu Thất mỉm cười, sau đó lại sofa đối diện ngồi xuống.

Từ trên lầu, một người phụ nữ mặc chiếc đầm đen bước xuống

- Quản gia, nhà có khách sao?

- Vâng, cô ấy muốn gặp ông chủ thừa phu nhân.

Quản gia cung kính trả lời.

Linda Ngọc Huyền gật đầu

- Được rồi, ông xuống dưới đem ít trái cây lên đây.

Nói rồi liền đi đến chỗ cô ngồi xuống mới hỏi

- Cô gặp chồng tôi có việc gì?

- ...

Nam Cung Mẫn không trả lời, Quý Tiểu Thất còn tưởng cô không nghe được thì khẽ gọi

- Mẫn Nhi...

Cô ngược lên, trào phúng nói

- Loại người như cô, không xứng đáng nói chuyện với tôi. Gọi Diệu Lam về, nếu không...hậu quả hẳn tự nhận lấy.

- Cô...

Linda Ngọc Huyền tức giận

- Tôi là chủ ở nơi này, cô muốn làm gì phải bước qua xác của tôi.

- Phải không... chỉ dựa vào cô mà dám mạnh miệng? Lá gan cũng không nhỏ.

- Cảm ơn đã khen.

Linda Ngọc Huyền cười như không cười nói. Nam Cung Mẫn hừ lạnh

- Đồ tự đại.

- Cô...

- Tốt nhất cô nên im miệng trước khi tôi nổi điên.

Linda Ngọc Huyền nuốt cục tức xuống bụng, ngồi ở ghế sofa đợi Diệu Lam về. Đáng lẽ Diệu Lam đến chiều tối mới về, nhưng hẳn nhận được điện thoại của quản gia nói trong nhà xảy ra chuyện nên cấp tốc trở về.

Hai mươi phút sau, Diệu Lam về tới. Trên người hẳn là bộ vest đen, mặt vẫn lạnh lùng. Khi thấy cô ở đó, hẳn chột nhứ mày. Mà Nam Cung Mẫn vừa thấy Diệu Lam máu nóng dồn lên đến não, khẽ động một cái cô đã đứng trước mặt hẳn và giáng xuống một cú đấm ngay mặt Diệu Lam. Linda Ngọc Huyền kinh hãi, không thể tin được một cô gái nhìn có vẻ mỏng manh nhưng sức lại mạnh như vậy. Cô ta nhanh chóng lại đỡ hẳn dậy, tức giận quát

- Cô điên sao?

- Tôi điên là do các người hại, một đôi gian phu dâm phụ.

Cô hất mạnh Linda ra rồi nắm lấy cổ áo của Diệu Lam, nhếch môi cười

- Anh cảm thấy chơi rất vui đúng không? Thất Thất không phải món đồ chơi của anh, anh có quyền gì không cho cô ấy rời đi? Đừng tưởng anh quen biết với anh trai tôi thì tôi sẽ bỏ qua. Không bao giờ có chuyện đó.

Cô nói một lèo, sau đó kéo tay Quý Tiểu Thất đi. Diệu Lam nhanh chóng phản ứng nắm chặt lấy tay Quý Tiểu Thất

- Cô không có quyền mang cô ấy đi.

Quý Tiểu Thất sắc mặt tái nhợt, cô (QTT) chỉ biết đứng im vì cô sợ động mạnh sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

- Buông tay!

Cô gằn lên, sau đó không nhẫn nại đá mạnh vào người hắn, Diệu Lam buộc phải buông tay Quý Tiểu Thất để né đòn của cô. Nam Cung Mẫn nhân cơ hội dẫn Quý Tiểu Thất đi và nhanh chóng khởi động xe rời đi. Diệu Lam thấy vậy ra lệnh

- Đóng cửa lớn lại!

Xe cô còn cách cánh cửa lớn 100 m, cô đạp mạnh chân ga quay sang nói với Tiểu Thất

- Giữ vững.

Sau đó tăng tốc nhanh chóng vượt qua cánh cổng, cánh cổng vừa đóng lại xe của cô cũng vừa lúc ra khỏi. Diệu Lam muốn đuổi theo thì bị Linda giữ lại

- Đừng quên, em mới là vợ của anh.

- Cút.

Hắn hất tay cô ta ra, sau đó ngồi lên chiếc BMW khởi động xe rời khỏi.

- Quý Tiểu Thất, đừng để tôi bắt được em!

33. Chương 32: Quý Tiểu Thất (2)

Biệt thự Nam Cung

Chiếc Ferrari màu đỏ dừng lại trước cửa biệt thự. Nam Cung Mẫn quay qua nhìn sắc mặt trắng bệch của Quý Tiểu Thất thì thấy có lỗi không thôi. Cô nhỏ giọng hỏi

- Cậu có sao không?

Thấy Quý Tiểu Thất lắc đầu cô mới an tâm mở cửa xe bước ra ngoài. Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy Phong Tần đứng đó. Cô tròn tròn mắt, môi mấp máy không nói nên lời chỉ biết gọi tên anh

- Tần...

Anh nhúm mày nhìn cô vợ nhỏ đang cắn môi, hai mắt long lanh, khiến tim anh nhũn ra, bao nhiêu lo lắng đã tan mất. Phong Tần nhẹ giọng hỏi

- Anh điện sao không nghe máy? Có biết anh lo lắng không?

Nam Cung Mẫn nghe anh nói, vội quay người vào xe lấy điện thoại. Hơn mười cuộc gọi nhờ đều là của anh, cô sờ sờ mũi vô tội nói

- Em cài im lặng, nên không biết anh điện.

Phong Tần chỉ biết lắc đầu cho tính hậu đậu của cô. Còn muốn nói thêm gì đó thì Quý Tiểu Thất mở cửa ra ngoài. Quý Tiểu Thất nhìn anh gật đầu xem như chào hỏi.

Nam Cung Mẫn cùng anh và Quý Tiểu Thất vào nhà.

Nam Cung Thần nhìn thấy cô đã về còn dẫn theo người phụ nữ của Diệu Lam về, cậu không khỏi cau mày

- Em dẫn người phụ nữ của Lam về làm gì?

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là máu nóng trong người cô dâng trào. Nam Cung Mẫn trừng cậu

- Anh còn nhắc đến hán ta?

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Anh đi mà hỏi bạn tốt của anh đi.

Cô ngồi phịch xuống sofa, tay nhận lấy ly nước của anh đưa tu một hơi hết sạch. Vừa đặt ly xuống, cô vừa đếm nhẩm

“5...4...3...”

Quý Tiểu Thất khó hiểu nhìn cô

- Mẫn Nhi, cậu làm gì vậy?

Cô không trả lời tiếp tục đếm ngược về số 0. Vừa dứt, cánh cửa đã bật mở người đến không ai khác là Diệu Lam. Nam Cung Mẫn cười lạnh

- Đến cũng thật nhanh.

Diệu Lam lạnh lùng nhìn cô gần từng chữ

- Tôi đến đòi người?

- Đòi người? Ở đây không có người anh muốn tìm. Thất Thất không việc gì phải ở bên anh. Cô ấy có quyền tự do của cô ấy, anh đã lập gia đình thì hãy về với gia đình anh đi. Năm năm qua, cô ấy đã chịu quá nhiều tổn thương. Nếu anh yêu cô ấy, thì hãy buông tay đi.

Nam Cung Mẫn nói một lèo, lúc này mọi người mới hiểu chuyện gì xảy ra. Diệu Lam găm lên

- Cô ấy là của tôi, mãi mãi là như vậy.

Hắn bước về phía Quý Tiểu Thất muốn kéo cô (QTT) đi nhưng bị cô chặn trước mặt.

- Tránh ra.

- Người nên tránh phải ra anh...đừng để tôi phải động thủ.

- Hai người thôi đi.

Quý Tiểu Thất hét lớn, cô (QTT) mệt mỏi lắm rồi.

- Cậu lên phòng đi.

Quý Tiểu Thất gạt đầu, sau đó xoay người lên lầu. Diệu Lam dăm dăm nhìn bóng lưng Quý Tiểu Thất, hắn muốn cản cô lại vì hắn cảm nhận được đây là lần cuối hắn được nhìn thấy cô

- Thất Thất...

Bước chân của Quý Tiểu Thất hơi dừng lại, cô dừng lại xoay người nhìn hắn mỉm cười

- Lam, anh phải sống hạnh phúc.

-...

Nam Cung Mẫn trừng Diệu Lam, giọng lạnh tanh

- Anh có thể về!

-...

Phong Tần, Nam Cung Thần cũng hết cách với cô. Chỉ biết ngồi ở ghế sofa, không nói lời nào. Yến Di đang nghỉ trên phòng, vì động tĩnh dưới lầu quá lớn nên thức dậy. Yến Di mặc đầm ngủ màu đỏ đi xuống, Nam Cung Thần vừa thấy Yến Di liền đi nhanh lại

- Còn mệt không?

Yến Di lắc đầu, rồi hỏi

- Có chuyện gì sao?

- Không có.

- Bà xã, đừng giận nữa!

Phong Tần ngồi cạnh Nam Cung Mẫn dỗ dành, cô phồng má không nói chỉ nhìn chăm chăm vào Diệu Lam đang đứng chết sững ở đó.

Nam Cung Thần đi lại, cậu thở dài nói

- Lam, cậu về trước đi. Để mình khuyên Mẫn Nhi xem sao.

Cô nghe cậu nói vậy cơn tức vừa mới hạ xuống liền bốc lên

- Anh đừng có nhìn mặt em nữa.

Rồi đi lên phòng, cậu gọi với theo nhưng cô vẫn không đoái hoài gì.

- Để em lên xem cô ấy.

Phong Tần nói xong cũng lên phòng. Anh mở cửa phòng ra liền thấy cô đang đứng ở cửa sổ sát đất, mắt nhìn bên ngoài. Anh đóng cửa, đi lại ôm lấy cô từ đằng sau, cầm Phong Tần đặt lên vai cô.

Nam Cung Mẫn quay đầu nhìn anh, xa xăm nói

- Tần, anh sẽ không bỏ em mà đi đúng không?

Nghe cô nói, anh nhú mào, đưa tay lên nhéo mũi cô một cái thật đau. Bị đau, Nam Cung Mẫn liền trừng mắt nhìn anh, cô đưa tay xoa xoa mũi, giọng oai oán vang lên

- Sao anh lại nhéo mũi em?

- Trừng phạt vì em không tin tưởng tình yêu của anh. Em là đồ ngốc sao? Anh sẽ chẳng bao giờ bỏ em mà đi.

Cô hít mũi, rồi xoay người ôm lấy anh. Đầu cô vùi vào lòng ngực ấm áp mà an toàn của anh, Phong Tần thấy vậy thì tay lên ôm chặt lấy cô. Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người. Bỗng, giọng cô lên tiếng

- Tần, nếu một ngày anh không còn yêu em nữa thì hãy nói ra. Em sẽ ra đi, đừng không nói không rằng mà phản bội em.

Phong Tần chỉ biết ôm chặt lấy cô, anh biết, cô bị tổn thương trong tình yêu. Một lần phản bội đã quá đủ, nếu thêm lần nữa không biết sẽ thế nào? Ánh mắt anh xẹt qua tia sắc lạnh, những ai đã làm cho vợ anh đau khổ, anh sẽ trả lại cho họ gấp bội. Phong Tần cúi người, tìm lấy môi cô hôn thật sâu. Phong Tần dịu dàng cắn mút môi cô như đang thưởng thức một món ăn. Nam Cung Mẫn bị động tiếp nhận nụ hôn của anh. Qua hồi lâu, anh mới buông cô ra cả hai đều thở hổn hển.

Phong Tần hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, anh mút mạnh một cái khiến cô phải rên lên. Anh ngược đầu lên nói với giọng khàn đục

- Anh nghĩ, anh muốn em!

34. Chương 33: Giúp Đỡ

- Anh nghĩ, anh muốn em!

Không đợi Nam Cung Mẫn trả lời, anh đã đưa tay vào bên trong váy của cô, vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh. Môi của anh một lần nữa tìm kiếm môi cô mà trêu đùa. Bị anh trêu chọc, cả người cô đều nóng lên, Nam Cung Mẫn uốn éo thân thể, lên tiếng phản đối

- Tần,...ừm...sẽ có người...a...ừm...nhìn thấy.

Bây giờ họ đang đứng ở cửa sổ có được hay không? Phong Tần nhếch môi, anh đưa lưỡi liếm vành tai cô sau đó ngậm hẳn vào. Hơi thở nóng rực của anh phả vào, cô không khỏi rùng mình.

- Như vậy không phải kích thích hơn sao? Với lại...

Anh kéo dài giọng, tay đưa xuống nơi tư mật đã tiết ra mật dịch của cô

- Em đã ướt rồi, còn nói không?

- Ân...ừm...Tần...aaaa

Cô rên rỉ khi anh đưa một ngón tay vào trong tiểu huyết của cô, anh thở dốc, hai người không biết đã làm tình bao nhiêu lần nhưng bên trong cô thật chặt, anh chỉ đưa một ngón tay vào thôi mà cô đã hút chặt như vậy rồi.

- Bà xã, em thật chặt!

Nam Cung Mẫn bị anh làm cho hai chân đứng không vững, cũng may nhờ anh ôm lấy không thôi cô đã ngã rồi.

Trên nền nhà, đồ của hai người rải rác khắp nơi. Từ cửa sổ vào đến giường ngủ, cả hai theo quán tính ngã xuống giường. Phong Tần ngậm lấy nhũ hoa của cô mà cắn mút, phía dưới tay của anh không ngừng ra vào bên trong tiểu huyết của cô. Nam Cung Mẫn cả người ửng hồng, miệng không khỏi ngậm nga. Phong Tần đã không chịu được nữa, anh rút tay ra rồi đâm thẳng vào trong cô.

- Aaa...sâu quá...ừm...Tần...

Anh luận động mạnh mẽ, mỗi lần đâm vào đều chạm đến cửa tử cung. Hai cánh tay trắng nõn quàng qua cổ anh, cả người cô cong lên, miệng phát ra những tiếng rên rỉ mê người.

- Bà xã, sướng không?

- Sướng...ân...nhẹ... nhẹ chút...Tần...

Cô nói vậy chứ anh nào có nghe theo? Phong Tần càng ra vào mãnh liệt cho đến khi cả hai đều đạt đến cao trào.

Nam Cung Mẫn nằm xụi lơ trên giường, cả người mềm nhũn mặt cho anh giúp cô tắm rửa, gội đầu cho mình. Anh nhìn bộ dáng lười biếng của cô, môi khẽ cong lên. Anh hôn nhẹ lên trán rồi đắp chăn cho cô, xong tắt cả Phong Tần mới ra ngoài. Vừa mở cửa anh đã thấy Quý Tiểu Thất đứng trước cửa phòng, không biết đã đứng bao lâu nhưng nhìn dáng vẻ của Quý Tiểu Thất hẳn là đã đợi này giờ.

Quý Tiểu Thất thấy anh mở cửa thì sợ hết hồn. Cô (QTT) đang do dự không biết có nên gõ cửa hay không thì cánh cửa đã tự động mở ra. Quý Tiểu Thất e dè hỏi

- Mẫn Nhi, có trong đó không?

Phong Tần khép cửa lại rồi mới trả lời

- Cô ấy vừa mới ngủ!

- Vậy...vậy tôi nhờ anh một việc được không?

Trong thư phòng

Không khí bên trong rất tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gõ tay lên bàn của anh. Phong Tần đưa mắt nhìn lên Quý Tiểu Thất như muốn xác thực những gì mình mới nghe được.

- Tại sao phải là tôi?

- Vì Mẫn Nhi biết tôi mang thai, cậu ấy sẽ không để cho tôi rời khỏi đây. Phong Tần, coi như tôi cầu xin anh giúp tôi lần này. Ân tình này tôi sẽ đáp lại.

Anh có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh khôi phục lại. Phong Tần chậm rãi lên tiếng

- Tôi sẽ giúp và sẽ giúp cô giữ kín chuyện này. Tôi sẽ sắp xếp cô vào cung điện, ở đó sẽ có người chăm sóc cho cô. Khi qua đó, cô không còn là Quý Tiểu Thất nữa mà tên của cô là Jelly Hoàng, con gái của bá tước

nước anh.

Quý Tiểu Thất kinh hãi, cô xúc động đến bật khóc. Cô chỉ nhờ anh giúp cô che giấu việc mình ra nước ngoài, nhưng không ngờ anh lại sắp xếp hết tất cả mọi thứ.

- Phong Tần, cảm ơn anh. Thật sự!

- Đừng cảm ơn tôi, mà hãy thấy bản thân cô may mắn khi là bạn thân của vợ tôi. Nếu không....

Anh không nói hết câu đã đứng dậy rời đi, Quý Tiểu Thất biết, vì Mẫn Nhi nên anh mới giúp đỡ cô mà thôi! Cô mỉm cười, sau đó xoay người bước đi. Có lẽ vết thương sẽ được hàn gắn theo thời gian và cô sẽ quên được Diệu Lam thôi.

- Mẫn Nhi, cậu phải luôn hạnh phúc như bây giờ. Mình ra nước ngoài, đợi đến khi mình có thể xóa được vết thương lòng, mình sẽ quay về tạ tội với cậu sau. Tạm biệt, Mẫn Nhi và hẹn gặp lại.

Nam Cung Mẫn đọc lá thư chỉ vài dòng của Quý Tiểu Thất để lại mà khóc nức nở. Chính cô là người đã đem Quý Tiểu Thất về nhưng bây giờ cô ấy ở đâu cô còn không biết. Nam Cung Mẫn vùi đầu vào ngực anh khóc đến nỗi nước mắt thấm ướt một mảng trước ngực. Phong Tần đau lòng, đưa tay ôm chặt lấy cô vỗ về

- Bà xã, đừng khóc nữa! Cô ấy sẽ tốt thôi.

- Vâng!

Trong khi Phong Tần vất vả dỗ dành cô thì tại sân sau của cung điện ở nước Anh. Một chiếc máy bay hoàng gia hạ cánh ở đó. Bên trong, dáng người nhỏ nhắn, gầy yếu của Quý Tiểu Thất bước ra. Cô nhìn hai hàng người đang đứng mà cảm thấy choáng váng. Họ cúi người 90° đồng thanh hô

- Chào mừng tiểu thư đến với lâu đài.

- ...

Quý Tiểu Thất không biết nói gì ngoài miệng há to, mắt tròn tròn ngây ngốc không biết làm gì. Elina thấy cô bị dọa cho sợ thì mỉm cười, bà bước lại gần chỗ Quý Tiểu Thất, ôn nhu nói

- Con là Tiểu Thất đúng không? Không ngờ ở ngoài đời còn đẹp hơn trong hình nhiều.

Lần này Quý Tiểu Thất thật sự bị dọa cho sợ, cô được nữ hoàng nước Anh ra đón? Có làm không vậy? Quý Tiểu Thất lắp bắp

- Nữ...nữ hoàng...

- Nào, vào trong. Ta giúp con làm quen với ba mẹ nuôi.

- À...dạ!

Mọi thứ đến quá bất ngờ để rồi ta không tiếp nhận được. Nhưng, đó là niềm vui vui giúp cô từng ngày vượt qua nỗi buồn kia. Và cuộc đời cô đã lật sang trang mới, nhưng vết thương lòng vẫn không xóa được. Nhiều năm về sau, Quý Tiểu Thất mới biết rằng cho dù có hận Diệu Lam đến mấy, cô cũng không hề hết yêu anh. Nhưng đây là chuyện của nhiều năm về sau....

P/S: còn ai nhớ tui ko z???

35. Chương 34: Game Started (1)

Sau khi Quý Tiểu Thất rời đi, không lâu sau đó Diệu Lam và Linda Ngọc Huyền ly hôn. Ban đầu cô ta không chịu nhưng cuối cùng người thua cuộc vẫn là cô ta. Linda nhớ rằng lúc đăng ký kết hôn rõ ràng là tên của ả và Diệu Lam, nhưng khi Diệu Lam đưa ra giấy đăng ký kết hôn thì cô ta không thể tin vào mắt mình. Tên người bên trong là của Quý Tiểu Thất, thì ra bấy lâu nay cô ta bị lừa gạt mà không biết gì. Thì ra bấy lâu nay, cô ta là vợ hờ, còn Quý Tiểu Thất mới là vợ danh chính ngôn thuận... ả không can tâm, nếu ả đã không có được thì ai cũng không có được. Nhưng sau nhiều lần sai người tìm tung tích của Quý Tiểu Thất tất cả đều là số 0. Mà việc Linda tìm Quý Tiểu Thất đã bị Diệu Lam phát hiện, hắn đã không do dự mà làm cho cả gia tộc ả sụp đổ, còn ả sao? Sống chết hắn không quan tâm, nhưng một khi đã đưa lên đảo Vong Linh thì đừng mong thoát khỏi.

(End cho cặp đôi này nha, họ sẽ quay lại vào chương cuối cùng của truyện)

Hôm nay là một ngày đẹp trời, trời xanh, gió mát làm tâm tình của cô rất tốt. Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, sau khi quần gia vào nói nhà có thư. Khi xem xong, vẻ mặt cô âm trầm đến đáng sợ. Nam Cung Mẫn cười lạnh, lẽ dĩ nhiên hôn sao? Hừ! Sắp có chuyện vui rồi đây.

- Lâm Trác, Vũ Hạ Vy trò chơi đã bắt đầu. Những gì các người gây ra cho tôi, tôi sẽ từ từ trả lại.

Cô cười lạnh, hai mắt lóe sáng rồi sau đó đi thẳng một mạch lên lầu, mười phút sau cô xuống lầu với bộ đồ mới.

- Nói mọi người, con ra ngoài.

- Vâng, tiểu thư!

Tập đoàn Phong Thị

Nam Cung Mẫn đẩy khí chất bước vào, nhân viên ở đây đều biết cô nên cô lên phòng anh rất dễ dàng. Nam Cung Mẫn đi thang máy chuyên dụng của tổng tài, đợi cô đi khỏi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Họ là sợ đất tội với cô a!

Nam Cung Mẫn từ thang máy bước ra, đưa mắt nhìn một vòng rồi mới một đường đi thẳng vào phòng anh. Phong Tần đang làm trong phòng, nghe tiếng mở cửa anh đã biết là ai. Chỉ có cô mới dám vào phòng anh mà không mở cửa. Quả đúng như anh đoán, Nam Cung Mẫn giọng nũng nịu vang lên

- Tần...

Anh bỏ tài liệu trên tay xuống, đưa mắt nhìn cô. Cô làm bộ mặt ủy khuất, hai mắt hồng hồng bộ dáng muốn khóc làm anh quýnh lên, vội đứng dậy

- Bà xã, ai bắt nạt em? Nói anh biết, anh sẽ xử họ giúp em.

- Hức...người ta là bị anh bắt nạt a!

Nam Cung Mẫn chu môi, ủy khuất nói.

- Anh?

Phong Tần khó hiểu, anh đã làm gì sao? Cô bặm môi, lấy tấm thiệp hồng đập mạnh vào ngực anh, nhưng lực được cô khống chế rất tốt nên sẽ không lo lắng anh bị thương. Anh cầm lấy ra xem liền cảm thấy nói không nên lời

- Bà xã, anh thật không biết.

- Vậy tại sao cô ta lại mời anh tham gia lễ đính hôn chứ? Trong khi đó hai người chỉ gặp nhau có một lần.

- Bà xã, oan ức cho anh.

Phong Tần vừa nói vừa làm ra bộ mặt ủy khuất. Cô không thèm nhìn, ngồi xuống ghế tổng tài, hai chân vắt chéo bộ dạng không quan tâm.

- Bà xã, anh sai rồi? Lần sau gặp phụ nữ sẽ tránh xa họ ra.

- Không phải tránh xa, mà khi gặp họ phải đi đường vòng. Anh chỉ được nhìn em.

Phong Tần cặn lời, nói anh phúc hắc, bá đạo? Vậy còn cô thì sao? Nhưng dù cô có ra sao, anh vẫn yêu chết cái tính trẻ con, hay giận hờn vu vơ của cô. Anh đưa tay bẹo lấy má cô, cam đoan nói

- Anh hứa, về sau khi thấy phụ nữ sẽ đi đường vòng.

Nam Cung Mẫn nghe vậy thì nhoẻn miệng cười, anh lắc đầu, hôn chụt lên môi cô yêu chiều nói

- Tiểu phúc hắc.

Căn phòng sẽ tràn ngập ấm áp và lãng mạn nếu không có tiếng gõ cửa chết tiệt kia. Phong Tần mặt lạnh nhìn hướng cửa, không vui lên tiếng

- Mời vào.

Mặc Vũ đứng ở ngoài lạnh cả sống lưng, có phải hần gõ cửa không đúng lúc? Nhưng thời gian họp đã hơn mười phút. Hít một hơi lấy lại tinh thần, hần mở cửa bước vào

- Tổng tài, đã đến giờ họp.

- Ủ!

Anh chỉ “ừ” một tiếng sau đó quay sang cô, thái độ hoàn toàn thay đổi

- Anh đi họp, sẽ nhanh trở lại!

Rồi hôn lên trán cô sau đó mới rời khỏi.

Trong phòng họp, bầu không khí ngưng trọng. Mặt mũi ai cũng xám xịt, trên trán đều rịn ra một tầng mồ hôi. Cả căn phòng chỉ có tiếng hít thở, ngón tay thon dài của anh không theo quy luật mà gõ trên mặt bàn.

- Trưởng phòng, ông giải thích chuyện này thế nào? Ông lấy tiền công ty để làm gì?

- Tôi...tôi, gia đình tôi gặp khó khăn nên mới...

- Gia đình ông gặp khó khăn hay là do ông ham mê cờ bạc, dẫn đến đổ nợ?

Mặc Vũ giọng vẫn đều đặn, không nóng cũng chẳng lạnh làm người khác không đoán được tâm trạng của hắn lúc này. Đang không biết trả lời thế nào, thì cánh cửa phòng hợp mở ra. Mọi người không hẹn đều đưa mắt nhìn, nhưng không quá hai giây liền cúi mặt xuống vì hàn khí đang tỏa ra khắp phòng. Nam Cung Mẫn chu môi nhỏ, giận dỗi nói

- Tàn, thật lâu! Người ta đói.

Nghe cô nói anh mới nhìn lại thời gian, mới đó đã quá giờ ăn trưa. Anh vội vàng đứng dậy lại chỗ cô

- Bà xã, xin lỗi để em đợi lâu như vậy.

- Không sao.

Anh ôm cô ra khỏi phòng họp trước những con mắt tò mò của mọi người. Chuyện anh kết hôn không ai biết, với lại họ là lần đầu gặp cô nên tò mò là đúng.

P/S: cuối tuần mk đi Sài Gòn nên bây giờ đăng cho m.n đọc...

#ngoài_lề_xíu_nha: m.n ai có nhu cầu làm đẹp ko ạ? Vì mk đang bang hàng online qua mạng về mỹ phẩm của Oriflame, nên bạn nào có nhu cầu thì vào ủng hộ mk nha.

Facebook của mk là Mỹ Trúc.

(Cảm ơn m.n đã bỏ ra ít phút để đọc)

36. Chương 35: Tin Em...được Không?

Phong Tàn để cô đợi ở trước công ty còn anh vào tầng hầm lấy xe. Không để cô đợi lâu, chưa đầy năm phút anh đã quay lại. Nam Cung Mẫn ngồi vào ghế phụ, đợi cô thắt dây an toàn rồi anh mới khởi động xe.

Tại nhà hàng IU, một trong những nhà hàng dưới sự quản lý của Tập đoàn Phong Thị.

Một chiếc Rolls-Royce màu xám bạc dừng trước cửa nhà hàng làm người đi đường phải ngoảnh đầu nhìn.

Phong Tần một thân tây trang trắng tấp, bước xuống đi vòng qua mở cửa cho cô. Mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi vì vẻ đẹp xuất chúng của hai người. Bỏ qua ánh mắt của mọi người, anh và cô khoát tay nhau vào trong. Tình cờ gặp Vũ Hạ Vy và bạn của ả là Tư Vân. ả nhìn cô cười

- Chị tìm em bữa giờ, nhưng không biết em ở đâu. Gặp em ở đây thật là may.

Nam Cung Mẫn trong lòng cười lạnh, ả định nói gì cô đều biết. Hừ! Biết Phong Tần ở Nam Cung gia mà ả không biết cô ở đó mới lạ.

Vũ Hạ Vy ban đầu cũng không biết Phong Tần ở Nam Cung gia, ả chỉ tình cờ thấy anh vào bên trong nhưng không thấy anh trở ra, nên đoán bữa anh có quen biết với Nam Cung gia rồi ngay sau đó cho người gửi thiệp tới. Nhưng ả cũng không ngờ, thiệp đó không tới tay anh mà là tới tay cô trước. Nam Cung Mẫn ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng thầm lời mười tám đời tổ tông của ả ra chữ. Dám đánh chủ ý lên người chồng cô? ả lắm to rồi. Cô nhìn Vũ Hạ Vy tựa tiểu phi tiểu cười

- Không biết chị tìm em có việc gì?

Hỏi cho có lệ, chứ cô biết thừa ả muốn gì. ả quay qua Tư Vân, ý bảo đưa thiệp cho cô. Tư Vân có chút không vui nói

- Sao lại phải mời cô ta? Một đứa nghèo kiếp sát như cô ta làm gì có đủ tư cách than gia lễ đính hôn của cậu với Lâm Trác?

- Ô! Cậu nói cũng đúng, Mẫn Nhi làm gì có đủ tư cách...

Vũ Hạ Vy nói xong liền giả vờ khó xử, đưa tay che miệng nhìn cô một cách e ngại

- Mẫn Nhi, chị xin lỗi. Chị không phải có ý đó. Ý chị là...

- Diễn xong chưa? Xong rồi thì tránh ra.

Nam Cung Mẫn lạnh lùng lên tiếng, cắt ngang lời ả ta. Rồi kéo tay anh đi vào trong, Vũ Hạ Vy và Tư Vân hă hê trong lòng nhưng họ không biết điều thú vị và đầy bất ngờ mà cô dành cho họ còn ở phía sau.

Phòng riêng của nhà hàng IU

Phong Tần sau khi gọi món xong quay sang nhìn cô đứng ở cửa sổ đang quan sát bên ngoài. Anh đứng dậy, ôm cô từ phía sau

- Đang nghĩ gì?

- Chỉ nghĩ ngợi lung tung.

Nam Cung Mẫn rất tự nhiên dựa vào lòng ngực của anh. Phong Tần ôm chặt cô, giọng trầm ấm vang lên

- Em nghĩ về chuyện của hấn ta?

Cô không trốn tránh mà gật đầu

- Dù gì cũng quen biết một năm, mặc dù tình cảm không sâu đậm mà có lẽ là em không yêu hấn, chỉ thấy tức giận vì hấn là người theo theo đuổi em nhưng cũng là người bỏ rơi em. Cho dù vậy, một chút đau lòng em cũng không có. Anh nói xem, có phải lúc đó em quá vô tâm?

Anh xoay người cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô

- Em hối hận? Hối hận vì chia tay với hấn? Hối hận vì đã gặp anh, yêu anh rồi làm vợ anh?

Nam Cung Mẫn nghe anh nói thì lắc đầu kịch liệt, cô ôm chặt lấy anh, nghẹn ngào nói

- Tần, không có. Không phải như anh nghĩ. Em không hề hối hận khi yêu anh cũng như làm vợ anh, anh tin em được không?

Nói đến đây, hốc mắt cô liền đỏ ửng. Phong Tần sao lại không biết chứ, anh chỉ muốn đùa cô một chút thôi, ai ngờ làm cô khóc thương tâm như vậy. Hôn lên những giọt nước mắt của cô, anh nhẹ nhàng nói

- Anh chỉ đùa em thôi! Anh làm sao lại không hiểu chứ?

- Anh...

Nam Cung Mẫn tức giận, cô lấy tay đập lên ngực anh rồi ra vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng lại không biết rằng mình đang châm lửa. Phong Tần rên lên, dục vọng đang ngủ sâu đã bị cô khơi dậy. Phong Tần cũng không biết từ khi nào, sức chịu đựng của anh lại kém như vậy. Anh chỉ biết một điều, chỉ khi ở bên cô anh mới không kiềm chế được mà muốn cô. Nam Cung Mẫn dường như cũng nhận ra sự khác thường đó, liền lắp bắp nói

- Anh...sao anh lại...

- Không phải tại em? Tiểu Mẫn đã có gan đùa với lửa vậy thì phải có gan dập lửa.

Không đợi cô phản kháng, anh đã hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Lúc định đưa tay vào trong váy cô thì

tiếng gõ cửa vang lên, mặc dù có chút không tình nguyện nhưng anh vẫn buông cô ra rồi chỉnh trang phục lại cho cả hai, sau đó mới lạnh lùng lên tiếng

- Vào đi!

Phục vụ bên ngoài rùng mình một cái, nhưng sau đó liền phục hồi, kế tiếp là từng món đồ ăn bắt mắt được dọn ra. Đến khi món ăn cuối cùng được bưng lên, thì tất cả đều lui ra ngoài. Trong phòng giờ chỉ còn anh với cô.

- Nào, không phải em đói bụng sao? Mau ăn thôi.

- Anh để em ngồi ghế... được rồi.

Vừa nói cô vừa muốn rời khỏi đùi anh thì bị anh giữ chặt.

- Ngoan, anh bồi em ăn cơm.

- Nhưng...

Làm sao có thể ăn cơm trong tình trạng này chứ? Cô có thể cảm nhận được vật kia của anh đang...nói tóm lại là không được a! Phong Tần nhếch môi

- Bà xã, ngoan. Ăn cơm đi.

Thông báo: mk sẽ drop bộ này một thời gian, để bù lại mk sẽ đăng bộ {Truyện Ngắn} HOA TỬ ĐĂNG. Khi nào bộ này hoàn mk sẽ đăng lại cuốn này. Lịch đăng ko xác định, mk rảnh khi nào sẽ đăng khi đó. Truyện Hoa Tử Đăng tầm 10 -> 15 chương nha!

37. Chương 36: Lễ Đính Hôn

- Bà xã, ngoan. Ăn cơm đi.

Không để cô phản kháng, anh đã đưa thức ăn lên miệng cô. Nam Cung Mẫn miễn cưỡng nuốt đồ ăn vào và cô có cảm giác, chỉ cần cô ăn xong sẽ có điều không mong muốn xảy ra. Nên Nam Cung Mẫn cố gắng ăn thật chậm, thật chậm!

Phong Tần sao không biết cô đang kéo dài thời gian? Anh cũng rất kiên nhẫn dứt cho cô, cuối cùng... ăn cũng xong. Nam Cung Mẫn cảnh giác nhìn anh một cái. Anh bình mím cười, cương chiêu hỏi

- No chưa?

Gật gật đầu.

- Vậy bây giờ đến lượt anh “ăn no”.

Không để cô hiểu hết hàm ý của câu nói, Phong Tần đã cúi xuống phong bế môi cô. Nam Cung Mẫn kháng cự, hai tay đập vào ngực anh. Nhưng rất nhanh cả người cô nhũn ra, đôi mắt đầy sương nhìn anh. Nhìn cô lúc này muốn bao nhiêu quyến rũ thì có bấy nhiêu.

Phong Tần dời môi xuống chiếc cổ trắng nõn của cô mà mút mạnh.

- Ừ...Tần...không thể...a...

- Sao lại không?

- Chúng ta đang ở bên ngoài...a...

Phong Tần cuối cùng cũng tha cho cô, anh sửa lại y phục cho cả hai rồi nói

- Lần này tha cho em.

Cô mỉm cười ngọt ngào, hôn lên môi anh sau đó nói

- Em biết anh yêu em nhất.

Phong Tần trong mắt là vô vàn cưng chiều, anh đưa tay nhéo má cô

- Em đó!

Cuối cùng ngày mà Nam Cung Mẫn trông chờ nhất cũng đã đến. Mà cũng lạ, lễ đính hôn của người ta cô cao hứng cái gì?

Nam Cung Mẫn mặc lên người chiếc đầm đỏ, phía trước chỉ ngắn tới đầu gối nhưng phía sau được kéo dài quá chân. Tóc được cô tết lại và gắn cài hoa đỏ, bông tai và dây chuyền đều có hình hoa hồng màu đỏ bên trong đính kim cương. Cô vừa mới bước ra từ phòng thay đồ đã làm choáng ngợp mọi người ở đây. Phong Tần cũng đứng hình vài giây, sau đó nhếch môi đi lại ôm cô vào lòng

- Bà xã, thật không muốn đi nữa.

Nói rồi còn vùi mặt vào cổ cọ cọ vài cái, Nam Cung Mẫn bật cười đẩy anh ra

- Anh thật trẻ con.

Phong Tần hôn chụt lên môi cô sau đó nói

- Chỉ trẻ con với em.

- Đi thôi, em đang rất trông chờ biểu hiện của cô ta khi thấy em.

Nói rồi, cô khoát tay anh đi ra xe. Chiếc BMW do Mặc Vũ lái lao nhanh trong màn đêm và dừng lại trước nhà hàng IU. Những ánh đèn flash không ngừng nháy về phía họ khi cả hai bước xuống. Phong Tần mặt không đổi ôm cô vào trong.

Hai người bước vào liền trở thành tâm điểm chú ý. Có thể nói...cô còn nổi bật hơn cả nhân vật nữ chính hôm nay.

Nam Cung Mẫn vừa bước vào thì Vũ Hạ Vy và Lâm Trác cũng thấy cô. Hắn thật không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy. Vũ Hạ Vy nhìn ánh mắt suy mê của Lâm Trác, tay đang buông thõng siết chặt lại. Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười

- Chúng ta qua bên kia chào hỏi.

- Mẫn Nhi, cảm ơn đã đến tham dự lễ đính hôn của tôi.

- Không có gì! Còn nữa, gọi tôi là Nam Cung Mẫn chúng ta không thân.

Nam Cung Mẫn nhếch môi, trong tay lắc nhẹ ly rượu. Vũ Hạ Vy giận đỏ mặt nhưng vẫn nhìn

- Mẫn Nhi, dù gì trước kia chúng ta là bạn tốt.

- Bạn tốt? Sao tôi lại không biết?

Cô cười khẩy.

- Cô...

À định nói thì tiếng MC vang lên

“Cảm ơn mọi người đã đến đây tham dự lễ đính hôn của chúng tôi”

Vừa dứt lời, đại sảnh tiếng vỗ tay vang lên. Vũ Hạ Vy giả e thẹn ôm lấy cánh tay Lâm Trác đi về phía sân khấu. Nam Cung Mẫn nhìn bóng lưng hai người họ mà hừ lạnh

- Để xem các người hạnh phúc bao lâu?

- Hừ!

- A...

Cô giật mình quay người lại, khi thấy người phía sau là ai thì quát nhẹ

- Anh muốn hù chết em sao? Có ngày em chết vì lên cơn đau tim.

- Nói bậy.

Lãnh Ngụy Hàn cốc nhẹ đầu cô, Nam Cung Mẫn ôm trán môi chu ra

- Anh đánh em, em mét Tần.

Lãnh Ngụy Hàn lắc đầu

- Em đó, đã là vợ người ta rồi còn trẻ con.

- Kệ em.

Cô chu môi. Hắn buồn cười, nhìn cô hỏi

- Phong Tần đâu rồi?

- Anh ấy ở bên kia. Mà anh không phải ở thành phố Z sao?

Lãnh Ngụy Hàn nhún vai, cười như không cười nói

- Biết tin em về nước nên đến thăm, sẵn tiện tham dự lễ đính hôn.

- Gì chứ? Em về lâu như vậy rồi anh mới đến thăm, thật hay giả đây?

Nam Cung Mẫn nửa tin nửa ngờ hỏi. Phong Tần đứng ở xa cũng đã nhìn thấy Lãnh Ngụy Hàn, anh khéo léo nói với Từ tổng rồi qua chỗ cô.

- Anh.

Phong Tần gật đầu xem như chào hỏi, Lãnh Ngụy Hàn cũng không keo kiệt nở một nụ cười với anh

- Ủ!

- Hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy?

- Tần, anh xem. Anh họ bảo đến đây thăm em nhưng chúng ta về đây cũng thật lâu rồi a! Anh họ nói vậy, em mới không tin.

- Em đó, toàn nghi ngờ lòng tốt của người khác.

Phong Tần cưng chiều nhéo má cô. Nam Cung Mẫn chu môi phản kháng

- Em mới không có.

....

Ở bên này, bọn họ nói chuyện vui vẻ nhưng bên Lâm Trác có vẻ không được tốt lắm. Vũ Hạ Vy tay nắm chặt, ánh mắt hận thù nhìn về phía cô

- Cô ta và Lãnh Ngụy Hàn có quan hệ gì? Sao lại thân thiết như vậy?

Trong đầu ả lóe ra tia sáng, không phải như ả nghĩ chứ? Nam Cung Mẫn sẽ không phải là....Trận xôn xao ở ngoài cửa đưa ả thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Nam Cung Mẫn bĩu môi, miệng lẩm bẩm

- Có cần khoa trương như vậy không?

38. Chương 37: Game Started (2)

Nam Cung Mẫn bĩu môi, miệng lẩm bẩm

- Có cần khoa trương như vậy không?

Phong Tần buồn cười, muốn qua chào hỏi người vừa gây ra náo loạn cho đại sảnh, cũng chính là anh vợ của anh Nam Cung Thần. Nhưng cô đã nhanh chân hơn đi đến chỗ Nam Cung Thần.

Cô khoanh tay nhìn cậu và Yến Di, tựa tiểu phi tiểu nói

- Anh không cần sợ mình không phải là tâm điểm. Bữa tiệc diễn ra khá lâu, bây giờ mới đến thà ở nhà còn hơn.

- Đây, nhóc. Em ăn nói với anh trai kiểu đó hả?

- Em làm sao? Ngược lại là anh đó, có chị dâu liền bỏ rơi đứa em gái tội nghiệp này...hức...

Nam Cung Mẫn vừa nói vừa làm bộ đưa tay lau nước mắt. Đám người Yến Di cũng phải thán phục trước tài năng diễn xuất của cô, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười. Nam Cung Mẫn còn định diễn thêm thì Lâm Trác và Vũ Hạ Vy đang hướng này đi tới. Lâm Trác khách khí nói

- Nam Cung Tổng, cảm ơn ngài đã đến tham dự lễ đính hôn của tôi.

- Không có gì, chỉ là tiện đường ghé qua.

Nam Cung Thần không chứa một chút mặt mũi nào cho hắn, Lâm Trác ngoài cười trong không cười. Hắn liếc nhìn cô sau đó mới hỏi

- Không biết hai người là có quan hệ gì?

- Mẫn Nhi là em gái tôi.

Một lời nói ra, khiến cả đại sảnh im lặng như tờ. Mặc dù lời nói của cậu không lớn, nhưng đủ cho những người gần đó nghe thấy. Những người khác cũng theo quán tính mà dừng trò chuyện, đưa mắt nhìn về đám người Lâm Trác.

Lâm Trác và Vũ Hạ Vy đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là sợ hãi. Trước kia bọn họ đối xử với cô như vậy, cô sẽ không mượn cơ hội này mà trả thù đi? Nhưng Lâm Trác không hề biết rằng, kế hoạch trả thù hai người họ đã được cô chuẩn bị rất lâu trước đây rồi.

Nhìn vẻ mặt hết trắng rồi xanh của bọn họ cô vui vẻ không thôi. Lãnh Ngụy Hàn lâu ngày không gặp cậu nên hỏi thăm vài điều

- Vẫn khỏe chứ?

Nam Cung Thần gật đầu, cậu chưa kịp lên tiếng đã bị cô cướp mất lời

- Anh họ yên tâm, anh hai rất tốt, luôn bắt nạt chị dâu.

Lãnh Ngụy Hàn nhếch môi, ánh mắt mờ ám nhìn qua cậu. Nam Cung Thần trừng mắt nhìn cô rồi biện minh

- Anh đừng nghe Mẫn Nhi nói!

Đang nói chuyện vui vẻ thì Nam Cung Mẫn nhớ ra điều gì đó, cô nhìn về phía Yến Di

- Chị dâu, sao từ nãy đến giờ sao chị không nói gì vậy?

Yến Di cười

- Mọi người lâu rồi chưa gặp nhau mà. Với lại chị không biết nói gì.

Nam Cung Thần lúc này mới tự trách

- Anh quên mất, giới thiệu với em đây là anh họ của anh. Tên Lãnh Ngụy Hàn, năm nay 26 tuổi.

Yến Di hướng Lãnh Ngụy Hàn chào hỏi, mà anh (LNH) cũng không keo kiệt tặng cô (YD) một nụ cười nhẹ.

Lâm Trác và Vũ Hạ Vy thấy mình không ai dòm ngó đến có chút bức bối trong lòng. Ầ lên tiếng

- Thì ra đều là người quen...Mẫn Nhi, sao trước giờ cậu không nói, thật là!

Vũ Hạ Vy giả giọng trách cứ, bên ngoài tỏ vẻ thân thiết nhưng bên trong hận không thể giết chết cô ngay lúc này.

Nam Cung Mẫn cười lạnh, không lên tiếng. Lâm Trác tức giận, khó chịu lên tiếng

- Tại sao em không nói cho anh biết, em là thiên kim của Nam Cung gia?

Nếu biết cô có thân phận danh giá như vậy, hẳn đã không chia tay với cô và bây giờ người đứng cạnh cô là hẳn chứ không là Phong Tần. Lâm Trác chính là không cam tâm. Cô cười khẩy

- Nói cho anh để làm gì? Tình yêu quan trọng là tấm lòng chứ không phải vật chất.

Vừa nói cô vừa dẩy trán, vẻ mặt có vẻ mệt mỏi. Phong Tần thấy vậy quan tâm hỏi

- Mệt sao? Anh đưa em về nhé?

- Dạ.

Cô gật nhẹ đầu, cả thân thể mềm nhũn dựa vào lòng anh. Phong Tần thấy cô mệt mỏi như vậy đau lòng không thôi. Anh quay sang Nam Cung Thần cùng Lãnh Ngụy Hàn chào một tiếng rồi cuối người bế cô rời khỏi bữa tiệc trước hàng vạn con mắt.

Vũ Hạ Vy nắm chặt tay, ả lấy cớ đi vệ sinh nhưng thật ra là đi gọi điện thoại. Sau khi kết thúc cuộc gọi, ả nở nụ cười đắc thắng

- Nam Cung Mẫn, cho dù cô là thiên kim Nam Cung gia thì sao? Cô vẫn bại trong tay tôi mà thôi.

Phong Tần ngồi trên xe càng nghe vẻ mặt càng khó coi. Mặc Lâm ở đầu giường bên kia nhìn không được mà rùng mình một cái. Anh lạnh lùng nói

- Cậu nhắc lại lần nữa.

Mặc Lâm nuốt nước bọt, đưa ta lâu mồ hôi trên trán, sợ chết nhắc lại lần nữa

- Vũ Hạ Vy bỏ ra 500 vạn để lấy mạng phu nhân.

Nam Cung Mẫn ở trong lòng anh cảm nhận được anh thay đổi, cô ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi

- Tần, làm sao vậy?

Phong Tần nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô mới thu lại vẻ mặt lạnh lùng, thay vào đó là nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều

- Có người bỏ ra 500 vạn để mua mạng của em.

- Nga, mạng của em có giá vậy sao?

Nam Cung Mẫn làm vẻ mặt tò mò hỏi anh. Phong Tần bật cười, hôn nhẹ lên má cô

- Mạng em tiền không thể mua được.

- Dẻo miệng, mà ai là người bỏ ra số tiền lớn như vậy?

Trong mắt cô loé lên tia sáng, dường như cô nghĩ nếu không cô ta phải trả giá thật lớn. Phong Tần biết cô đang nghĩ gì liền nói

- Là Vũ Hạ Vy.

Nam Cung Mẫn cười lạnh

- Định chơi với cô ta một tí nhưng bây giờ xem ra không cần. Vũ Hạ Vy, cuộc vui đã bắt đầu.

39. Chương 38: Âm Sát Không Thành

- Định chơi với cô ta một tí nhưng bây giờ xem ra không cần. Vũ Hạ Vy, cuộc vui đã bắt đầu.

- Đừng làm gì nguy hiểm, hiểu không?

- Dạ.

Hai người đang nói chuyện thì xe bỗng phanh gấp lại, Phong Tần không vui nhú mày hỏi

- Có chuyện gì?

- Lão đại, chúng ta bị bao vây.

Lời Mặc Vũ vừa dứt thì điện thoại của anh reo, trên màn hình hiển thị tên Mặc Lâm. Phong Tần bấm nút nghe đã thấy giọng Mặc Lâm gấp gáp ở đầu bên kia

- Lão đại, không hay rồi. Thuộc hạ trong bang không biết phu nhân nên đã nhận tiền bây giờ...

Mặc Lâm chưa nói hết đã bị anh lạnh lùng cắt ngang

- Họ đang ở đây.

- Sao?

Tút...tút...tút...trả lời lại Mặc Lâm là tiếng tút dài của đầu giây bên kia, hấn vò đầu, kì này chết chắc rồi.

Phong Tần vẫn ngồi im trong xe, Nam Cung Mẫn dựa hẳn vào người anh, không khỏi khen ngợi

- Thuộc hạ của anh làm việc cũng mau thật. Chưa đầy 2 phút đã có mặt, đáng khen, đáng khen a.

Anh nghe cô nói thì cúi đầu xuống nhìn cô

- Em đang khen thật lòng hay là nói móc anh vậy? Hử?

- Là khen thật lòng nha.

Cô cười cười, ánh mắt loé lên tia xảo quyệt. Phong Tần vô tình nhìn thấy cũng phải rùng mình.

- Em tính làm gì?

- Đùa vui một tí thôi.

Mặc Vũ ngồi chỗ ghế lái nói

- Lão đại, để thuộc hạ xử lý. Dù sao họ cũng từng tiếp xúc với thuộc hạ.

Đúng vậy, thuộc hạ Phong Vũ bang đều gặp qua Mặc Vũ và Mặc Lâm nhưng chưa bao giờ thấy mặt anh, cho nên việc biết boss có vợ là điều không thể.

- Không được, cuộc vui còn chưa bắt đầu mà.

Nam Cung Mẫn bĩu môi, sau đó đưa tay mở cửa xe. Gió thổi nhẹ làm làn tóc cô đong đưa trong gió. Cô dựa vào cửa xe, môi nở nụ cười nhạt

- Xin chào, các người tìm tôi?

Bọn người áo đen đưa mắt nhìn nhau, một tên trong số đó lên tiếng hằn là tên chỉ huy

- Có người bỏ tiền ra mua mạng của cô.

- Tôi biết, nhưng mà...

Cô cố ý kéo dài giọng rồi nở nụ cười tinh nghịch, tay đưa lên đùa nghịch lọn tóc

- Các người không sợ đắc tội với tôi sao?

Càng nghe cô nói bọn họ càng khó hiểu, có người còn cho là đầu óc cô có vấn đề.

- Chỉ huy, không cần nói nhiều với cô ta.

Lời cậu ta vừa dứt, Nam Cung Mẫn liền thấy những người kia giơ súng lên hướng về phía cô. Bỗng...một tiếng quát lớn phá tan bầu không khí yên tĩnh trong đêm

- Mấy người muốn chết, bỏ súng xuống.

Mặc Lâm từ xe đi ra, Nam Cung Mẫn cũng phải nể phục tốc độ chạy xe của anh ta. Mặc Lâm khi thông báo cho đến thời điểm này chỉ qua có mười phút. Thấy hấn bọn áo đen cung kính cúi chào

- Anh Lâm.

- Hừ!

Mặc Lâm hừ lạnh, chỉ tay vào từng người

- Các người chán sống rồi phải không? Chưa có mệnh lệnh của tôi đã hành động. Ai cho các người cái gan đó? Các người suýt nữa đắc tội với phu nhân rồi, có biết hay không hả? Một lũ ăn hại.

Hấn nói một tràng, bọn họ chỉ biết cúi đầu nghe lời khiển trách của Mặc Vũ. Phong Tần lúc này mới mở cửa xe bước ra, anh lại chỗ cô, ôm cô vào lòng

- Bà xã, em hừ chết anh rồi. Có biết nguy hiểm không hả?

- Anh quên em là ai rồi sao?

- Không có, nhưng anh vẫn lo về sau không được như vậy nữa. Biết không?

Nam Cung Mẫn gạt đầu, ánh mắt sắc bén nhìn đám thuộc hạ lạnh lùng nói

- Lần này tạm tha, nếu tái phạm xử phạt không tha.

Đám thuộc hạ nhìn anh đầy sợ hãi, bọn họ chưa nhìn thấy anh ngoài đời bao giờ, chỉ xem qua ảnh. Thật không ngờ ngoài đời anh lại lạnh khốc như vậy.

- Rõ, thưa lão đại.

- Giải tán.

Phong Tần ôm cô quay lại xe, anh ra lệnh cho Mặc Vũ lái xe còn mình thì vẫn chăm chú nhìn biểu hiện của cô. Nam Cung Mẫn chu môi, bực bội nói

- Chưa kịp đùa vui gì cả. Tần, anh nói xem, Mặc Lâm sao lại đến nhanh như vậy người ta còn chưa kịp chơi. Thật là nhàm chán...

Anh ngồi nghe cô lảm nhảm vừa bực vừa buồn cười. Cúi người hôn nhẹ lên môi cô

- Em còn nói nữa? Xem tối nay anh phạt em thế nào, dám để bản thân đối mặt với nguy hiểm, còn không cho Mặc Vũ ra xử lý. Lá gan em cũng lớn quá rồi.

- Sợ gì chứ, không phải có anh bảo vệ em sao?

Phong Tần mỗ nhẹ lên môi cô, miệng nở nụ cười không nói gì ôm cô vào lòng. Nam Cung Mẫn dựa vào người anh, miệng lẩm bẩm

- Tần...

Anh nhìn xuống, thấy cô đã yên giấc thì buồn cười. Mới vừa nãy còn lâu bà lâu bầu thế mà bây giờ lại ngủ ngon lành, vợ anh đúng là đáng yêu mà.

Trong khi đang tận hưởng mùi vị của hạnh phúc thì bên Vũ Hạ Vy, phòng ngủ của ả như một cơn bão mới quét qua. Bữa bộn vô cùng

- Đáng chết, tại sao họ nhận tiền rồi lại không thi hành, còn điện thoại nói sẽ trả lại số tiền đó.

- Aaaa, Nam Cung Mẫn tại sao cô lại may mắn như vậy?

Vũ Hạ Vy hét lên, người làm đứng bên ngoài cũng không dám bước vào. Mặc cho cô quát tháo, chửi mắng bảo vệ tánh mạng vẫn là trên hết.

Ả ta quát đủ, chửi đủ liền cảm thấy mệt mỏi. ả ngồi phịch xuống giường, mắt lóe lên tia độc ác

- Nam Cung Mẫn, tôi sẽ không để cô hạnh phúc lâu đâu. Tôi không hạnh phúc, cô cũng đừng mong có được nó.

Có lẽ, Vũ Hạ Vy đã vì ghen tức mà làm cho mù mắt. ả nên nhớ rằng, ả không phải là đối thủ của cô. Vũ Hạ Vy là ai? Còn cô là ai mà đòi phân thua? Nếu có, ả ta chính là người chịu thiệt mà thôi.

40. Chương 39: Dự Án Khu Vườn Ánh Sáng

“Rầm”

Cửa phòng làm việc của Nam Cung Thần bị cô đá văng ra. Cậu không nhìn cũng biết là ai, chỉ có cô em gái nghịch ngợm của cậu mới dám làm như vậy. Nam Cung Thần ngẩng mặt nhìn cô

- Em làm gì vậy?

- Ai cho phép anh ký hợp đồng với công ty đó hả?

Nam Cung Mẫn gằn giọng nói, cậu lúc này mới hiểu ra vì sao cô tức giận. Nam Cung Thần nhún vai

- Lâm Thị chỉ có một chỗ nhỏ trong dự án lần này thôi.

- Như vậy cũng không được.

Cô chống tay lên bàn cậu, ánh mắt giao hoạt nhìn anh trai

- Trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

Nam Cung Thần nuốt nước bọt, không biết cô sẽ giở trò gì.

- Trừ phi anh cho em một chân, em sẽ là nhà đầu tư lớn nhất trong dự án khu vườn ánh sáng này.

Nam Cung Thần sợ hãi

- Đây, đây...em không đùa đấy chứ?

- Nhìn mặt em giống đùa lắm sao?

- Không, nhưng em không trong giới kinh doanh.

Nam Cung Mẫn hất tóc, tự tin nói

- Chồng em cưng em nhất, anh ấy sẽ giúp em.

Sau đó không đợi cậu trả lời đã rời đi, Nam Cung Thần chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Yến Di từ phòng ngủ ra vừa nhìn được cảnh này. Cô cười đùa nói

- Đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn lại bại trận dưới tay em gái, thật là thất bại mà.

Nói xong, Yến Di tặc lưỡi. Nam Cung Thần ánh mắt cương chiều nhìn cô

- Tỉnh rồi? Lại đây nào.

Cậu không tức giận khi cô trêu chọc, Yến Di bĩu môi đi lại chỗ cậu rất tự nhiên ngồi lên đùi Nam Cung Thần, hai tay quàng qua cổ cậu

- Em cũng muốn là nhà đầu tư.

Cậu không ngôn ngữ nhìn cô, hay nói đúng hơn là không biết dùng từ gì để diễn tả. Sao cậu lại yêu một cô gái bá đạo như vậy, nhưng không sao, cậu thích như vậy. Yến Di em sẽ sớm trở thành vợ anh mà thôi! Thấy Nam Cung Thần cứ nhìn mình mà không trả lời, Yến Di khẽ vỗ má cậu

- Có được hay không?

- Được.

- Em biết, anh thương em nhất!

Nam Cung Thần chỉ biết thất bại, cậu thật sự là người thất bại mà.

Tập đoàn Phong Thị

Phòng làm việc của tổng tài

Nam Cung Mẫn hai mắt giảo giác nhìn xung quanh, thật nhàm chán. Anh đi họp sao lại lâu như vậy chứ, Mặc Vũ bưng nước vào để lên bàn rồi nói

- Phu nhân, hay là người vào phòng tổng tài nghỉ ngơi đi.

- Không muốn, tôi muốn chờ anh ấy.

Mặc Vũ thở dài, hần bước ra ngoài bên trong còn lại mình cô. Nam Cung Mẫn nằm trên sofa lăn qua lăn lại không biết đang nghĩ gì.

Trong phòng họp, không khí lúc này có chút kì quặc. Tổng tài của bọn họ thể mà đang cười, ai nói cho họ biết tổng tài trước mắt có phải làm giả hay không. Còn nữa nha, tổng tài từ lúc vào họp đến giờ luôn nhìn điện thoại không biết có nghe bọn họ báo cáo tình hình của tập đoàn không nữa.

- Tổng...tổng tài, tôi đã báo cáo xong.

Trưởng phòng marketing khó nhọc nói. Anh gật đầu, để lại hai chữ “tan họp” rồi rời đi. Mọi người khó hiểu nhìn nhau, nhưng không biết chuyện gì xảy ra.

Phong Tần vào phòng thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô vợ đang nằm trên sofa, anh từng bước đi lại gần Nam Cung Mẫn

- Đến sao không báo cho anh một tiếng? Hửm?

- Muốn cho anh bất ngờ.

Cô ngồi dậy, anh cười ngồi bên cạnh cô

- Sao không ở nhà chờ anh.

- Ở nhà thật chán, không có ai chơi với người ta. Ba mẹ lại đi du lịch nữa rồi.

Cô chu môi hồng, Phong Tần nhin không được hôn lên môi cô, chỉ là nụ hôn phớt nhẹ lên môi. Nam Cung Mẫn ôm anh, hai mắt lấp lánh

- Tần, em muốn đầu tư vào dự án khu vườn ánh sáng. Anh giúp em nha?

- Hửm?!

Anh nhìn cô, cô không có hứng thú với kinh doanh nên bây giờ cô là bà hoàng. Nhưng không sao, một mình anh làm cũng đủ tiền nuôi cô rồi. Phong Tần béo má phúng phính của cô hỏi

- Làm sao lại thích kinh doanh rồi.

- Người ta không có, tại muốn chơi đùa một tí thôi. Tần, giúp em nha, nha!!!

Nam Cung Mẫn nhìn anh với ánh mắt tội nghiệp, nhiều lần cô muốn làm gì đều sử dụng chiêu này thế nhưng anh lúc nào cũng đổ gục.

Phong Tần thân mật cụng trán mình vào trán cô

- Được!

- Hay quá, em yêu chồng nhất...ưm

~Anh bất ngờ ngậm lấy môi cô, Nam Cung Mẫn bị động tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng. Anh mút mạnh lấy môi cô, cô bị ạt trên chọc cả người liền khó chịu

- Tần, anh sao lại...

- Hửm? Anh hôn vợ mình không được sao? Với lại anh giúp em, em cũng nên báo đáp nha!

Vừa nói tay anh vừa luồn ra sau kéo khóa váy của cô, Nam Cung Mẫn nức nở

- Người ta, người ta có thể trả ơn anh bằng cách khác a

~~ Vậy nói xem?

- Em...em...ưm.

- Không biết thì ngoan ngoãn cho anh “ăn” em.

Phong Tần vùi mặt vào cổ cô liếm láp. Nam Cung Mẫn rên rỉ

- Ân, người ta không muốn...ưm~. Người ta vẫn còn mệt...

- Bà xã, em trốn không thoát đâu.

- Hức...anh ăn hiếp Mẫn nhi...

Nam Cung Mẫn lại giả tính trẻ con, Phong Tần bật cười hôn mạnh lên môi cô

- Bà xã, em thật trẻ con.

Song, anh liền bế cô vào phòng ngủ. Bên trong một màn xuân sắc diễn ra. Chỉ tội nghiệp cho cô, đêm qua bị ạt hành hạ không thương tiếc. Hôm nay lại bị anh dày vò, nghĩ lại cô thật đáng thương mà.

- Tần, em không chịu được nữa...a...mệt...ưm

~Phong Tần nào để ý? Anh vẫn luật động mạnh mẽ bên trong cô. Nam Cung Mẫn lắc đầu, tóc đen rối loạn trên chiếc gối. Cô mệt mỏi ôm lấy anh, Phong Tần nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô thì có chút đau lòng. Anh hôn nhẹ lên mặt cô

- Bà xã, vất vả cho em rồi!

41. Chương 40: Thân Bại Danh Liệt

Nam Cung Mẫn tỉnh lại trời đã tối, cô cảm thấy cả người đau nhức, cả ngón tay cũng lười cử động. Phong Tần từ phòng làm việc bước vào, thấy cô tỉnh anh liền hỏi

- Có đói không?

Cô đưa mắt nhìn anh một cách oai oán

- Có.

Anh bước lại, hôn nhẹ lên trán cô

- Vào tắm đi rồi anh dẫn em đi ăn.

Nam Cung Mẫn gơ hai tay lên, nũng nịu nói

- Bế...anh bế em cơ.

- Được.

Nhà hàng IU

- Ăn chậm thôi, có ai dành với em đâu?

Phòng Tần thấy cô ăn nhanh như vậy lo lắng nói, anh chỉ sợ cô bị nghẹn.

-..À...ng..àỵ..ôm...nay...e...m...ưạ...ăn gì...hết. (Cả ngày hôm nay em chưa ăn gì hết)

Cô vừa ăn vừa nói nên câu chữ không được rõ ràng, Nam Cung Mẫn cũng không thèm giữ hình tượng thực nữ, gọi bao nhiêu đồ ăn cô đều ăn hết. Phong Tần cũng phải kinh ngạc vì sức ăn của cô, anh tò mò hỏi

- Bà xã, em ăn nhiều như vậy sao không mập lên chút nào vậy?

- Vợ anh đẹp sẵn, nên dù ăn bao nhiêu cũng không mập.

Tự tin nhỉ? Ừ, nhưng chẳng sao, chỉ cần cô vui là được. Cả hai về nhà lúc tám giờ, Nam Cung Thần và Yến Di đang ngồi xem tivi thấy hai người thì hỏi

- Đã ăn cơm chưa?

Dĩ nhiên người lên tiếng là Yến Di, cô khê gật đầu

- Tụi em ăn bên ngoài rồi ạ.

Gật đầu thay câu trả lời, Phong Tần còn có công việc xử lý nên lên thư phòng giải quyết, còn cô ở dưới nói chuyện với anh trai

- Anh hai, dự án Khu vườn ánh sáng khi nào thì khởi công?

- Một tuần nữa.

Cô sờ cằm gật đầu, sau đó chăm chú xem tivi. Một lúc sau mới lên tìm anh, cô mở cửa thư phòng thấy anh đang làm việc thì nhẹ nhàng bước vào

- Tần, đi ngủ. Khuya lắm rồi.

Anh ngược lên nhìn cô, đưa tay lên. Nam Cung Mẫn hiểu ý đưa tay lên để anh ôm vào lòng. Phòng Tần vuốt nhẹ má cô nói

- Em mệt thì ngủ trước đi, anh còn phải xử lý một ít việc nữa. Xong anh sẽ về phòng liền.

- Vậy em đi ngủ trước, anh phải nhanh lên đó.

- Được.

Phong Tần trở về phòng ngủ đã là mười hai giờ, anh đi rất nhẹ để không đánh thức cô. Anh lấy đồ đi tắm rồi mới nằm xuống giường ôm cô ngủ, Nam Cung Mẫn theo thói quen, xoay người rút đầu vào ngực anh để tìm vị trí thoải mái. Phong Tần hôn nhẹ lên trán Nam Cung Mẫn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thời gian trôi đi thật nhanh, mới đó đã đến ngày khởi công của dự án Khu vườn ánh sáng. Nam Cung Mẫn nhìn đồng hồ, môi nhếch nhẹ rồi cầm túi xách bước ra ngoài.

Tại nơi khởi công, mọi người đang bận rộn làm việc thì thấy một chiếc SUVs dừng lại trước công trình làm thu hút sự chú ý. Nam Cung Mẫn mặc trên người chiếc đầm xanh ngọc, tóc thả tự nhiên. Mọi người tò mò đưa mắt nhìn nhau, không khỏi bàn tán

“Ai vậy?”

“Nhìn cô ấy thật đẹp, cứ như tiên nữ trong tranh bước ra vậy”

“Cô ấy đến đây làm gì nhỉ?”

Dĩ nhiên là đến chọc tức bọn người Vũ Hạ Vy rồi? Cô cười nhạt, trả lời trong lòng. Như cô dự đoán, Lâm Trác cùng Vũ Hạ Vy vừa thấy cô đã cười không nổi. Cô cười nhẹ, gật đầu nhìn bọn họ.

Ả tức giận nhìn cô, giọng nói chanh chua vang lên

- Cô đến đây làm gì?

- Ha (cười mỉa), là cổ đông lớn nhất của dự án này. Buổi đầu tiên khởi công, đương nhiên tôi phải đến.

Nam Cung Mẫn thản nhiên nói, Lâm Trác kinh ngạc

- Cô...không thể nào?

- Chuyện anh không biết còn nhiều lắm.

Cô khoanh tay hết nhìn Lâm Trác rồi nhìn Vũ Hạ Vy, sau đó bình thản lên tiếng

- Tôi định chơi với các người thêm chút nữa, nhưng các người lại không biết điều mà chọc giận bốn tiểu thư đây. Nên các người hãy chuẩn bị tinh thần. À...còn có...

Nam Cung Mẫn cố ý kéo dài giọng, từng bước tiến lại ả ta

- Đặc biệt là cô, Vũ Hạ Vy. Người đang làm trời đang nhìn, chắc cô ngạc nhiên vì họ không nhận phi vụ của cô đúng không? Nói cho cô biết, Nam Cung Mẫn tôi không dễ chọc đâu. Nhưng...một khi đã chọc đến tôi, tôi sẽ cho cô biết thế nào là thân, bại, danh, liệt.

Bốn chữ cuối cô nhấn mạnh, Vũ Hạ Vy sợ đến mức đứng không vững chân vô thức lùi về phía sau. Cũng may có hắt đỡ ả, nhìn bóng lưng cô xa dần hắt không khỏi nhúm mày

- Em đã làm gì cô ta?

- Em...em...

Vũ Hạ Vy ấp úng, Lâm Trác khó chịu quát

- Nói!

- Em kêu người giết cô ta.

Hắt nghe xong đẩy ả ra

- Em muốn chết, có biết cô ta là ai không? Là thiên kim của Nam Cung gia, vợ của Phong Tần. Em bị điên rồi sao?

- Em...em...

Vũ Hạ Vy ấp úng cả buổi cũng chỉ nói được chữ “em”. ả làm sao dám nói là vì ganh tị, ghen tức nên mới làm như vậy.

Nam Cung Mẫn rời đi với tâm trạng vô cùng tốt, cô ngồi lên xe rồi nói

- Cậu cho người âm thầm mua lại cổ phần của công ty Trần Thị và Vũ Hạ cho tôi.

Mặc Vũ không rõ cô đang nghĩ gì nhưng cũng gật đầu

- Rõ, thưa phu nhân.

Hắn khởi động xe rồi cung kính hỏi

- Phu nhân, giờ người muốn đi đâu.

- Chở tôi đến chỗ Tần.

Mặc Vũ không hai lời, đánh tay lái chở cô đến Tập đoàn Phong Thị.

42. Chương 41: Bà Xã, Anh Xin Lỗi!

Tập đoàn Phong Thị

Chiếc xe SUVs dừng lại, bảo vệ nhanh chân chạy lại mở cửa. Nam Cung Mẫn bước ra với khí chất vương giả, bảo vệ thấy cô liền nhận ra ngay

- Phu nhân.

- Ừ.

Cô lạnh nhạt “ừ” một tiếng rồi bước vào trong. Nam Cung Mẫn một đường đi thẳng lên phòng anh mà không gặp bất kỳ trở ngại gì.

Mặc Lâm thấy cô hai mắt sáng rực, vội đi lại

- Phu nhân, cô đúng là cứu tinh của tôi.

Cô ngơ ngác nhìn Mặc Lâm

- Chuyện gì vậy?

- Cô đem cái này vào trong đi, tôi không dám vào đâu.

-???

- Chăm sự nhờ cô.

Mặc Lâm cúi gập người, hai tay đưa cô một túi tư liệu gì đó. Nam Cung Mẫn nhún vai, cầm tư liệu bước vào trong. Mặc Lâm nhắm mắt lại cầu nguyện cho cô

- Hi vọng khi thấy phu nhân, lão đại sẽ bình tĩnh hơn.

Cô bước vào phòng làm việc của anh mà sững sờ. Gì đây? Lũ vừa mới quét qua ở đây sao? Giấy tờ nằm rải rác trên đất, những vật dụng trên bàn thì lăn lóc dưới nền. Phong Tần cúi đầu xuống, nên cô không nhìn rõ biểu cảm của anh

- Cút!

Anh lạnh lùng quát, đến cô cũng giật mình. Từng bước đi lại chỗ anh, cô khẽ gọi

- Tần?

Thân thể anh cứng đờ, từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô. Đôi mắt anh đỏ ngầu, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy cả, Nam Cung Mẫn lần đầu tiên thấy sợ...

- Ra ngoài.

Phong Tần giọng nói dịu hẳn đi, cô mím môi

- Tần...em...

- Anh bảo em ra ngoài.

Cô đơ người, lần đầu tiên anh quát cô. Mặc Lâm bên ngoài cũng giật mình, biết trước đã không bảo cô vào. Nam Cung Mẫn nắm chặt tập tài liệu trên tay, hai mắt ửng đỏ

- Anh mắng em? Hức...em làm gì sai chứ? Hức...hức...em ghét anh...

Cô ném tập tài liệu xuống đất rồi quay người chạy ra ngoài. Phong Tần sững sờ, anh vừa mới làm gì vậy? Anh nhìn tập tài liệu cô vừa quăng xuống đất đến thất thần. Chỉ là anh mới biết được một sự thật, cái chết của mẹ anh không phải tai nạn mà do được sắp đặt sẵn. Mà người chủ mưu không ai khác chính là bà ta, người đã cướp đi hạnh phúc của mẹ anh.

Khi nghe tin này anh đã không kìm nén được mà đập tất cả đồ đạc trong phòng, khi thấy cô anh sợ mình sẽ tổn thương đến cô cho nên mới...Phong Tần vội đuổi theo nhưng cô đã biến mất. Anh liền đi lấy xe chạy thẳng về nhà, không có ai cả hay là cô chưa về tới? Anh ngồi bất động trên ghế sofa, thời gian cứ chậm chậm trôi qua thoáng cái đã tối. Cả căn biệt thự rộng lớn chìm ngập vào bóng tối, anh vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc trưa đến giờ.

Lúc Nam Cung Mẫn trở về cô khẽ nhú mồm, bên trong không một ánh đèn. Anh còn chưa về sao? Cô sải bước đi vào trong, đưa tay bật đèn cả căn biệt thự sáng rực lúc nhìn qua sofa không khỏi giật mình. Phong Tần khẽ ngước mặt lên, anh mím môi nhìn cô

- Tiểu Mẫn, anh xin lỗi. Anh không nên tức giận với em.

-...

- Anh chỉ vì không muốn làm em bị thương nên mới lớn tiếng như vậy.

-...

Giọng anh vẫn vang lên đều đều, cô đứng yên nghe anh nói hết. Thì ra anh biết một sự thật đau lòng, dù anh mạnh mẽ đến đâu, anh cũng là người bình thường. Nam Cung Mẫn nhìn anh, anh ngồi đây bao lâu rồi? Có phải anh cảm thấy rất cô đơn?

Phong Tần thấy cô không lên tiếng cứ nghĩ cô vẫn còn giận nên chậm rãi đứng dậy

- Anh lên thư phòng xử lý ít việc, em tắm rửa rồi ngủ trước đi.

Nam Cung Mẫn lặng lẽ nhìn anh, khi nghe tiếng đóng cửa cô mới về phòng. Mọi người không ai ở nhà nên biệt thự chỉ có cô và anh.

Sau khi tắm xong, cô ngồi dựa lưng vào thành giường không biết đang suy nghĩ điều gì. Phong Tần nói đi làm việc là để né tránh cô, anh sợ phải đối diện với sự lạnh nhạt của cô. Anh ngồi im lặng đến đáng sợ, cứ như vậy cho đến một giờ sáng anh cũng không về phòng.

Nam Cung Mẫn giật mình tỉnh giấc nhìn bên cạnh không có ai liền nhú mồm, cô xuống giường lấy áo mỏng khoác nhẹ lên rồi đi ra ngoài. Dưa theo ánh sáng hành lang cô đến phòng làm việc, bên trong vẫn sáng đèn? Cô tò mò, khẽ mở cửa bước vào. Phong Tần không ngủ, anh cứ ngồi ngẩn người như vậy. Lúc cô bước vào anh đưa mắt nhìn qua

- Sao còn chưa ngủ?

- Vậy còn anh? Thức khuya sẽ không tốt.

- Ừm.

Thấy vậy, mắt cô đỏ lên, giọng khàn đi

- Hức...anh...hức...hết thương em rồi phải không...hức...hức...oa...oa...

Cuối cùng không nhịn được cô khóc lớn, khóc không phải vì anh không quan tâm cô mà khóc vì đau lòng. Nhìn anh như vậy, cô thấy tim như bị dao đâm, đau lắm!

Quả nhiên thấy cô khóc anh liền cuống lên, vội đứng dậy ôm cô vào lòng đỡ

- Bà xã, đừng khóc nữa. Anh xin lỗi, em đừng khóc nữa.

- Hức...anh...có thương em không... hức...

- Dĩ nhiên, anh rất thương em. Ngoan, bà xã đừng khóc nữa.

Anh càng đỡ cô càng khóc lớn, Phong Tần cũng chỉ biết ôm cô vào lòng. Nước mắt cô thấm vào áo anh như một vũ khí khiến tim anh vỡ vụn, chưa bao giờ anh đau như lúc này.

Nam Cung Mẫn khóc đến mệt, cô nhẹ thoát khỏi lòng ngực anh. Chu môi, uất ức nói

- Anh không thương em, chán ghét em rồi phải không?

- Không có, bà xã...anh rất thương em.

Phong Tần vội nói, cô bấu môi đẩy anh ra

- Vậy sao không về phòng ngủ?

- Bởi vì anh sợ. Anh sợ em một khi nhìn thấy anh đã chán ghét, ghét anh yếu đuối, ghét anh lớn tiếng với em...

Nghe anh nói, cô nhoẻn miệng cười

- Đồ ngốc! Anh là đồ ngốc mà, hại em lo lắng cho anh.

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, sau chuyện này anh thề sẽ không làm cô đau lòng nữa. Phong Tần hôn nhẹ lên mặt cô, nhủ thầm “Bà xã, xin lỗi em”.

43. Chương 42: Cha Con Chạm Mặt

Vì hôm qua thức khuya cộng thêm việc anh hành cô cả đêm, nên bây giờ hơn mười giờ mà Phong Tần và cô chưa ai thức.

“Reng...reng reng” tiếng chuông điện thoại vang lên, phá hủy giấc ngủ của cả hai. Phong Tần nhíu mày nhớ chịu, anh xoay người muốn không quan tâm đến nhưng chủ nhân của cuộc điện thoại lại rất dai dẳng. Nam Cung Mẫn tay ôm hông anh lâu bầu

- Thật ồn...

Anh nghe vậy liền mở mắt ra, đưa mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, yêu không tả xiết. Hôn lên má cô một cái, anh mới đưa tay lấy điện thoại

- Tổng tài a, khi nào ngài mới đến công ty?

Mặc Lâm vui như bắt được vàng khi Phong Tần bắt máy, hần vội nói. Anh lười biếng trả lại

- Không đi.

- A...nhưng hôm nay có cuộc họp vào lúc mười rưỡi.

Mặc Lâm thật muốn khóc, ai nói cho hắn biết boss là muốn làm gì đi. Thật khổ thân người thư ký này mà!

- Hủy.

Anh lạnh lùng phun ra một chữ rồi dập máy, Mặc Lâm trong lòng rơi lệ cắn môi đi thông báo cuộc họp bị hủy.

Phong Tần ném điện thoại sang một bên, xoay người ôm lấy cô tiếp tục đánh cờ với chu công (—).

Vài tiếng sau, Nam Cung Mẫn thức giấc vì đói bụng. Cô muốn ngồi dậy nhưng anh ôm rất chặt. Cô đưa cánh tay trắng nõn, mềm mại đánh vào ngực anh, giọng nũng nịu

- Tần, em đói. Anh mau buông ra.

Phong Tần vờ như không nghe, vùi mặt vào cổ cô ăn vạ. Nam Cung Mẫn mặt bí xị

- Hức...người ta đói...

Anh bật cười, cạo mặt qua lại ở cổ cô. Cô bị nhột bật cười ha ha

- Nhột quá...ha ha...Tần...đừng đùa nữa...ha ha...

Phong Tần ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt vì cười mà ửng đỏ của cô. Sao mà cứng thế không biết. Anh hôn chụt lên má cô rồi ngồi dậy

- Không đùa em nữa, không phải đói bụng sao? Hửm?!

- Thật đói a!

- Ăn gì, anh bảo người làm nấu cho bà xã đại nhân.

Anh đưa tay ôm cô dậy, Nam Cung Mẫn cười híp mắt

- Muốn ăn đồ anh nấu.

- Tuân lệnh!

Anh chào theo kiểu quân đội, rồi nói tiếp

- Mau đi vệ sinh cá nhân, đợi một lát sẽ có ăn.

Song, liền đứng dậy đi ra ngoài. Cô bỏ chăn qua bên, trên người mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng của anh, đưa tay vò tóc bước vào nhà vệ sinh.

Ba mươi phút sau, Phong Tần trên tay bưng mâm đồ ăn. Cô bị mùi thơm thu hút, đặt điện thoại xuống ngược lên hỏi

- Anh nấu gì vậy?

- Món em thích.

Anh đặt mâm đồ ăn sang chiếc bàn nhỏ, cô hưng phấn chạy lại. Nam Cung Mẫn nhìn những món ăn trên bàn hít lấy một hơi, sau đó không để ý hình tượng liền ăn như bị bỏ đói một tuần. Phong Tần ngồi đối diện nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều

- Thế nào? Có ngon không?

Cô gật đầu, anh buồn cười đưa tay vén tóc ra sau cho cô

- Ăn từ từ thôi, kẻo nghẹn.

Một buổi ăn sáng muộn nhưng đầy ấm áp, trong bữa anh ăn ít nhìn cô thì nhiều. Nam Cung Mẫn sau khi ăn no nê liền lười biếng nằm trên giường xem tivi. Phong Tần thì đến thư phòng giải quyết một số vấn đề.

Cuộc sống của hai người cứ thế mà bình thản trôi qua, cho đến một ngày...Nam Cung Mẫn đang giũa móng tay, một cô hầu gái bước vào đưa cho cô một tấm hồng. Cô nhíu mày đưa tay nhận lấy, nhìn lướt qua tên trên thiệp cô khẽ cười lạnh. Cổ gia? Tiệc sinh nhật? Ừm! Có nên đi không nhỉ?

Cô đưa tay sờ cằm, suy nghĩ nhập tâm đến nỗi anh về mà cũng không hay. Phong Tần bước nhẹ lại chỗ cô, ôm cô từ đằng sau hôn nhẹ lên mặt Nam Cung Mẫn

- Đang nghĩ gì? Hửm?

- A...có thiệp mời sinh nhật.

Cô giật mình rồi trả lời câu hỏi của anh. Anh nhướn mày

- Hử? Của ai?

- Cổ...Cổ gia.

Nụ cười trên khuôn mặt anh tắt hẳn, thay vào đó là hơi thở âm trầm và lạnh lùng. Cô len lén đưa mắt nhìn anh, đôi mắt mở to tự tin nói

- Tàn, em sẽ bảo vệ anh. Ừm...sẽ không để anh bị ông ta bắt nạt.

Anh bị cô chọc cười, Phong Tàn ôm cô ngồi lên đùi mình thân mật cụng trán với cô

- Đáng yêu chết đi được, bà xã em trẻ con quá! Chồng em chỉ có một người bắt nạt được thôi.

- Ai a?

Cô chớp chớp mắt, nhìn anh đầy tò mò. Phong Tàn nhìn biểu hiện của cô, sao đáng yêu thế nhỉ? Đưa tay nheo mũi cô, cưng chiều nói

- Là em chứ ai.

- Em mới không có.

- Ha ha...yêu chết em mất, bà xã!

- Khụ...

Tiếng ho vang lên phá hủy cảnh tượng ân ái của hai người. Cả hai đồng thời quay lại nhìn người đến, đã lâu không gặp nhỉ? Cố Dạ Huân?

- Em...em chỉ mới đến, không thấy gì hết.

- Em đến đây làm gì?

- Em bỏ nhà đi, mong hai người chiều cố.

Nam Cung Mẫn nghe Cố Dạ Huân nói xong cũng không thêm để ý nữa. Vì sao a? Một tháng có ba mươi ngày thì có hơn hai mươi ngày là bỏ nhà đi. Mà lúc nào hẳn ta bỏ đi cũng chạy qua đây, nhìn riết cũng quen. Phong Tàn thì khỏi nói, ngoài chuyện của vợ anh, thì chuyện thiên hạ cứ để họ tự giải quyết. Cô nhàn nhạt nói

- Đi thẳng, rẽ phải. Hai mốt bậc thang, phòng đầu. Tự nhiên.

Cố Dạ Huân ghen hòng trôn trời, lủi thủi bước đi. Còn anh và cô phải chuẩn bị cho bữa tiệc. Bữa tiệc này không đi thì cũng chẳng sao, chỉ là cô nhàm chán muốn vui đùa một tí. Cả tháng nay cô không có ai để chơi, ba mẹ đi du lịch chưa về còn Nam Cung Thần với Yến Di a, đã được cậu kéo sang Nhật với cậu rồi... cho nên cả căn nhà to lớn chỉ có hai người bọn họ.

Bữa tiệc sinh nhật của Cổ tiểu thư, con gái duy nhất của Cổ gia cũng đến. Nam Cung Mẫn khoác tay anh bước vào trong, hai người vừa vào đã gây chú ý của mọi người, hiển nhiên có cả Cổ Ân Tâm - tiểu thư Cổ gia và Cổ Khắc Tuyên. Không biết vô tình hay cố ý, ánh mắt của anh và ông ta chạm nhau. Đã lâu hai người chưa gặp nhau, nói sao nhỉ mười mấy năm sao? Lần chạm mặt gần đây nhất có lẽ là ở trung tâm thương mại nhỉ?

Phong Tàn cười lạnh "Lại gặp nhau, Cổ Khắc Tuyên".

44. Chương 43: Tôi Hận Ông

“Lại gặp nhau, Cổ Khắc Tuyên”

Nam Cung Mẫn đứng bên cạnh nhận ra được sự thay đổi của anh, cô khẽ kéo tay anh thu hút lực chú ý. Phong Tần đưa mắt nhìn cô, thấy nụ cười khích lệ của cô anh lại thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Nam Cung Mẫn tình nghịch nháy mắt

- Muốn qua chào hỏi hay không?

- Được.

Cô qua chỗ ông ta, nở nụ cười rực rỡ

- Cổ tổng, xin chào!

Cổ Khắc Tuyên gật đầu, ông đang mơ hồ muốn nhớ lại xem ông đã gặp mặt cô bao giờ chưa. Nam Cung Mẫn không thềm để ý ông ta quay sang bên cạnh, đưa hộp quà được chuẩn bị sẵn cho Cổ Ân Tâm

- Cổ tiểu thư, chúc mừng sinh nhật.

Cổ Ân Tâm cười nhẹ đưa tay đón lấy, rồi nói “cảm ơn”.

Phong Tần từ lúc qua đây vẫn không mở một lời, cô cũng biết anh đang khó chịu trong lòng nhưng ít ra cũng chào hỏi một tiếng chứ? Nam Cung Mẫn hất nhẹ tay anh, anh hiểu ý đẩy mắt hiện lên tia không tình nguyện nhưng vẫn giơ tay lên lạnh lùng mà xa cách

- Cổ tổng, xin chào!

Cổ Khắc Tuyên cười gượng gạo, đưa tay bắt lấy tay anh

- Rất vui vì con đã đến.

Anh mím môi không nói lời nào, lạnh lùng rút tay ra. Không khí thập phần căng thẳng cũng may bữa tiệc vừa lúc bắt đầu.

Phong Tần nhìn bóng lưng hai người họ bước lên sân khấu, trong mắt anh toàn hận thù. Nam Cung Mẫn khẽ gọi

- Tần?

- Anh không sao.

Anh cúi đầu nhìn cô, nở nụ cười trấn an. Rất nhanh, ánh sáng vụt tắt trên sân khấu giọng nói ngọt ngào của Cổ Ân Tâm vang lên

- Cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, chúc mọi người dự tiệc vui vẻ.

Tiếp theo, bánh kem năm tầng được đẩy ra. Cổ Ân Tâm bước đến cầu nguyện sau đó thổi nến, phía dưới từng hồi vỗ tay vang lên. Họ không ngừng nói chúc mừng, âm nhạc nhẹ nhàng mà du dương vang lên các cặp đôi từng bước từng bước khiêu vũ.

Cổ Ân Tâm đứng một bên quan sát, ai mời ra đều bị cô từ chối. Nam Cung Mẫn đứng một mình bĩu môi tức giận, anh dám bỏ cô mà đi biệt tích, hừ hừ, xem lát cô xử lý anh thế nào.

- Không biết phải xưng hô với cô thế nào?

Câu hỏi của Cổ Ân Tâm giúp cô thoát khỏi suy nghĩ, Nam Cung Mẫn cười nhẹ

- Tôi là Nam Cung Mẫn.

- Vậy em có thể gọi chị là chị Tiểu Mẫn không?

- Không được, cô cứ gọi tôi là Mẫn Nhi.

Còn Tiểu Mẫn, chỉ có anh mới được gọi. Nghĩ vậy cô liền nở nụ cười hạnh phúc, Cổ Ân Tâm nhìn cô hỏi

- Chị Mẫn Nhi, người đi cùng chị đâu rồi ạ?

- Cô muốn nói chồng tôi sao? Anh ấy ra ngoài rồi.

Cổ Ân Tâm gật đầu rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh. Nam Cung Mẫn quan sát Cổ Ân Tâm từ nãy đến giờ, cô bé tuy là tiểu thư của Cổ gia nhưng không hề kiêu ngạo, lại rất dễ thương và đáng yêu. Ừ! Cô kết cô bé này, mặc dù cô bé là con của ông ta.

Nam Cung Mẫn nhìn cô bé chăm chú, Cổ Ân Tâm bị cô nhìn đến ngại đỏ cả mặt. Cổ Ân Tâm lấp bắp nói

- Chị...chị Mẫn Nhi, chị có muốn ra ngoài đi dạo hay không?

- Được.

Một góc tại sân vườn

Phong Tần lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

- Ông muốn gì?

- Con bao năm qua vẫn khỏe chứ?

- Tôi vẫn chưa chết.

Nghe anh nói, mặt ông ta trở nên vắn vẹo. Rồi hỏi tiếp

- Vậy mẹ con, bà ấy...

- Bà ấy chết rồi.

Anh cắt đứt lời nói của ông ta, cũng không để ý đến sự kinh hãi của ông mà tiếp tục nói

- Ông còn nhớ vào cái đêm mưa của mười mấy năm trước. Chính đêm đó, mẹ đã bỏ tôi mà đi. Tất cả đều là lỗi của ông, ông vì danh vọng mà bỏ rơi mẹ con tôi. Tôi hận ông.

- Tần, con đừng kích động. Ta cũng không ngờ mọi việc sẽ như thế, nếu biết trước ta sẽ không để Hạ Linh...

- Ông im miệng, ông không có tư cách gọi tên mẹ tôi.

Một lần nữa anh ngắt lời ông ta. Đôi tay buông thả đã nắm chặt lại, hai mắt đỏ ngầu. Anh là đang kìm nén cảm xúc của mình.

Cổ Khắc Tuyền hít một hơi sâu, nhìn anh

- Trở về đi, ta sẽ bù đắp cho con.

- Ông nghĩ cũng đừng nghĩ. Tôi không có người cha như ông. Tôi không còn như xưa, người đang đứng trước mặt ông là Phong Tần chứ không phải là Cổ Việt Tần, ông nghe rõ chưa.

- Con nhất quyết phải hận ta như thế sao?

Cổ Khắc Tuyền đau khổ hỏi. Anh trước sau như một, miệng khẽ nhếch lên

- Đúng, từ ngày mẹ ra đi. Tôi đã quyết tâm sẽ quay lại trả thù. Những gì mẹ trải qua tôi sẽ trả lại gấp bội, đặc biệt là người vợ hiện tại của ông Chu Đào. Bà ta sẽ trả giá cho những gì mình gây ra.

- Sao lại...“lời bà ấy vào” chưa kịp nói thì ông bị tiếng động đằng sau làm cho giật mình. Quay đầu nhìn lại thì thấy khuôn mặt trắng bệch của Cổ Ân Tâm.

Cổ Ân Tâm chỉ muốn cùng cô đi dạo nhưng không ngờ nghe được những điều này. Cổ Ân Tâm cứ đứng vậy, nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt. Đây là anh trai cùng cha khác mẹ với cô đây sao?

Phong Tần chẳng buồn nhìn cô bé, anh đi lại chỗ cô lúc muốn rời khỏi thì nghe thấy ông nói

- Con không thể cho ta một cơ hội sao?

- Không. Nếu biết có ngày hôm nay, tại sao trong quá khứ ông lại làm.

Song, kéo cô đi. Để lại hai cha con Cổ Khắc Tuyền. Cổ Ân Tâm nhìn ông

- Ba, chuyện này là thật sao?

- Đúng vậy!

- Tại sao ba không nói cho con biết, dù một lần. Tại sao chứ?

Cổ Ân Tâm kích động hét lên, nước mắt lăn dài trên má. Cô bé nhấc váy chạy thật nhanh ra khỏi biệt thự. Ông nhìn theo nhưng cũng không cản lại, chỉ cần con bé bình tâm lại là tốt rồi.

45. Chương 44: Lãnh Ngụy Hàn X Cổ Ân Tâm

Nam Cung Mẫn ngồi trong xe im lặng quan sát anh, được một lúc lâu cuối cùng cũng không chịu được bức bối lên tiếng

- Anh muốn khóc thì khóc đi, không cần đè nén cảm xúc của mình làm gì.

Mặc Vũ đang lái xe xuýt nữa trật tay lái, cậu đưa mắt nhìn qua gương chiếu hậu nhưng rất nhanh thu lại. Phong Tần buồn cười

- Em nghĩ anh là ai, hửm?

- Anh là chồng em a.

- Đúng, người ta nói đàn ông rơi máu không rơi lệ. Anh sẽ không khóc đâu.

Cô biết tâm trạng anh không tốt, Nam Cung Mẫn ngồi gần lại ôm lấy anh đầu dựa vào ngực anh, hai mắt nhắm lại. Phong Tần đưa tay ôm cô, cả người ngả ra sau, nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần.

Cổ Ân Tâm chạy một hồi thì không chạy được nữa, cô ngồi xuống ghế đá bên đường. Úp mặt vào hai tay khóc lớn, bỗng...“tí tách...tí tách” những hạt mưa không báo trước rơi xuống, Cổ Ân Tâm vẫn ngồi đó, cô như không cảm nhận được. Nước mưa tạt vào người đau buốt. Xe trên đường đi mỗi lúc một nhanh, rồi không còn chiếc xe nào chỉ còn lại ánh đèn đường chiếu sáng cả một bầu trời u tối. Bỗng một chiếc xe đi vụt qua, người đàn ông trong xe lơ đãng nhìn ra bên ngoài ngay lập tức bảo tài xế dừng xe.

Lãnh Ngụy Hàn bật chiếc ô đen từng bước tiến lại chỗ Cổ Ân Tâm, hắn đưa ô che đi những hạt mưa vô tình kia. Cổ Ân Tâm đôi mắt mơ hồ ngược lên nhìn hắn. Đôi môi tái nhợt, cả thân người run rẩy từng hồi vì bị lạnh, cuối cùng không trụ được mà ngất xỉu. Lãnh Ngụy Hàn mặt cho mưa tạt xối xả vào người mình, hắn đưa tay đỡ lấy Cổ Ân Tâm không hai lời liền bế cô lên xe. Chiếc xe nhanh lao mất trong màn mưa.

Biệt thự Lãnh gia, đây là biệt thự hắn được tặng năm mười tám tuổi. Và chưa hề có một người phụ nữ đặt chân vào đây. Kể cả người em họ mà hắn cưng chiều cũng chưa một lần được bước vào. Cũng vì vậy mà Nam Cung Mẫn giận Lãnh Ngụy Hàn cả tháng, không thèm nhìn mặt hắn lấy một cái. Nói hắn là đồ vô tâm, đến em gái cũng không được vào. Mà bây giờ, hắn lại để cho một người con gái vừa gặp lần đầu bước vào nhà. Nam Cung Mẫn mà biết được chắc lột xác hắn ra rồi ném cho cá mập ăn quá!(Anh suy diễn thật hay)

Nghĩ vậy, hắn lắc đầu sau đó cầm chén canh gừng đi lên lầu. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi, chẳng hạn như cô gái nằm trên giường hắn lúc này vậy.

Trong khi đó, tại biệt thự Nam Cung

Nam Cung Mẫn bất lực nhìn người đàn ông ngồi im lặng suốt buổi tối, bây giờ trời lại mưa có cái gì mà xem đâu chứ?

- Tần.

-...

- Tần?

-...

Cô gọi mà anh dám không lên tiếng, dám bơ cô sao? Được, được lắm! Cô giận luôn cho mà xem. Nam Cung Mẫn nằm phịch xuống ghế sofa dài, quay lưng vào trong. Hừ! Để xem anh còn không để ý cô hay không.

Quả nhiên, khi Phong Tần thoát khỏi những suy nghĩ thì thấy cô đang co ro nằm trên sofa. Anh lo lắng cô bị cảm lạnh, liền đi tới muốn bế cô lên phòng nào ngờ

- Anh không được đụng vào em. Hừ!

- Ngoan, em nằm đây sẽ cảm lạnh.

Phong Tần dõ dằn cô, Nam Cung Mẫn bĩu môi

- Sợ em bị cảm lạnh mà không thèm quan tâm tới em?

Phong Tần lúc này mới ngộ ra tại sao cô lại giận dữ. Anh ngồi xuống đất, dựa vào ghế sofa cô đang nằm

- Xin lỗi, anh đang nghĩ vài điều nên không nghĩ đến em.

- Tần...

- Anh không sao.

Nam Cung Mẫn ôm lấy cổ anh, nhẹ giọng nói

- Anh muốn khóc thì hãy khóc đi, khóc để quên mọi chuyện.

Cô vừa dứt lời môi đã bị anh chiếm lấy, cô nhắm mắt cảm nhận nụ hôn của anh và cô cũng cảm nhận được một giọt nước ấm nóng rơi trên má cô. Nam Cung Mẫn không nói gì, xiết chặt cổ anh hơn. Phong Tần xoay người, chân quỳ dưới đất, một tay ôm eo một tay giữ gáy cô. Nụ hôn trở nên sâu hơn, mãnh liệt hơn nhưng không kém phần dịu dàng.

Một lúc sau, anh buông cô ra mặt gục vào hõm cổ cô. Nam Cung Mẫn cảm nhận được anh đang khóc, anh bị thiếu thốn về tình yêu thương rất nhiều. Đáng lẽ ở độ tuổi khi ấy, người khác có ba mẹ để yêu thương anh thì ngược lại. Một đứa bé đang có một gia đình hoàn hảo, bỗng chốc mất hết tất cả. Anh kìm nén đủ rồi, cứ khóc, cứ yếu đuối đi vì anh không phải thần, anh là người bình thường có cảm xúc riêng của mình chỉ là không muốn bộc lộ ra ngoài.

Nam Cung Mẫn đưa tay vỗ về lưng anh

- Không sao, em vẫn ở bên cạnh anh.

Cảnh tượng này không biết dừng khi nào nếu không có sự xuất hiện đường đột của Cố Dạ Huân, hần đứng ở cầu thang nhìn hai người

- Hai người không phải quên sự hiện diện của em rồi chứ?

Đúng là vậy a!

Cố Ân Tầm e dè nhìn người đàn ông ở trước mặt mình, muốn mở miệng nói nhưng không biết nói gì. Lãnh Ngụy Hàn nhin không được nữa lên tiếng

- Em muốn hỏi gì?

- Anh...nhìn anh rất quen mắt, chúng ta từng gặp nhau sao?

- Không có, đây là lần đầu tôi với em gặp mặt.

- Oh.

Cố Ân Tầm không biết nói gì nên im lặng cúi đầu. Hần nhìn cô hồi lâu rồi nói

- Tối nay em ngủ ở đây đi, tôi sẽ ngủ ở phòng khách.

- Như vậy sao được.

- Hửm?

Lãnh Ngụy Hàn nhướng mày tỏ ra thú vị, hần áp sát vào người cô

- Hay là em muốn tôi ngủ cùng?

- Lưu manh, biến thái.

Cổ Ân Tâm xấu hổ, đưa tay đánh hần. Lãnh Ngụy Hàn cười lớn khiến lòng ngực run lên

- Không chê em nữa, ngủ ngon.

- Được, ngủ ngon.

Cổ Ân Tâm nằm xuống giường mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

46. Chương 45: Thử Chấp Nhận

Sáng hôm sau

Nam Cung Mẫn tỉnh dậy anh đã đi làm, cô nhàm chán nằm trên giường nghĩ. Ba mẹ đi cũng thật lâu, không định định cư ở nước ngoài luôn đấy chứ?

“Cốc...cốc...” tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô. Nam Cung Mẫn lười biếng lên tiếng

- Vào đi.

- Tiểu thư, có một cô gái đến nói muốn gặp thiếu gia.

- Tàn đi làm rồi, nói cô ta về đi.

Quản gia gạt đầu định đi ra ngoài thì bị cô gọi lại

- Thiếu phu nhân có gì cần dặn.

- Bảo cô ta chờ tôi.

Mười lăm phút sau

Cổ Ân Tâm nhìn thấy cô vội đứng dậy

- Chị dâu.

- Hả?

Cô kinh ngạc nhìn xung quanh rồi đưa tay chỉ mình

- Tôi?

- Vâng ạ!

Cổ Ân Tâm gạt đầu, hỏi

- Anh hai đâu ạ?

Khóe môi cô giật giật gọi “anh hai” thuận miệng quá nhỉ? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn trả lời

- Công ty.

- Cảm ơn ạ.

Nói xong quay người đi, cô vội cản lại

- Đợi chút, tôi đi với cô.

Cổ Ân Tâm ngồi trên xe đến thở mạnh cũng không dám, cô bé cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình. Cô ngồi bên cạnh muốn cười lớn, cô đâu phải cợt sao lại sợ như vậy chứ?

Hai mươi phút sau, chiếc xe dừng trước Tập đoàn. Nam Cung Mẫn bảo cô bé vào trước, còn mình thì đi mua đồ ăn trưa, dấu sao cũng đã mượn mua đồ lên ăn cùng anh vậy.

Trong khi đó, tại đại sảnh Tập đoàn

- Chị ơi, Phong tổng có ở đây không ạ?

Cổ Ân Tâm mỉm cười hỏi lễ tân. Tiểu thư lễ tân nhìn Cổ Ân Tâm, lễ phép nói

- Thưa cô, cô có hẹn trước không ạ?

- Không có.

- Vậy thật xin lỗi, cô không hẹn nên không thể gặp ngài ấy với lại ngài ấy đang họp.

- Oh, vậy tôi có thể ngồi đợi bên kia không?

- Chắc chắn rồi, tiểu thư mời.

Tiểu thư tiếp tân dẫn cô đến ghế chờ, còn rót nước uống cho Cổ Ân Tâm. Cô gật đầu cảm ơn rồi im lặng ngồi đó.

Cỡ năm phút sau, Nam Cung Mẫn đi vào. Lễ tân thấy cô liền cúi chào, cô gật đầu đang định đi lên thì nghe tiếng gọi của Cổ Ân Tâm

- Chị Mẫn nhi.

Cô đưa mắt nhìn qua, mày nhíu lại

- Sao còn chưa lên?

- Ha ha, em không hẹn trước với lại anh ấy đang họp.

Cổ Ân Tâm ngưỡng ngừng gãi đầu, cô gật đầu như đã hiểu. Mọi người đang làm việc cũng phải dừng lại, tiểu thư lễ tân sợ hãi, ấp úng nói

- Phu nhân, tôi...tôi...

- Không sao, các người làm việc đi.

Sau đó dẫn Cổ Ân Tâm tiến vào thang máy, dù tò mò cô gái đi cùng phu nhân tổng tài là ai nhưng họ không dám bàn tán. Chỉ sợ chọc giận cô, tai ương sẽ ập đến a! Ai mà không biết, tổng tài thương phu nhân đến vô pháp vô thiên, cái gì phu nhân nói cũng nghe. Aizzz, chừng nào họ mới được như thế đây?

Phòng tổng tài

Cổ Ân Tâm đứng ngồi không yên, cô (CAT) đang sợ anh sẽ phản ứng thế nào khi gặp cô đây.

- Em ngồi im đi, thật đau đầu.

Nam Cung Mẫn quát nhẹ, Cổ Ân Tâm cũng bị hù không nhẹ nên ngoan ngoãn ngồi im một chỗ.

Cô gật đầu hài lòng, lấy điện thoại ra xem. Thấy mail có tin nhắn liền vào xem, Nam Cung Mẫn nhếch môi, đúng là người của Phong Vũ bang, làm việc khiến cô thật hài lòng. Vũ Hạ Vy, Lâm Trác không lâu đâu tôi sẽ cho các người nếm mùi vị đau khổ. Nam Cung Mẫn tỏa ra luồng khí lạnh làm Cổ Ân Tâm ngồi bên cạnh ớn lạnh không thôi.

“Vũ Hạ Vy, Lâm Trác tôi xem các người còn hạnh phúc bao lâu. Hừ! Chọc tức tôi chỉ có con đường chết, các người cứ đợi đi...”

“Cạch” tiếng mở cửa làm cô thoát khỏi suy nghĩ, Phong Tần vội bước vào nhưng không làm giảm đi khí thế của anh

- Đến sao không nói, anh xuống đón em? Hửm?

- Không muốn làm phiền anh thôi.

Phong Tần cười cười, nhưng khi nhìn thấy người ngồi bên cạnh cô khuôn mặt lạnh đi vài phần

- Cô đến đây làm gì?

- Anh...anh hai, em...

Anh giật mình, Cổ Ân Tâm gọi anh là anh hai? Phong Tần cười lạnh

- Đừng gọi tôi như vậy, tôi không quen cô.

Cổ Ân Tâm cắn môi, cô chỉ muốn họ nhận nhau thôi. Dù cô biết, ba không đối xử tốt với anh nhưng mà...nhưng mà...

- Ra ngoài và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Tiếng quát của anh làm Cổ Ân Tâm sợ hãi, cô bé chỉ biết nức nở chạy ra ngoài. Mặc Lâm nhìn cô gái khuôn mặt tái nhợt liền thấy tội nghiệp, lão đại cũng thật là...không thương hoa tiếc ngọc gì cả.

- Tần, đừng tức giận.

- Em còn nói, em giám tiếp tay người ngoài? Anh phải phạt em.

Phong Tần giả mặt lạnh nhìn cô nói, nào ngờ

- Hức...người ta cũng chỉ muốn tốt cho anh, hức...hức...anh hung dữ với em...em mét hai...

- Được. Được, anh sai rồi. Ngoan nào, không khóc...ngoan...

Phong Tần không sợ gì chỉ sợ nhất là nước mắt của cô. Dù đó là giả vờ, nhưng trái tim anh rất đau khi thấy những giọt nước mắt đó.

Nam Cung Mẫn vùi mặt vào lòng anh, giọng có chút khàn

- Tần, cô bé đó rất tốt.

- Ủ, anh biết!

- Nên anh hãy thử một lần nhé, thử chấp nhận cô bé, xem cô bé là em gái mình.

- Được, tất cả nghe em.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, Nam Cung Mẫn mỉm cười ngọt ngào nói

- Em đói!

Phong Tần nhìn đồng hồ, đã trễ như vậy mà anh còn chưa dẫn cô đi ăn, thật là đáng trách mà. Anh đỡ cô ngồi dậy

- Anh dẫn em đi ăn.

- Không cần, em mua sẵn rồi.

Cô cầm hộp đồ ăn để trên bàn gơ lên cho anh xem. Phong Tần cười, sau đó hâm nóng lại rồi cả hai cùng có một bữa trưa ấm áp.

47. Chương 46: Đùng Bao Giờ Thách Thức Tôi (1)

Cổ Ân Tâm chạy xuống lầu trước vẻ kinh ngạc của nhân viên, cô đâu còn tâm trạng để tâm đến ai cứ vậy mà chạy, không may đụng trúng một người. Cả cô và người đó đều bị ngã, Cổ Ân Tâm hít một hơi, hình như chân cô bé bị trật rồi.

Nhân viên tiếp tân nhận ra người mới tới vội vàng lại đỡ

- Vũ tiểu thư, người không sao chứ?

- Hừ! Các người mắt có phải bị mù hết không? Để cho một người như cô ta vào đây, con hại tôi bị ngã.

Vũ Hạ Vy tức giận quát, mấy nhân viên chỉ biết cúi đầu im lặng. Cô nhân viên đỡ Cổ Ân Tâm đứng dậy trong lòng thầm khinh thường: chẳng qua chỉ là tiểu thư nhỏ nhỏ, còn vị này a, không thể đắc tội, là khách của phu nhân nha! Đúng là người coi trời bằng vung mà.

Cô nhân viên quan tâm hỏi Cổ Ân Tâm

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Cô lắc đầu, rồi hướng Vũ Hạ Vy xin lỗi

- Thật xin lỗi chị, lúc này là tôi không nhìn đường. Không làm chị bị thương chứ?

- Cô đụng trúng tôi, xin lỗi một cái là xong sao?

Cổ Ân Tâm sốt ruột

- Vậy chị muốn gì?

- Muốn gì à?

Vũ Hạ Vy tiến lại gần, ả ta là muốn kiếm chuyện đây mà. Mắt thấy ả đi đến, cô bé chỉ đứng yên nào ngờ ả giờ tay lên và...

"Chát" một cái tát giáng xuống, nhưng người chịu trận không phải là Cổ Ân Tâm mà là cô nhân viên bên cạnh, nói sao nhĩ phản ứng của cô nhân viên thật nhanh.

Mọi người giật mình, cái tát này phải dùng hết sức ấy chứ! Cổ Ân Tâm tức giận

- Chị đừng có quá đáng, sao lại ra tay đánh người?

- Tôi thích, được không?

Vũ Hạ Vy cười cợt nói, cô nắm chặt tay nhân lúc ả ta không để ý tát ả một cái, quá bất ngờ làm Vũ Hạ Vy không kịp né, ả ôm mặt hai mắt trừng cô bé

- Cô...cô...

- Tôi nói cho chị biết, chị đừng có quá đáng. Người như chị, gặp họa không ai giúp, hung dữ, độc ác, đúng chất "tiểu tam".

Cổ Ân Tâm cũng chỉ là nói vậy thôi, ai ngờ ả ta chợt dạ quát lên

- Ai là tiểu tam?

- Ở đây chỉ có cô và tôi, không lẽ tôi tự nói mình?

Cổ Ân Tâm cười như không cười nói, Vũ Hạ Vy nghẹn họng, giậm chân xoay người đi về hướng thang máy nhưng trong lòng âm thầm ghi hận.

Một màn này, đều thu vào mắt của một người. Hắn nhếch môi, không ngờ tiểu bạch thủ xù lông lên cũng thật đáng yêu, cô gái này, định sẵn là của hắn. Cổ Ân Tâm vẫn ngây thơ không biết mình rơi vào tay ác ma, sau này trầm luân không dứt.

Nam Cung Mẫn nằm trên ghế sofa cảm nhận như ai đó đang chạm vào người, mơ hồ tỉnh dậy

- Tần...

- Ủm...sao không vào phòng ngủ, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh.

Anh chỉ mới đi họp một lúc mà cô đã ngủ say như vậy rồi. Hình như dạo gần đây cô rất thích ngủ thì phải?

- Không muốn...

Cô đưa tay ôm lấy anh, nhỏ giọng nói

- Em lười.

Phong Tần bật cười, đưa tay捏 nhẹ mũi cô

- Heo con lười biếng.

- Ủm.

Cô khẽ “hừ” một tiếng rồi lại ngủ say, anh lắc đầu bế cô vào phòng nghỉ còn mình thì quay lại bàn làm việc.

- Vũ tiểu thư, cô không thể vào trong.

Thư ký của anh thấy Vũ Hạ Vy thì ngăn lại. Ắ không vui, tức giận nói

- Tránh ra, các người biết tôi là ai không mà cản đường?

- Dù cô là ai cũng vậy, tổng tài có lệnh không gặp bất cứ ai.

Vũ Hạ Vy không xem lời nói của thư ký ra gì, ả đẩy hẳn ta ra đi vào trong. Thư ký thấy vậy đổ mồ hôi, hi vọng tổng tài rộng lượng đừng trách phạt hẳn a!

Phong Tần cau mày không vui khi có người vào, không phải anh đã dặn không cho ai vào sao?

Vũ Hạ Vy nhìn thấy anh vội chỉnh lại y phục đang mặc trên người, còn “vô tình” kéo cổ áo xuống để lộ vòng một của ả ta. Lòng mày của anh càng nhíu chặt lại vì mùi nước hoa nồng nặc khác hẳn với hương hoa dịu nhẹ của cô.

Vũ Hạ Vy thấy anh không chú ý đến mình môi mím chặt lại, sau đó nở nụ cười tươi rói

- Phong tổng.

-...

- Phong tổng, anh có thể giúp công ty của tôi hay không?

Ả nhìn anh bằng ánh mắt trông chờ, chuyện là vậy...vài hôm trước, không hiểu sao cổ phiếu công ty giảm xuống các nhà đầu tư đều rút vốn. Vũ Hạ bây giờ chỉ còn vỏ rỗng, nếu cứ tình trạng này tiếp tục tái diễn thì Vũ Hạ sẽ phá sản mất thôi. Còn về việc vì sao ả lại nhờ anh à? Tất cả đều vì cha ả, cha Vũ Hạ Vy biết rằng không thể nhờ Tập Nam Cung được vì năm năm trước Nam Cung Thị ngừng đầu tư vào công ty mà không rõ nguyên nhân, mặc dù công ty Vũ Hạ là một chi nhánh nhỏ của Nam Cung Thị. Về sau ông mới biết rằng, tất cả đều do con gái của ông gây ra.

Thấy anh không ngẩng đầu lên, ả liền lớn mật đi vòng ra sau hai tay vòng qua cổ Phong Tần. Vũ Hạ Vy cố ý để nơi mềm mại áp sát vào lưng anh, ả không tin anh không đổ sập trước sự quyến rũ của ả. Phong Tần chán ghét, lạnh lùng nói

- Cút.

- Tần, đừng vậy mà. Anh giúp cho người ta nha?

- Cút.

Anh không kiên nhẫn nói, lúc định đẩy ả ta ra thì nghe thấy giọng lạnh đến thấu xương của cô

- Hai người đang làm gì?

Vũ Hạ Vy nhếch môi cười

- Ai nha, Mẫn nhi, cậu không thấy sao mà còn hỏi?

Phong Tần nhìn cô tức giận đến hai mắt đỏ hoe mà đau lòng không thôi. Anh đẩy mạnh Vũ Hạ Vy ra làm ả ta ngã một cách nặng nề xuống đất.

Anh không quan tâm đến ả, bước nhanh đến chỗ cô

- Vợ à, anh vô tội.

Nam Cung Mẫn nhìn khuôn mặt giả vờ “vô tội” của anh mà quá

- Đừng đụng vào em, người anh có mùi nước hoa của người phụ nữ kia.

Phong Tần cười hạnh phúc, cô là đang ghen nha. Nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô, anh hận không thể hôn lên nó nhưng bây giờ không được a, cô đang tức giận.

- Vũ Hạ Vy, cô là đang thách thức sự nhận nãi của tôi?

48. Chương 47: Đừng Bao Giờ Thách Thức Tôi (2)

- Vũ Hạ Vy, cô bây giờ là đang thách thức sự nhẫn nại của tôi?

Nam Cung Mẫn bình tĩnh nhìn ả ta, giọng nói nhẹ nhàng nhưng khiến người nghe cảm thấy sợ hãi.

Vũ Hạ Vy đụng đến giới hạn cuối cùng của cô thì đừng mong cô tha thứ. Nam Cung Mẫn từng bước đi lại, không báo trước giật mạnh tóc ả ra sau. Ả hét lớn, nước mắt cũng chảy ra

- Aaaa...Nam Cung Mẫn, mau buông tay.

- Buông? Cô đang kể chuyện cười sao?

Cô nhếch môi cười lạnh, tay đập đập lên mặt ả.

- Cô, đã đụng đến giới hạn của tôi. Cô nghĩ tôi nên làm gì với cô đây?

- Nam Cung Mẫn, cô mau buông tay. Người phụ nữ như cô sớm muộn gì cũng bị chồng ruồng bỏ.

- Phải không?

Dứt lời cô quay sang phía anh, Phong Tần nhún vai

- Anh không nghe thấy gì hết.

Cô gật đầu hài lòng, Vũ Hạ Vy trợn mắt không thể tin.

- Vũ Hạ Vy, cô đừng bao giờ thách thức tôi. Sẽ rất nhanh, tôi cho cô nếm mùi vị đau khổ. Bây giờ....

Cô kéo dài giọng, tay thả tóc ả ra

- Cút.

Vũ Hạ Vy miệng như bị thứ gì đó chặn lại không nói được lời nào. Ả chạy đi với khuôn mặt đầy nước mắt, đầu tóc thì rối rung rối mù.

Mọi người tò mò nhìn ả, họ rất muốn biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

- Anh không được chạm vào em.

Cô tức giận nói.

- Vợ à, anh vô tội.

- Em mặc kệ.

Phong Tần ngồi xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng

- Vợ à, là cô ta quyến rũ anh mà.

Song, còn cọ cọ khuôn mặt vào cổ cô. Nam Cung Mẫn trừng mắt, đẩy đầu anh ra

- Vậy sao anh không đẩy cô ta ra?

- Có nha, đang định đẩy thì em ra rồi.

- Hứ!

Cô xoay mặt đi không thèm nhìn anh, Phong Tần lắc đầu đưa tay bế cô ngồi lên đùi mình, rồi lấy tay xoay mặt cô đối diện với mặt anh.

- Bà xã, không giận nữa. Anh sai rồi, có được không?

Cô mím môi, tuyệt nhiên không nói chuyện. Đôi mắt to tròn cứ nhìn chăm chăm vào anh, khiến anh cũng phải rùng mình.

Bỗng nhiên Nam Cung Mẫn đưa tay cởi áo vest ngoài của anh ra, sau đó đưa tay bứt hết cúc áo sơ mi của anh, mắt đỏ ửng

- Đáng ghét, không cho anh mặc đồ bị người phụ nữ đó chạm vào...hức...cởi ra...không cho mặc...hức...

Phong Tần ngồi im chịu trận, đến khi bứt hết cúc ra cô mới thôi. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, thân mật cụng trán mình vào trán cô

- Bà xã, đừng khóc. Em khóc anh sẽ đau lòng nha.

- Hức...hức...

Cô hít mũi, thút thít khóc, dù biết anh yêu cô tuyệt đối sẽ không đụng vào người phụ nữ khác nhưng cô vẫn khó chịu.

Phong Tần hôn lên từng giọt nước mắt của Nam Cung Mẫn, sau đó dờ xuống môi, anh từng chút từng chút hút lấy mật ngọt của cô. Cô ngửa đầu ra sau, hai tay vòng lấy cổ anh. Hôn một lúc lâu, anh mới thở hổn hển buông cô ra. Cô dựa vào lồng ngực anh, khuôn mặt đỏ ửng. Phong Tần đưa tay vuốt nhẹ má cô, anh hôn lên hai má phúng phính mềm mại của Nam Cung Mẫn

- Không tức giận nữa, được không?

Cô chu môi, không nói chuyện, đầu vùi vào ngực anh. Phong Tần thấy vậy nói

- Tiểu Mẫn, dạo này em rất lạ.

Ngước lên nhìn anh.

- Cảm xúc thật thất thường, hay khóc, đặc biệt lại ngủ nhiều.

- Thì sao, anh chê em phiền toái sao?

Cô nhăn mũi hỏi, anh đưa tay ngắt nhẹ mũi cô

- Không có, em muốn gì thì là thế đó. Có phiền toái anh cũng không mệt.

- Em biết, anh thương em nhất.

Phong Tần nhìn cô làm nũng trong lòng mà lửa dục bị khơi dậy, anh khẽ rên lên

- Bà xã, anh là người đàn ông bình thường.

Dường như cảm nhận được sự khác thường của anh, cô đỏ bừng mặt

- Anh...lưu manh.

- Cũng chỉ lưu manh với em.

Phong Tần nói xong hôn nhẹ lên môi cô, Nam Cung Mẫn hơi nhú mào ngăn cơn cồn cào trong bụng mình, mệt mỏi nói

- Tần, em khó chịu quá.

Nói xong, hai tay ôm lấy bụng. Anh hốt hoảng, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô

- Có sao không em?

- Khó chịu...

- Ngoan, không sao, anh đưa em đến bệnh viện.

Nam Cung Mẫn lắc đầu

- Không muốn, em không muốn đi.

- Nhưng...thôi được. Anh đưa em về nhà.

Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô cuối cùng cũng thỏa hiệp. Phong Tần vội vào phòng nghỉ thay áo sau đó cầm theo một cái áo khoác mặt lên cho cô. Anh cúi người bế Nam Cung Mẫn lên, đi vội ra gara...

Biệt thự Nam Cung

- Quần gia, bác sĩ đến chưa?

Lúc này trên đường về anh đã gọi bác sĩ riêng nên vừa về tới anh đã hỏi. Quần gia đáp

- Thưa cậu, bác sĩ đang đợi bên trong.

Phong Tần gật đầu, bế cô lên phòng lúc đi ngang qua phòng khách Cố Dạ Huân thấy anh cũng chạy theo sau.

Đặt cô cẩn thận lên giường, rồi mới để bác sĩ khám.

- Anh rể, chị họ bị gì vậy?

Ở bên ngoài, Cố Dạ Huân đưa mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt thì quay sang anh hỏi. Phong Tần làm sao biết được cô bị gì? Anh lắc đầu, khuôn mặt thể hiện rõ sự lo lắng. Cố Dạ Huân thở dài

- Chị ấy sẽ không sao.

“Cạch” cánh cửa phòng mở ra,

Bạch Băng tháo khẩu trang xuống nói

- Chăm sóc con bé cho tốt, tôi đã kê sẵn thuốc trị dạ dày rồi. Ngày uống hai lần sẽ không sao.

- Cảm ơn bác sĩ Bạch.

Bạch Băng xua tay

- Không có gì. Ừ, cỡ một tuần nữa đưa con bé đến bệnh viện để ta kiểm tra lại. Nếu không nhầm thì con bé mang thai, chỉ là còn quá nhỏ để biết đó có phải là thai nhi hay không.

49. Chương 48: Điều Kiện

Đợi khi Bạch Băng đi rồi anh vẫn chưa hồi phục tinh thần. Tiểu Mẫn có thể đang mang thai?

Cố Dạ Huân là người lấy lại tinh thần đầu tiên, hấn khẽ đập vai anh

- Anh rể, mau vào xem chị thế nào rồi. Em đi báo cho mọi người biết.

Phong Tần khẽ gật đầu, bước vào phòng ngủ thì thấy cô đang ngồi dựa vào đầu giường, hai mắt nhìn ra bên ngoài. Nghe tiếng động, Nam Cung Mẫn xoay mặt lại nở nụ cười yếu ớt. Nhìn cô như vậy lòng anh đau như cắt, anh đi lại ngồi cạnh giường đưa tay vén những sợi tóc ra sau cho cô

- Vợ à, em bị đau dạ dày sao không nói anh biết?

- Em không sao mà.

Anh im lặng ngắm nhìn nhan sắc của cô, hồi lâu mới lên tiếng

- Em bây giờ phải giữ gìn sức khỏe, bởi vì có khả năng em đang mang thai.

- Sao?

Cô ngỡ ngàng, ngây ngốc nhìn anh tay đặt trên bụng. Biểu hiện ngốc nghếch của cô khiến anh bật cười, đưa tay vuốt ve mái tóc dài mượt của cô

- Vẫn chưa chắc chắn, tuần sau anh đưa em đi khám lúc đó mới biết chính xác.

- Dạ.

Nam Cung Mẫn gật đầu, đưa mắt nhìn xuống bụng. Cô mỉm cười, ở đây có thể đang hình thành một sinh linh mới, nó là kết tinh chứng minh tình yêu của anh và cô. Phong Tần nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cô sao lại không biết cô đang nghĩ gì chứ? Thấy cô cứ giữ nguyên một tư thế, anh liền sợ Nam Cung Mẫn sẽ bị mỏi đành nói

- Ngoan ngoan ngủ một tí, lát đến giờ ăn tối anh sẽ gọi.

Song, liền đỡ cô nằm xuống chỉnh sửa lại chăn rồi im lặng nắm lấy tay cô. Nam Cung Mẫn không ngủ được, nũng nịu nói

- Tần, anh hát cho em nghe được không?

- Hửm?

Anh nhướn mày nhìn cô, cô lắc tay anh chu môi nói

- Người ta muốn nghe anh hát mà...nha...hát cho Mẫn nghe nha...???

Nhìn cô lúc này có bao nhiêu đáng yêu, có bao nhiêu ngốc nghếch chứ? Không đành lòng từ chối, anh gật đầu chấp nhận. Nam Cung Mẫn cười híp mắt, trông chờ anh cất giọng hát. Cười nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô được nghe anh hát.

Giọng hát trầm ấm, lay động lòng người theo từng câu chữ mà vang lên

Yêu có phải cảm dỗ si mê có phải lặng yên nhớ người?

Có phải luôn giấu kín trong lòng hoài mong?

Yêu nhưng chẳng dám nói ta yêu, không thể kề bên mỗi ngày.

Vì ai lạnh lùng vô tâm

Sợ hoa sẽ héo úa, sợ mưa gió sẽ qua đây...

.....

.....

Trái tim ta có đau buồn trên đời này đâu ai thấu hiểu được

Vì yêu người ta sẽ không hối hận đâu”

Phong Tần nhìn khuôn mặt bình ổn khi ngủ của cô làm anh cảm thấy cuộc sống này tốt đẹp biết bao. Anh mỉm cười, cúi người hôn nhẹ lên trán cô khẽ nói

- Vợ à, có em thật tốt!

Sáng hôm sau, khi hai người ngủ dậy thì đã thấy đại gia đình tập hợp đông đủ. Ba mẹ cô thì không nói, đáng nói là hai người Nam Cung Thần và Yến Di không biết biến đi đâu mà bây giờ mới thấy mặt mũi.

Tử Huyền nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô đau lòng nói

- Sao lại không biết chăm sóc bản thân thể hả?

- Con không sao mà mẹ.

Nam Cung Mẫn gãi đầu, khó xử lên tiếng. Hạo Thiên lắc đầu, chỉ biết nói vài lời trách cứ nhưng tám phần là quan tâm lo lắng

- Lớn rồi, cũng đã có chồng phải tự biết chăm sóc cho bản thân, đừng khiến chồng con lo lắng.

Nam Cung Mẫn mím môi, chỉ biết cuối đầu nghe người ba mà cô quý nhất dạy dỗ. Thấy ai cũng vờ trách cô, Phong Tần vội lên tiếng

- Là con không chăm sóc tốt cho cô ấy, ba mẹ đừng trách có trách hãy trách con.

Nghe anh nói vậy, Hạo Thiên nhú mày không vui nói

- Con chiều nó quá rồi đó.

- Cũng giống như ba chiều mẹ lúc còn trẻ thôi.

Nam Cung Mẫn bất mãn, sau khi Hạo Thiên vừa dứt lời cô liền phản bác lại.

Hạo Thiên còn đang định nói gì đó thì bị Tử Huyền kéo tay

- Thôi mà, với lại con nói có sai đâu?

-

Hạo Thiên lúc này không còn từ nào để diễn tả, cả nhà cũng bật cười vì câu nói của Tử Huyền. Quả thật ngày xưa, tình yêu của ba mẹ khiến họ phải ngưỡng mộ.

- Được rồi, mấy đứa nói chuyện ba vào phòng nghỉ ngơi một tí.

Hạo Thiên đứng dậy về phòng, Tử Huyền cũng đi theo sau còn không quên dặn

- Chăm sóc bản thân cho tốt.

- Vâng ạ!

Hạo Thiên ngồi trên giường đưa mắt nhìn Tử Huyền, tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh. Tử Huyền hiểu ý lại ngồi xuống. Nhưng đi gần đến chỗ đã bị Hạo Thiên đưa tay kéo lại, làm Tử Huyền mất đà ngã ngồi vào lòng Hạo Thiên.

- Em hòa với con ăn hiếp anh, hửm?

Vừa nói anh vừa đưa tay cù lét Tử Huyền

- Em sai rồi, ha ha...thật nhột...Thiên...em sai rồi...

Tử Huyền cười đến mặt đỏ bừng, thấy vậy Hạo Thiên dừng tay yên ỗn ôm cô vào lòng. Dù thời gian trôi đi, tóc không còn xanh nhưng tình cảm của họ vẫn vậy, thậm chí còn hơn thế nữa.

Bên ngoài phòng khách, sau khi ba mẹ rời đi Nam Cung Thần mới lên tiếng hỏi thăm cô. Nam Cung Mẫn không thèm nhìn mặt cậu, cô úp ngực vào lòng anh. Biết là cô giận dữ, nên đành dỗ ngọt

- Mẫn nhi à, em đừng giận anh hai mà. Bây giờ em muốn gì anh đều đáp ứng.

Mắt cô lóe lên tia sáng, quay đầu nhìn cậu

- Thật?

- Là thật.

Nghe vậy, cô mỉm cười. Nam Cung Thần thấy nụ cười của cô mà ớn lạnh, hình như cậu bị người ta tính kế. Không để cậu suy nghĩ nhiều, cô liền nói

- Thứ nhất, em muốn anh nhường quyền quản lý dự án Khu vườn ánh sáng cho em...

- Được.

Cô chưa nói xong cậu đã đồng ý, Nam Cung Thần cười càng sáng lạnh hơn

- Thứ hai, vào sinh nhật năm nay của anh. Anh phải cưới chị dâu làm vợ...

Ừ thì điều kiện này hơi vô lý, nhưng mà chị dâu đợi anh hai cũng thật lâu rồi. Năm năm bên nhau, chị ấy chịu thiệt không ít thiệt thòi.

Khi cô nói xong điều kiện thứ hai thì bầu không khí có chút quái lạ. Nam Cung Thần vẫn ngây thơ không biết gì, hai mắt mở to chờ câu trả lời. Nam Cung Thần đưa mắt nhìn người con gái bên cạnh, bao năm qua cô chịu thiệt nhiều rồi cũng đến lúc cho cô một danh phận.

Đúng lúc cậu định lên tiếng thì Yến Di đứng dậy

- Em hơi mệt, em lên phòng trước đây.

P/S: gần tết nên phải dọn nhà vì vậy đăng có chút chậm trễ mong m.n thông cảm.

À, mk nhớ hôm bữa có pn hỏi là có viết về Âu Dương Tuyết Linh và Lãnh Quân Ngụy? Giờ hỏi ý kiến m.n, nếu đồng ý mk sẽ viết cuốn của họ và sẽ đẩy nhanh tốc độ của cuốn này. Trong thời gian dk nghỉ tết mk sẽ viết cả hai bộ, để bộ này kết thúc sẽ đăng luôn bộ kia. Dĩ nhiên cuốn này chuyển thành quyển 3 cuốn của ADTL và LQN sẽ là quyển 2. Nếu m.n đồng ý thì sẽ viết k thì thôi!

Cảm ơn đã bỏ ra ít phút để đọc dòng thông báo này!!!

50. Chương 49: Tâm Tư Của Yến Di

- Em hơi mệt, em lên phòng nghỉ ngơi trước đây.

Nam Cung Thần nhìn bóng lưng của Yến Di, mím chặt môi. Cô lắc đầu

- Chị ấy là đang sợ, không cần anh nói em cũng biết anh sẽ đồng ý. Nhưng còn chị ấy...aizz, anh nên để chị ấy yên tĩnh một chút.

Nói xong, cô quay sang người đàn ông bị cô bỏ rơi này giờ. Nũng nịu cò vào người anh

- Tần, em đói.

- Đói rồi thì đi ăn cơm, không thể để vợ đói được.

Hai người xuống phòng ăn, phòng khách chỉ còn lại cậu. Nam Cung Thần mệt mỏi ngã ra ghế sofa, Yến Di cô ấy sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ năm năm qua tình yêu của cậu dành cho cô vẫn chưa đủ? Vẫn không làm cô tin tưởng cậu là yêu cô thật lòng. Di Di, rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ gì?

Trên phòng ngủ, Yến Di ngẩn người nhìn ra cửa sổ. Tại sao cô phải chạy trốn? Vì cô cảm thấy sợ hãi, năm năm bên anh cô vẫn sợ, sợ một ngày nào đó anh sẽ rời bỏ cô. Lúc đầu gặp nhau, anh chỉ bảo cô ở bên anh một năm sau một năm đó sẽ để cô đi.

Một năm nhanh chóng trôi qua, trái tim cô không biết khi nào đã trao trọn cho Nam Cung Thần. Cô bắt đầu lo lắng và sợ hãi, đến ngày cô phải đi. Nam Cung Thần đã hỏi

- Em thật sự muốn rời đi.

Lúc đó cô mím môi, hai mắt đỏ hoe nhìn anh hỏi

- Còn sự lựa chọn nào khác sao?

Nam Cung Thần ôm cô vào lòng

- Có chứ, em có thể chọn ở lại bên cạnh tôi.

Cô cũng sợ một lúc, nước mắt cũng đã rơi xuống. Cô tự nhủ mình phải mạnh mẽ, không được khóc. Anh chỉ là đang thương hại cô mà thôi. Nhưng cô không từ chối, vì cô yêu anh. Cô sợ nếu không có anh bên cạnh, cô sẽ không sống nổi. Cả ngày hôm đó, cô tự nhốt mình trong phòng và tự nói với lòng: Yến Di, không phải mày rất mạnh mẽ sao? Sao bây giờ, lại động lòng lại rơi lệ vì một người đàn ông?

Cô không thể tự giải đáp được. Cứ như vậy cô ở bên cạnh anh, cố giấu tình cảm của mình cho đến một ngày...Nam Cung Thần biết được anh yêu cô, đó là ngày sinh nhật của cô.

Nhưng thực ra cô không biết đó có phải là ngày sinh của mình không nữa. Cô chỉ biết đó là ngày cô gia nhập vào tổ chức sát thủ. Hôm đó, cô tự chuốt cho mình say để trút đi nỗi buồn. Mà Nam Cung Thần cũng không có ở biệt thự, khi đó anh dẫn cô đến biệt thự riêng còn anh vẫn ở với gia đình, chỉ là lâu lâu lại đến thăm cô. Dù như vậy nhưng cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng không biết tại sao hôm đó khuya như vậy anh còn đến.

Nam Cung Thần nhìn cô say đến không biết trời trăng gì hết, trong lòng có chút tức giận

- Em sao lại uống nhiều như vậy?

Yến Di đưa mắt nhìn lên, cô mỉm cười lẩm bẩm

- Là mơ sao? Thần...trong mơ em nhìn thấy được anh sao? Hức...anh biết không, Thần em rất yêu anh...

Nam Cung Thần kinh ngạc, anh đỡ cô dậy

- Em uống say rồi.

- Em không có say, Thần...hôm nay là sinh nhật em, anh uống với em nha?

Kết quả sáng hôm sau thức dậy, hai người không mảnh vải che thân. Từ đó quan hệ của anh và cô chuyển biến theo một chiều hướng khác, bạn gái? Tình nhân sao? Điều không phải cho đến ngày hôm nay đã hơn năm năm.

Dù anh có cương chiều, dịu dàng với cô thì năm năm qua cô vẫn luôn dối người dối lòng. Hạnh phúc sao? Có đó, nhưng niềm hạnh phúc này khiến cô sợ hãi. Sợ đến một lúc nào đó sẽ tan vỡ.

Ngày hôm nay, Mẫn nhi ra điều kiện như vậy có phải anh nghĩ là cô xúi giục em ấy không?

- Đang nghĩ gì?

Giọng nói trầm thấp của Nam Cung Thần làm Yến Di giật mình, cô đưa mắt nhìn anh lắc đầu

- Không có.

- Vậy tại sao anh vào mà em không biết?

Với tư cách là một sát thủ, chỉ cần gặp nguy hiểm sẽ nhạy bén phát hiện ra chứ đừng nói đến việc người khác lại gần mà không biết.

- Chỉ là thất thần một chút.

Yến Di cười nhẹ, Nam Cung Thần ngồi cạnh cô

- Em đang không vui?

- Có sao?

Cô nhìn cậu, Nam Cung Thần đưa tay vuốt khuôn mặt cô

- Em không muốn gả cho anh?

- Không có.

Cô cúi đầu né tránh, nhưng bị cậu ép phải nhìn thẳng vào mắt mình

- Em sợ?

Lắc đầu.

- Em nói dối, Di Di em không tin tưởng anh hay là không tin tưởng bản thân mình.

- Không có, tất cả đều không có.

Yến Di mím môi, ngăn không cho mình khóc. Nam Cung Thần đưa tay ôm cô vào lòng

- Là anh không tốt, để em uất ức như vậy. Không sao rồi, từ nay về sau sẽ không vậy nữa.

-

- Di Di, anh yêu em!

Nam Cung Mẫn không biết đây là lần thử dài thứ bao nhiêu nữa. Anh thật sự nhìn không nổi nữa

- Vợ à, em có chuyện gì sao?

- Tần, anh nói xem, chị dâu sao phải sợ khi đề cập đến việc kết hôn?

Cô chống cằm hỏi, anh trừng mắt nhìn cô

- Không phải em nói mình biết sao?

- Là giả đó.

- Bà xã, em thật biết đùa đấy.

Anh kéo cô vào lòng, đưa tay điểm nhẹ mũi cô nói. Nam Cung Mẫn cười ha hả

- Vợ anh mà lại.

- Ủ, vợ anh là giỏi nhất.

Phong Tần cũng phải lắc đầu chào thua dưới sự tự tin của cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-2-sung-vo-tan-troi-phuc-hac-tong-tai-va-co-vo-tre-con>